

ΑΡΡΙΑ 14

Η
Νύμφη
της
Φωτιάς

NZK

Η Νύμφη Της Φωτιάς

Άρρηα Γη, Volume 1

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Published by NZK, 2017.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

First edition. May 4, 2017.

Copyright © 2017 Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

ISBN: 978-1370774548

Written by Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

για την *Inna Shevchenko* και για όλες τις πολεμίστριες της Άρρης
Φυλής

Εξώφυλλο: Στέργιος Τσιακάλης

Γραμματοσειρά εξωφύλλου: GFS Complutum (Γιώργος Δ.
Ματθιόπουλος)

Η Νύμφη Της Φωτιάς

Λίγες άρρηες ζούνε πια στα σπήλαια των Κόκκινων Βουνών. Οι περισσότερες τα εγκατέλειψαν πριν από πολλά χρόνια κι έχτισαν τις πρώτες πόλεις στο μεγάλο λεκανοπέδιο της Άργας. Όσες παρέμειναν στα Βουνά, κλεισμένες μέσα στη σκληρή κόκκινη πέτρα μέσα στην οποία πρωτοχάραξαν την ιστορία τους, ήταν εκείνες που αποφάσισαν να ζήσουν παραμένοντας στην παλιά νοοτροπία.

Στις νοτιοανατολικές σπηλιές των Κόκκινων Βουνών της Άργας ζει η Κρούνα. Γονατισμένη πάνω στην τραχιά πέτρα της μισοσκοτεινής σπηλιάς της απαγγέλει την Πέτρινη Ευχή:

“Εκ γεννήτωρός Πέτρας, γεννηθείσης εκ Πέτρας. Έξ’ άφωτίστων τέ’ν’ άνεγγίχτων έτών έν τη κοιλία των Βουνών. Διά του Σιδέρου, του γεννήθέντος εκ Πέτρας. Διά του σκληρους τέ της κόψης τέ της λάμψης. Υπό του νέκρους, του γεννηθέντος εκ Πέτρας. Υπό την λίθον τέ πέραν της λήθης τέ πέραν των Βουνών. Πρός την Φλόγαν την Ζωοδόχον, την γεννήθείσα εκ Πέτρας. Πρός την Φωτιάν τέ προς την Πυράν τέ προς τό αίμα, τό εκ της Πέτρας προερχόμενον, τό εις την Πέτραν καταλλήγον.”

Χτύπησε τις γροθιές της στο δάπεδο του σπηλαιού ξανά και ξανά, ώσπου τα δάχτυλά της μάτωσαν και το αίμα τους ακούμπησε την πέτρα κάτω απ’ τα πόδια της.

“Δύναμεις Κοσμικῆν, σμιλεμένην εκ της φύλης τέ’ν’ εκ της Μητρός Άργας τέ’ν’ εκ των Πορφυρών Βουνών. Τών πραγμάτων τέ των άπραγμάτων Δύναμεις.”

Με το τέλος της απαγγελίας, κομμάτια από το πέτρινο δάπεδο ξεκόλλησαν, αιωρήθηκαν κι έπειτα καλύψανε τις γροθιές της Κρούνας. Συνέχισαν καλύπτοντας τα μπράτσα της, τα στήθη της και το κεφάλι της.

Λίγες στιγμές αργότερα, ήταν ολόκληρη θωρακισμένη από χοντρό πέτρινο δέρμα.

“Τούνλινλ”

“Τούλιν”

“Οχι 'τούλιν'. Τούνλινλ.”

“Αυτό είπα! Τούν- Τούλιν!” γκρίνιαξε η Σαράτι.

“Τούνλινλ!” επανέλαβε η Ανιάνθη, προσπαθώντας να μη γελάσει με τη δυσκολία της Σαράτι να προφέρει τη λέξη.

“Δεν με νοιάζει!” φώναξε αγριεμένη η Σαράτι, τινάζοντας τα χέρια της πάνω στο τραπέζι, ρίχνοντας στο πάτωμα της ταβέρνας ένα μισογεμάτο ξύλινο κρασοπότηρο. “Μόλις μπήξω τα νύχια μου μέσα στα ματάκια του, θα λέγεται πτώμα!”

Είχε ευχαρίστηση στα μαύρα μάτια της καθώς τα έλεγε αυτά. Η Ανιάνθη προς στιγμήν νόμισε πως η Σαράτι είχε θυμώσει, αλλά όσες τη γνώριζαν ήξεραν πως το πρόσωπό της φαίνονταν πάντα θυμωμένο κι η φωνή της ήταν διαρκώς κοφτερή και γεμάτη ένταση, λες κι ετοιμάζονταν να μαλώσει ανά πάσα στιγμή. Και δεν ήταν ασυνήθιστο το να νομίζουν τη χαρά της για οργή, αφού και στις δύο περιπτώσεις ξεφώνιζε και, όπως ήταν κι αδέξια, συχνά προκαλούσε ζημιές γύρω της. Στην ώρα της μάχης, όμως, η αδεξιότητά της μετατρέπονταν σε λύσσα και η φωνή της σε άγρια πολεμική κραυγή, ενώ τα ατσάλινα νύχια της έσκιζαν στομάχια, χέρια και μάτια. Η Σαράτι φημίζονταν για την αγριότητα με την οποία ορμούσε στη μάχη κι αυτή ήταν η αιτία που συχνά οι άλλες την αποκαλούσαν *Μαύρη Σκύλα*, μιας κι οι κατάμαυρες μπούκλες της και η λυσσασμένη αγριοκραυγή της ήταν, συχνά, το τελευταίο πράγμα που γνώριζαν οι αντίπαλές της πριν να κλείσουν τα μάτια τους μια για πάντα.

Η Ανιάνθη είχε παρατηρήσει ένα σχήμα από λεπτές ουλές που κάλυπταν ένα μεγάλο μέρος από τα στήθη της μαυρομάλλας Πρωταθλήτριας και μάλιστα μία από τις ουλές έσκιζε τη δεξιά της ρώγα στη μέση, κατακόρυφα. Καθώς δεν ζούσαν Πρωταθλήτριες ή άλλου είδους

πολεμίστριες στην πόλη όπου είχε μεγαλώσει, η Ανιάνθη δεν είχε συνηθίσει να βλέπει γύρω της κορμιά σμιλεμένα στη μάχη. Πριν να προλάβει να αποφασίσει αν ήθελε να της κάνει ερωτήσεις για της πληγές της, είδε την Αρμίνα να πλησιάζει στο τραπέζι κρατώντας τρία ξύλινα ποτήρια γεμάτα ως απάνω με κόκκινη μπύρα. Η Αρμίνα αγνόησε τη ζημιά που είχε προκαλέσει η Σαράτι, ακούμπησε τις μπύρες στο τραπέζι, πήρε μία στο χέρι της και συνέχισε τη συζήτηση που είχε ανοίξει προηγουμένως με την Ανιάνθη.

“Αν είναι νεκρό, πού μπορούμε να το βρούμε θαμμένο;”

“Σε κάποιο από τα υπόγεια της αρένας” απάντησε η κοπέλα καθώς σήκωνε το άδειο κρασοπότηρό της από το πάτωμα. “Οι αρχαίες έθαβαν τα θηρία κάτω από τις αρένες στις οποίες είχαν σκοτωθεί. Θεωρούσαν πως το θηρίο ανήκε στην αρένα.”

Η Σαράτι άρπαξε ένα μπουροπότηρο και το ήπιε μονορούφι. Έπειτα, έψαξε βιαστικά σε μία από τις τσέπες της ζώνης της, έβγαλε δύο σιδερένια τάλαντα και τα χτύπησε στο τραπέζι. Σηκώθηκε σπρώχνοντας την καρέκλα της προς τα πίσω, σέρνοντάς την με φασαρία στο δάπεδο. “Πάω να ετοιμάσω τα νύχια μου” είπε και βγήκε από την ταβέρνα με γρήγορα βήματα.

“Θα χρειαστούμε κάποιο ζώο” είπε η κοπέλα στην Αρμίνα.

“Για να το φάμε στο ταξίδι;”

“Για να κουβαλάει το φαγητό μας” απάντησε η νεαρή αρχαιολόγα. “Να κουβαλάει τα σακιδιά μου, τις σημειώσεις μου, τα όπλα σας. Πού αλλού θα τα κρατάμε όλα αυτά;”

Η Αρμίνα κοίταξε μπερδεμένη την Ανιάνθη. Της μίλησε με μαλακή φωνή, σαν να ‘θελε να την καθησυχάσει.

“Πού μεγάλωσες;” τη ρώτησε.

Η νεαρή κοπέλα κόλλησε για μια στιγμή, καθώς δε μπορούσε να καταλάβει τι σχέση είχε η ερώτηση με τη συζήτησή τους.

“Στη Φίρτα.”

“Και πού αλλού;”

“Τι εννοείς; Πουθενά αλλού. Πρώτη φορά έφυγα από εκεί τώρα και ήρθα εδώ για την έρευνα.”

Φαινόταν με την πρώτη ματιά πως η Ανιάνθη ήταν, όχι απλώς μία Πεδιινή άρρηα, αλλά μια άρρηα της πόλης. Μεγαλωμένη και μαθημένη να ζει μέσα στα ασφαλή τείχη, αγνοώντας την κοινωνία που υπάρχει έξω από την πόλη της και, ιδίως, την κοινωνία που υφίσταται μακριά από τις πόλεις, στις αρχαιότερες και αγριότερες περιοχές της Άργας. Κοντούλα και σχετικά λεπτοκαμωμένη, με μαλακά αφράτα δάχτυλα και μπράτσα ανύπαρκτα. Τα στήθη και η κοιλιά της πεντακάθαρα από πληγές, ανέγγιχτα από λεπίδα, πράγμα σχεδόν αδύνατον για κάποια που έχει περάσει έστω και από απλή εκπαίδευση.

“Δεν περνούν και πολλές Πρωταθλήτριες από τη Φίρτα, απ’ όσο ξέρω” σχολίασε η Αρμίνη.

“Εσύ και η Σαράτι είστε οι πρώτες που συναντώ.”

“Θα υπάρξουν πολλά ζώα στη διαδρομή μας προς την αρένα. Δεν χρειάζεται να πάρουμε μαζί μας κάποιο. Για να φάμε, θα χρειαστεί να έχουμε μαζί μας μόνο ένα τέτοιο” η Αρμίνη έβγαλε το μαχαίρι της από τη ζώνη στη μέση της και το ακούμπησε επάνω στο τραπέζι, ακριβώς ανάμεσα σε εκείνη και στην Ανιάνθη. Παραήταν μακρύ για μαχαίρι, αλλά ήταν πολύ κοντό για σπαθί. Η λαβή του ήταν γνωστή στην Ανιάνθη.

Είχε ξαναδεί τέτοιες λαβές στη δουλειά της, στο Πολιτισμικό Μουσείο της Φίρτας. Θυμόταν ότι η κατασκευή των λαβών αυτών χρονολογούνταν στα αρχαία χρόνια, πολύ πριν από την ίδρυση της Αρμάδας. Ήταν ένα ενιαίο κομμάτι από πρωτοσίδηρο, ένα ξεχασμένο υλικό που οι πρωτόγονες άρρηες χρησιμοποιούσαν όταν ακόμη ζούσαν στα Κόκκινα Βουνά. Τα δύο άκρα της λαβής είχαν σκαλιστεί ώστε να μοιάζουν με σφαίρες, όσο μπορούσε να πετύχει το σφαιρικό σχήμα μια πρωτόγονη με τα εργαλεία που είχε στη διάθεσή της. Επάνω στη σιδερένια λαβή είχε στερεωθεί μια λάμα που ήταν αναμφίβολα σύγχρονη και η Ανιάνθη ήταν βέβαιη ότι ήταν φτιαγμένη από μαύρο μέταλλο.

Ενώ η σωματομορφή της Σαράτι ήταν πιο κοντά σε εκείνη μιας σύγχρονης Πρωταθλήτριας, η Αρμίνη έμοιαζε λες και είχε έρθει από την

πολύ παλιά εποχή της Άργας. Πανύψηλη και με πολύ φαρδιές πλάτες, γεμάτη από σκληρές διογκωμένες μύες σε κάθε σπιθαμή του κορμιού της. Τα μπράτσα της ήταν τόσο σφιχτά και φουσκωμένα, ώστε ήταν ν' απορείς πώς κατάφερνε και τα έκλεινε αρκετά για να φέρει το ποτήρι κοντά στα χείλη της και να πιεί. *“Λες κι η ίδια η Δύναμη σκαλίστηκε πάνω σε ζωντανή πέτρα”* είχε σκεφτεί η κοπέλα όταν πρωτοσυνάντησε την κοκκινομάλλα Πρωταθλήτρια.

Οι περισσότερες πληγές που είχε στα μπράτσα και τα μπούτια της ήταν από λεπίδες και δαγκωματιές. Στο δεξί της πόδι είχε μόνο τρία δάχτυλα, ενώ εκεί όπου κάποτε υπήρχαν τα δύο μικρότερα είχε σχηματιστεί μια ακανόνιστη μάζα σάρκας από το παλιό τραύμα. Αν η Ανιάνθη αποφάσιζε να μετρήσει πληγές και τραύματα στο σώμα της Αρμίνας, δεν θα τέλειωνε ποτέ. Όσο η ψηλή πολεμίστρια ανεβοκατέβαζε τα φουσκωμένα της μπράτσα καθώς μιλούσε, ξεπεταγόταν οι φλέβες της και γινόταν ακόμα εντονότερη η γράμμωσή της. Από τις πολλές ουλές που κοσμούσαν το κορμί της, η κοπέλα ξεχώρισε μια πληγή σχετικά πρόσφατη, η οποία ξεκινούσε πάνω από το δεξί της στήθος, περνούσε ξυστά δίπλα από τη ρώγα, συνέχιζε χαράσσοντας την κοιλιά της και σταματούσε στα δεξιά της λεκάνης. Στο αριστερό της μπράτσο ήταν τυλιγμένο ένα λεπτό μαστίγιο.

“Υποθέτω ότι εσείς θα κουβαλήσετε και τα σακιδιά μου; Και, ταυτόχρονα, θα με προστατεύετε από κάθε τί επικίνδυνο που μπορεί να εμφανιστεί στην πορεία;” αστειεύτηκε η κοπέλα. Παρόλ' αυτά κάτι της έλεγε πως θα έπαιρνε θετική απάντηση.

Η Αρμίνα χαμογέλασε. Ήταν παράξενο θέαμα ένα τέτοιο ανάλαφρο και γλυκό χαμόγελο σ' ένα τόσο μικρό κεφάλι, με τα κόκκινα μαλλιά σχεδόν τελείως ξυρισμένα και τα σημάδια της ταλαιπωρίας χαραγμένα -κυριολεκτικά- πάνω στο δέρμα του προσώπου. Ετοιμαζόταν να περιαιτολογήσει, κάτι που δεν της άρεσε καθόλου, αλλά είχε αποφασίσει πως ήταν καλύτερα να διαφημίσει το βιογραφικό της από νωρίς. Βοηθούσε περισσότερο στη συνεννόηση όταν επρόκειτο να την προσλάβουν για κάποια αποστολή.

“Απάντησέ μου εσύ σε αυτή την ερώτηση, μόλις μάθεις μερικά πράγματα για μένα. Στην Πολιορκία Της Άρπυας, όταν οι Βουνίσιες από τα βόρεια προσπάθησαν να κάψουν τις παραθαλάσσιες πόλεις κράτησα, *ολομόναχη*, την Αχυρένια Πύλη για δύο μερόνυχτα. Μετά το τέλος της μάχης, κουβάλησα τα πτώματα των δύο αδερφών μου στην πλάτη και τις μετέφερα ως την αυλή του σπιτιού μου, στο χωριό Τόκι, τριάντα χιλιόμετρα μακριά από την Άρπυα, για να τις θάψω δίπλα στη μητέρα μου. Επίσης ανακηρύχτηκα Πρωταθλήτρια στην Ξύλινη Αρένα της Άγριας Θάλασσας κι η Αρμάδα μου απέδωσε την τιμή της νορδίνας. Είναι κι άλλα, πολλά, όμως δεν είναι μάχες για τις οποίες θα έχεις ακούσει. Όπως καταλαβαίνεις, δεν είναι πρόβλημα το να κουβαλήσω τα σακουλάκια σου στην πλάτη μου για μερικές μέρες, ούτε το να κόψω μερικά χέρια ή κεφάλια όταν χρειαστεί.”

Η Ανιάνθη δεν είχε αιτία να αμφισβητήσει τα λόγια της. Το πρόσωπο της Αρμίνας μαρτυρούσε περισσότερα χρόνια μάχης από όλες τις υπόλοιπες πολεμίστριες που είχε γνωρίσει από την ημέρα που είχε φτάσει στην πόλη. Επιπλέον, η κοκκινομάλλα πολεμίστρια ήταν γνωστή για την αφοσίωση και την επιμονή της σε οτιδήποτε κι αν έβαζε στο μυαλό της να πετύχει. Η άρρηρα που επισκεύασε μοναχή της -αντίθετα με την απόφαση που είχε πάρει το συμβούλιο της Αρμάδας- το Μεγάλο Παρατηρητήριο Της Δύσης δεν θα το είχε σε τίποτα να συνοδεύσει μια αρχαιολόγα μέχρι τη Μικρή Έρημο και να την προστατεύσει από κλέφτρες και άττικες στη διαδρομή. Η Ανιάνθη αισθανόταν πως αν υπήρχε ανάγκη η Αρμίνα θα κουβαλούσε ακόμα κι εκείνη στην πλάτη της κι αυτό την έκανε να αισθάνεται μεγάλη ασφάλεια κοντά της. Για την ακρίβεια, το κάθετί πάνω στη μεγαλόσωμη πολεμίστρια έκανε τη νεαρή να νιώθει ασφάλεια. Ειδικά η φωνή της. Η Αρμίνα είχε βαριά, τραχιά φωνή, σαν να ‘ταν μόνιμα βραχνιασμένη, μα τα λόγια της ήταν πάντα μαλακά και προσεκτικά.

“Οφείλω να ομολογήσω πως έχεις εντυπωσιακότατο ιστορικό, άξιο της φήμης σου!” είπε ενθουσιασμένη η κοπέλα. “Τώρα καταλαβαίνω γιατί κάθε μία άρρηρα που συνάντησα στην πόλη μου είπε να ψάξω εσένα. Αξίζεις και με το παραπάνω το ασήμι που θα πληρωθείς.”

“Ηθελα να σου μιλήσω γι’ αυτό το θέμα” είπε χαμηλόφωνα η Πρωταθλήτρια, προσέχοντας μην ακουστεί σε κανένα από τα κοντινά τραπέζια. “Η Σαράτι μου είπε πως την πλήρωσες ήδη για την προστασία της, σαράντα ασημένια τάλαντα. Εγώ δεν θέλω αμοιβή. Αλλά αν το τούνλινλ είναι ακόμη ζωντανό, θέλω το κεφάλι του.”

Οι τελευταίες λέξεις ακούγονταν όλο και πιο χαμηλά στ’ αυτιά της Ανιάνθης, όσο το μυαλό της ταξίδευε στο παρελθόν. Είχε παρατηρήσει -όσο η Αρμίνα μιλούσε- πως η έκφραση στο πρόσωπό της ήταν σκληρή. Όχι από κακία, δεν θύμιζε τίποτα τέτοιο. Της θύμιζε πολύ έντονα το πρόσωπο της θείας της της Ρανίας, που η Ανιάνθη συμπαθούσε περισσότερο από όλες στην οικογένεια. Από τότε που τη θυμόταν, η θεία Ρανία είχε πάντα ένα βλέμμα σκληρό και κουρασμένο. Από την ημέρα που έμαθε να μιλά, η Ανιάνθη προσπαθούσε να ρωτήσει τη μητέρα της “τί έπαδε η θεία;” κι η μητέρα της πάντα απέφευγε να απαντήσει. Χρειάστηκε να γίνει δεκατριών για να μάθει την αιτία, ένα μεσημέρι που η ίδια η θεία της -έχοντας μεθύσει για τα καλά- δεν κατάφερε να το κρατήσει άλλο μέσα της: Πριν ακόμα γεννηθεί η Ανιάνθη, η Ρανία είχε μείνει έγκυα στην πρώτη της κόρη, την οποία έχασε μετά από δέκα εβδομάδες. Κι ώσπου να γίνει οχτώ ετών η Ανιάνθη, η Ρανία είχε χάσει άλλες τρεις κόρες, πολύ πριν φτάσει καν στα μισά η κάθε εγκυμοσύνη.

Είχε θυμώσει πάρα πολύ με τη μητέρα της, που της το είχε κρύψει για τόσα χρόνια. “Τέσσερις ξαδέρφες” της έλεγε απελπισμένη, έτοιμη να κλάψει, έχοντας μόλις επιστρέψει από το σπίτι της θείας της. “Έχασα τέσσερις ξαδέρφες. Και το άφηνες να περνάει έτσι, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Χωρίς να μου πεις ούτε λέξη. Κάθε φορά!” Πιο πολύ από όλα, την πονούσε η σκέψη πως δεν είχε την ευκαιρία να σταθεί δίπλα στη θεία της, να τη στηρίξει και να την παρηγορήσει. Πώς; Δεν ήξερε. Τι λόγια μπορείς να πεις σε κάποια που έμεινε έγκυα τέσσερις φορές αλλά δεν γέννησε ποτέ της; Ποιες λέξεις μπορούν να μαλακώσουν τη σκληράδα και την οδύνη που φωλιάζει σε μια καρδιά μετά από κάθε νέα απώλεια; Δεν ήξερε. Ήξερε, όμως, πως οτιδήποτε θα ήταν καλύτερο από το να βρίσκεται μακριά της, να μην έχει ιδέα για όσα περνούσε η θεία της, να μην είναι δίπλα της να την

αγκαλιάσει, έστω χωρίς λόγια. Τα λόγια δεν έχουν τη δύναμη που έχει η σιωπηρή γλώσσα του σώματος.

Η στιγμή που η Ανιάνθη έμαθε για τη θεία της ήταν και η στιγμή που η αντίδρασή της προς τη μητέρα της έγινε χειρότερη από ποτέ και με τα χρόνια γινόταν μόνο όλο και πιο άσχημη. Μία από τις αιτίες που η αρχαιολόγα πήρε την απόφαση να ταξιδέψει ως τη Μικρή Έρημο για να μελετήσει τη Μαύρη Πυραμίδα ήταν η απαγόρευση της μάνας της. Το είχε ήδη αποφασίσει από πριν φυσικά, αλλά δεν άρχισε να ετοιμάζει τα πράγματά της παρά μόνο στην ημέρα που μάλωσαν άγρια για εκείνο το ταξίδι. Δεν την άφησε καν να τη συνοδεύσει ως την πύλη της Φίρτας κατά την αναχώρηση. Έφυγε μοναχή, δίχως να γυρίσει να την κοιτάξει.

“Κοπέλιά!” την επανέφερε μια φωνή που ακούστηκε λες κι είχε έρθει από μακριά.

“Ναι!” είπε αυθόρμητα κι ανοιγόκλεισε τα μάτια της γρήγορα δυο-τρεις φορές.

“Συγκεντρώσου εδώ, σε μένα” προσπάθησε να τη συνεφέρει η Αρμίνη.

Η κοπέλα ήπιε μερικές γερές γουλιές από το μπουροπότηρό της.

“Συγγνώμη. Το μυαλό μου για μια στιγμή πήγε αλλού, χωρίς να το θέλω. Έλεγες κάτι για το τούνλινλ. Για το κεφάλι του;”

Η Αρμίνη της έκανε νόημα να μιλήσει πιο χαμηλόφωνα.

“Ναι, το κεφάλι του. Αλλά χωρίς ερωτήσεις” είπε με σοβαρότητα.

Το σοβαρό ύφος της ταίριαζε πολύ. Τα μάτια της ήταν σχεδόν πάντα ανέκφραστα, δεν αφήνανε να δεις τι σχεδίαζε το μυαλό από πίσω τους. Τα κατακκόκινα μαλλιά της ήταν κουρεμένα πολύ κοντά και χτενισμένα απλά και συντηρητικά, όπως συνήθιζαν να τα έχουν οι παλιές πολεμίστριες της Αρμάδας. Μια πολύ παλιά ουλή διαπερνούσε το αριστερό της μάγουλο κι έφτανε ως κάτω, στο σαγόνι της. Ουλή από χοντρό, σκληρό νύχι, χωρίς αμφιβολία. Ανάμεσα στα στήθη της υπήρχε άλλη μία ίδια ουλή που κατέβαινε κατακόρυφα και χάνονταν κάτω από τη δερμάτινη ζώνη που φορούσε γύρω από τη μέση της.

“Στην αρένα της Άγριας Θάλασσας. Ποιο ήταν το θηρίο σου;” ρώτησε η κοπέλα, μιας κι είχε αρχίσει να νιώθει μεγαλύτερη άνεση πια μαζί της.

Η Αρμίνα είχε δει την ερώτηση να έρχεται από μακριά, αφού ήταν ολοφάνερο το ότι η Ανιάνθη περιεργαζόταν σιωπηλή τις πληγές της. “Μία από τις τρελές σκύλες της Βαλάνης. Μου πήρε όλο το μεσημέρι, αλλά τελικά κατάφερα να χωθώ από κάτω της και να της χαρακώσω την κοιλιά απ’ άκρη σ’ άκρη. Δεν θες να μάθεις πώς βρωμούν τα σπλάχνα μιας σκύλας!” χαμογέλασε η μεγαλόσωμη άρρηα.

Η κοπέλα έγενυσε καταφατικά.

“*Αρμίνα, η Σκυλοχαράκτρα*” είπε με έμφαση. “Έτσι σε αποκάλεσαν όσες μου μίλησαν για σένα.”

Ένα ίχνος περήφανου χαμόγελου εμφανίστηκε στα χείλη της Πρωταθλήτριας.

“Επίσης με αποκαλούν και Κόκκινη Λέαινα.”

Η Ανιάνθη χαμογέλασε κι εκείνη. Ήταν πια βέβαιη ότι οι δύο Πρωταθλήτριες που είχε προσλάβει ήταν ακριβώς αυτές που χρειαζόταν για να πετύχει στην αποστολή της.

“Λοιπόν, Αρμίνα Πελασγία, Σκυλοχαράκτρα, επονομαζόμενη Κόκκινη Λέαινα, σου υπόσχομαι ότι θα πάρεις την πληρωμή που ζήτησες. *Αν* είναι ακόμη ζωντανή!” δώσανε τα χέρια και κλείσανε τη συμφωνία. Έπειτα σήκωσαν τα μυυροπότηρά τους ψηλά και με τις ελεύθερες παλάμες τους χτύπησαν η καθεμία δύο φορές ελαφρά το τραπέζι. Ύστερα κατέβασαν τα ποτήρια και ήπιαν μονορούφι.

Το ισχνό φως της αυγής απλώθηκε μέσα από τα παράθυρα της Χαμηλής Πέτρας και φώτισε το εσωτερικό της ταβέρνας ως το βάθος, όπου μια κιθαρίστρια καθόταν μπροστά από την κουζίνα, δίπλα στο πέτρινο τζάκι, έχοντας μόλις τελειώσει το κούρδισμα της κιθάρας της. Χτυπώντας αργά τις χορδές, ξεκίνησε να παίζει τη *Ψωνή Τών Βουνών*, ένα τραγούδι παλιό, γραμμένο για την αγριότερη και την πιο αιματηρή εποχή της Άργας, όταν καμία λεπίδα δεν παρέμενε στεγνή και το αίμα πότιζε την άρρηα γη σε κάθε στιγμή και κάθε σπιθαμή.

Σ’ ένα τραπέζι δίπλα στην κιθαρίστρια καθόταν κι έπινε μοναχή μια πολύ ηλικιωμένη πολεμίστρια. Από τα ταλαιπωρημένα της μάτια, το σκαμμένο, χιλιοχτυπημένο πρόσωπό της και το γεμάτο παλιές πληγές

κορμί της ήταν προφανές πως είχε δει πολλές μάχες. Η γριά πολεμίστρια σιγομουρμούριζε τα λόγια του τραγουδιού με τα μάτια της στο ποτήρι με το μαύρο κρασί που κρατούσε στο χέρι της. Το πρώτο αεράκι της αυγής εισέβαλλε από τα ανοιχτά παράθυρα της ταβέρνας κι έσβησε το αναμμένο κερί επάνω στο τραπέζι της παλιάς πολεμίστριας. Εκείνη σταμάτησε να μουρμουράει το τραγούδι κι έφερε το κρασοπότηρο στα χείλη της.

Δίπλα στην είσοδο της ταβέρνας, υπήρχε καρφωμένη μια ασημένια στρογγυλή ασπίδα. Δεν είχε χαράγματα επάνω της, παρά μόνο σημάδια και βαθουλώματα από μάχη. Παρά τα τραύματά στο μέταλλο, όλα τα χρόνια που πέρασαν δεν κατάφεραν να σβήσουν τη γυαλάδα της ασπίδας και να θολώσουν την επιφάνειά της, επάνω στην οποία αντικατοπτρίζονταν τα πρόσωπα της Ανιάνθης και της Αρμίνας, καθώς περνούσαν την έξοδο της ταβέρνας, ξεκινώντας την αποστολή τους.

Δύο μαγαζιά πιο πέρα από τη Χαμηλή Πέτρα υπήρχε το μεταλλουργείο Μαύρη Σπίθα. Εκεί είχε πάει για να ακονίσει τα νύχια της η Σαράτι καθώς, απ' όλα τα μεταλλουργεία στην πόλη της Ήτρας, ήταν το μοναδικό που εμπορευόταν μαύρο μέταλλο. Κι επιπλέον ήταν το μοναδικό μεταλλουργείο στην Ήτρα του οποίου η αφεντικίνα δεν είχε ακόμη τσακωθεί με τη Σαράτι.

Η Πρωταθλήτρια είχε ξαπλώσει επάνω σε ένα αχυρένιο στρώμα, σχεδόν δίπλα στο αμόνι, για όσο η Καρστάρια η Σφυρηλάτρια είχε αναλάβει να επιδιορθώσει τα μεταλλικά της γάντια. Τα επαναλαμβανόμενα χτυπήματα του σφυριού επάνω στο μαύρο μέταλλο της προκαλούσαν μια γλυκιά νύστα. Η σφυρηλάτρια αρχικά χτύπησε το καθένα από τα δέκα νύχια των γαντιών ξεχωριστά, για να επανέλθουν τα όποια εξογκώματα και βαθουλώματα στη θέση τους. Φυσικά, αν το υλικό δεν ήταν μαύρο μέταλλο, τα νύχια θα είχαν σπάσει με λίγα μόλις χτυπήματα. Το κάθε νύχι ήταν κατασκευασμένο ώστε να καλύπτει ολόκληρο το δάχτυλο. Στη βάση του ήταν προσαρμοσμένη μια εύκαμπτη δερμάτινη μεμβράνη που προστάτευε την ευαίσθητη περιοχή ανάμεσα στα δάχτυλα. Από τη βάση μέχρι και

την άκρη των νυχιών τα δάχτυλα ήταν φτιαγμένα από πολλά συνδεδεμένα δαχτυλίδια από μαύρο μέταλλο, λιωμένο και χτυπημένο στη γενέτειρα πόλη της Σαράτι, τη λιμανούπολη της Κράτας. Στην άκρη κάθε νυχιού υπήρχε σφηνωμένη μια κοφτερή προεξοχή φτιαγμένη από κράμα πρωτοσίδηρου και ασημιού. Εκείνα ήταν τα πραγματικά νύχια, αυτά που μπορούσαν να κόψουν με ευκολία είτε άρρηα είτε ζώο -οτιδήποτε ήταν που εκνεύριζε τη Σαράτι κάθε φορά. Όταν επανέφερε όλα τα ανώμαλα σημεία με το σφυρί, η σφυρηλάτρια πήρε τα νύχια και τα προσάρμοσε σε ένα σύστημα τροχαλιών που κι εκείνες ήταν φτιαγμένες από μαύρο μέταλλο. Στο σύστημα ήταν προσαρμοσμένη μια μεταλλική περιστρεφόμενημανιβέλα και για όσο η σφυρηλάτρια γύριζε τημανιβέλα οι τροχαλίες γύριζαν κι εκείνες, γυαλίζοντας και ακονίζοντας τις κοφτερές προεξοχές των νυχιών.

Η γενικότερη φασαρία μέσα στο μεταλλουργείο είχε πια κοιμίσει την Πρωταθλήτρια επάνω στα άχυρα όπου είχε ξαπλώσει. Και καθώς γλυκοκοιμόταν, έχοντας για νανούρισμα της στριγκλιές των τροχαλιών που σέρνονταν επάνω στα νύχια της, αισθάνθηκε ζεστό αέρινο ρεύμα στο πρόσωπό της. Σταγόνες έπεσαν στη μύτη και στα κλειστά της μάτια. Όταν τα άνοιξε, μια ξανθιά σκύλα ανέπνεε βιαστικά από πάνω της και σάλια έτρεχαν από το ανοιχτό της στόμα. Ήταν η Βίκι, μια αδέσποτη σκυλίτσα της οποίας τη ζωή είχε σώσει κάποτε η Σαράτι. Η σκυλίτσα έχωσε τη μουσούδα της στο πρόσωπό της μαυρομάλλας πολεμίστριας για να τη μυρίσει. Δύο άττικες, μισθοφόρες από τα νότια, της είχαν κόψει τη γλώσσα δύο χρόνια πριν κι από τότε η Βίκι χαιρετούσε μυρίζοντας, αντί γλύφοντας. Μάλιστα, η μέρα που έχασε τη γλώσσα της ήταν η μέρα που συναντήθηκε με τη Σαράτι, η οποία παρενέβη, σταμάτησε τις άττικες και διέκοψε το βασανιστήριο του ζώου.

“Γεια σου κορίτσι!” φώναξε εκείνη χαρούμενη και σήκωσε τα χέρια για να χαϊδέψει το χνουδωτό κεφαλάκι της. Η Βίκι, κατενθουσιασμένη, όρμησε καταπάνω της, αναποδογύρισε και κουνήθηκε αριστερά-δεξιά προσπαθώντας να τριφτεί στα πόδια της άρρηας. Η Σαράτι άρχισε αμέσως να παίζει με τη σκυλίτσα, πιάνοντάς την και ζουλώντας την όπου έβρισκε.

“Καλέ, εσύ πάχυνες πάλι!” της έλεγε παιχνιδιάρικα όσο πασπάτευε τη φουσκωμένη κοιλιά του ζώου.

“Ετοιμα” είπε η σφυρηλάτρια καθώς αφαιρούσε τα νύχια από τις τροχαλίες.

Η Σαράτι σήκωσε τη σκυλίτσα με τα χέρια της και την ακούμπησε κάτω.

“Σεξ ή ασήμι;” ρώτησε η Μαύρη Σκύλα.

Η σφυρηλάτρια άνοιξε ένα μικρό σιδερένιο σεντούκι που είχε κρυμμένο ανάμεσα στα ράφια του μεταλλουργείου της κι έξαψε το περιεχόμενό του. Μέσα υπήρχαν πολλά σιδερένια τάλαντα, αρκετά ασημένια τάλαντα και μερικά κομμάτια πρωτοσίδερου.

“Σεξ” απάντησε καθώς έκλεινε το σεντούκι και το ξανάβαζε στην κρυψώνα του.

“Θα ξανάρθω το μεσημέρι, την ώρα που θα κλείνεις” της είπε η Σαράτι. Έπειτα πήρε πίσω τα νύχια της, τα έδεσε γύρω από το δεξί της μπούτι κι έφυγε.

Δύο χιλιόμετρα πιο πέρα βρισκόταν η Θηλιά, το μεγάλο ραφείο της Ήτρας, όπου οι Πρωταθλήτριες συνήθιζαν να δίνουν για επιδιόρθωση μπότες, ζώνες, μαστίγια και οτιδήποτε άλλο ήταν φτιαγμένο από δέρμα ή ύφασμα. Η Ανιάνθη με την Αρμίνια είχαν μπει στο τμήμα με τις μπότες.

“Αν δώσεις να σου φτιάξουν τις παλιές σου θα χρειαστεί να μείνουμε τουλάχιστον δύο μέρες παραπάνω στην Ήτρα, μέχρι να ετοιμαστούν” της εξήγησε η Πρωταθλήτρια.

Η κοπέλα σκέφτονταν όσο κοίταζε ένα ζευγάρι από σκούρες καφέ, χαμηλές μπότες που έδεναν στο πλάι με μικρά μαύρα λουριά. Οι σόλες τους φαίνονταν αρκετά ανθεκτικές ώστε να την πάνε χωρίς πρόβλημα μέχρι τη Μικρή Έρημο και, γιατί όχι, να τη φέρουν πίσω στην Ήτρα μετά.

“Τι δέρμα λες να είναι εκείνες;” ρώτησε την Αρμίνια δείχνοντας με το βλέμμα τις καφετιές μπότες.

Η Αρμίνια τις ψηλάφισε, τις ζούληξε και τις περιεργάστηκε για λίγα δευτερόλεπτα.

“Αρκετά σκληρές. Δε φαίνεται να περνάει ούτε νερό μέσα. Μπορούν να αντέξουν πέτρες και αιχμηρό έδαφος. Ό,τι πρέπει. Δεν είμαι σίγουρη, ίσως άλογο; Ή κάποια βουνίσια γουρούνα;”

“Θα τις πάρω” αποφάσισε στα γρήγορα η κοπέλα και τις άρπαξε από τα χέρια της Αρμίνας.

“Εσύ θα μείνεις με αυτές;” είπε η Ανιάνθη, εννοώντας τις παλιές, ταλαιπωρημένες σκουροκόκκινες μπότες της ψηλής πολεμίστριας.

“Δε τους φαίνεται, αλλά έχουν αντέξει χειρότερα από ερήμους. Επιπλέον, είναι οι πρώτες μπότες που έφτιαξα μόνη μου, από το δέρμα του θηρίου μου. Δε θέλω να τις αποχωριστώ. Χρειάζομαι, όμως, άλλη μία ζώνη” απάντησε και ξεκινήσανε να βρουν το ανάλογο τμήμα.

Καθώς περπατούσαν στις στοές του καταστήματος, η Ανιάνθη παρατηρούσε το πλήθος γύρω της. Οι πελάτισσες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, ήταν Πρωταθλήτριες. Ελάχιστες είχαν σχετικά καθαρά κορμιά. Οι περισσότερες είχαν παλιές και καινούριες ουλές στα μπράτσα, στα πλευρά και στα μπούτια. Δεν ήταν λίγες εκείνες που ήταν ανεπανόρθωτα τραυματισμένες. Μερικές είχαν χάσει μάτια, σε άλλες έλλειπαν τα στήθη, ενώ κάποιες άλλες είχαν χάσει δάχτυλα και μερικές, ολόκληρο χέρι. Τα πρόσωπά τους περιέγραφαν άρρητες γεννημένες και βαφτισμένες στη μάχη. Στο σημείο εκείνο η Ανιάνθη αναρωτήθηκε πώς θα επέστρεφε η ίδια από την αποστολή στη Μικρή Έρημο. Έχοντας ζήσει όλη της τη ζωή στην ασφάλεια της βαρετής Φίρτας, ήταν ενθουσιασμένη που επιτέλους θα γνώριζε την περιπέτεια, αλλά ταυτόχρονα ήξερε ότι σπάνια συμβαίνει να επιστρέφεις απaráλλαχτη από ένα τόσο επικίνδυνο τόλμημα. Πώς θα άλλαζε η ίδια στην πορεία της αποστολής της; Ήταν άραγε αργά πια για να ζητήσει από τις δύο συνοδούς της να της μάθουν να μάχεται με μαχαίρι ή σπαθί ή, έστω, να αμύνεται; Τι θα συνέβαινε αν τις έχανε από κοντά της; Πώς θα επιβίωνε σ’ ένα παντελώς άγνωστο μέρος; Ήταν ικανή να πολεμήσει και να επιβιώσει από μόνη της;

Τις σκέψεις της διέκοψε μία από τις ράφτρες του καταστήματος η οποία επέστρεψε στην Αρμίνια το μαστίγιό της επισκευασμένο κι αμέσως μετά τη βοήθησε να διαλέξει ζώνη. Μετά από δέκα λεπτά, οι δύο άρρηες

περνούσαν την έξοδο του ραφείου. Η Αρμίνια φόρεσε τη νέα της ζώνη λοξά πάνω στο στήθος της. Απέναντι από το ραφείο υπήρχε ένα μικρό μαγαζί με όπλα και ασπίδες. Αν και η περιοχή έσφυζε από άρρηες που περπατούσαν στα δρομάκια της πόλης και μπαινόβγαιναν στα καταστήματα, εκείνο ήταν σαν αόρατο στα μάτια τους. Ήταν πολύ πιο χαμηλό από τα υπόλοιπα και η εμφάνισή του δεν τραβούσε καμία. Στη λερωμένη γυάλινη βιτρίνα του είχαν ξεμείνει δύο παλιά σπαθιά, ένα διπλό τσεκούρι και μια ατσάλινη τρίγωνη ασπίδα, όλα παρατημένα από καιρό και καλυμμένα με ένα παχύ στρώμα σκόνης.

“Θέλεις να βαφτείς;” ρώτησε την Ανιάνθη η Αρμίνια, δείχνοντας με τα μάτια το μικρό μαγαζί.

“Να βαφτώ;”

“Στο χωριό μου έχουμε έθιμο να βαφόμαστε πριν από την πρώτη μας αποστολή. Όσο περισσότερο χρώμα έχει φύγει από πάνω σου κατά την επιστροφή σου, τόσο λιγότερο φοβήθηκες μήπως τραυματιστείς κατά τη διάρκεια της αποστολής. Φυσικά, οι περισσότερες πλένονται με νερό πριν να επιστρέψουν, για να φαίνονται ατρόμητες κι έχει καταντήσει γελίοιο τώρα πια. Κατά τη γνώμη μου, όμως, είναι καλό έθιμο, αν το χρησιμοποιήσεις σωστά. Με βοήθησε να καταλάβω τη διαφορά ανάμεσα στο πότε φοβάμαι και πότε δειλιάζω.”

Η Ανιάνθη περπάτησε και στάθηκε μπροστά στη βιτρίνα του μαγαζιού. Η περιοχή κάτω από την ασπίδα είχε πιάσει αράχνες. Μία μικρή σαύρα κοιμόταν επάνω σε ένα από τα σπαθιά και τα ξύλινα ράφια της βιτρίνας ήταν γεμάτα με νεκρά έντομα.

“Δε νομίζω πως είναι καμία μέσα” είπε.

“Ακριβώς” είπε με νόημα η Αρμίνια και χτύπησε δύο φορές με δύναμη την ξύλινη πόρτα του μαγαζιού. Περίμενε πέντε δευτερόλεπτα κι ύστερα χτύπησε τρεις φορές πιο αδύναμα.

Ύστερα από περίπου τρία λεπτά αναμονής, η πόρτα άνοιξε και μια μικροκαμωμένη κοπέλα με μια μακριά, καστανόξανθη κοτσίδα στέκονταν μπροστά τους. Ήταν βαμμένη σχεδόν ολόκληρη. Στα μπράτσα της και στα μπούτια της υπήρχαν κόκκινα και κίτρινα διακοσμητικά σχήματα που με

την πρώτη ματιά έμοιαζαν κεντητά. Στο αιδόιο, την κοιλιά και το στήθος της απεικονίζονταν πρωτόγονες άρρες να σπάζουν πέτρες με τις γροθιές τους.

“Καλημέρα, Κισία. Η κοπέλα ήρθε να βαφτεί. Τίποτα το χρονοβόρο. Αναχωρούμε σύντομα” είπε η Αρμίνα κι έφυγε.

“Έλα μαζί μου” είπε χαμογελαστή η μικρόσωμη κοπέλα στην Ανιάνθη καθώς έκλεινε βιαστικά την πόρτα πίσω τους.

Την οδήγησε σε μια σιδερένια στριφογυριστή σκάλα που κατέβαινε στο υπόγειο του μαγαζιού, όπου το φως είχε χαθεί εντελώς. Μια αρμαθιά με κλειδιά ακούστηκε στα χέρια της κι ακολούθησε το ξεκλείδωμα και το σπρώξιμο μιας βαριάς μεταλλικής πόρτας. Αμέσως η Ανιάνθη βρέθηκε σε ένα δωμάτιο κατάφωτο από εκατοντάδες κεριά απ' άκρη σ' άκρη. Τα τείχη ήταν επενδυμένα με χοντρά μάλλινα χαλιά κεντημένα με ζεστά χρώματα, κάτι που έδωξε γρήγορα το όποιο άγχος είχε αρχίσει να αποκτά. Το πάτωμα ήταν κατασκευασμένο από γυαλιστερό μαύρο μάρμαρο που ταυτόχρονα ήταν αρκετά ζεστό και μαλακό ώστε όλες οι άρρες μέσα στο δωμάτιο περπατούσαν ξυπόλητες. Τα περισσότερα έπιπλα ήταν καρέκλες και πολυθρόνες, με λίγα μικρά τραπέζια από 'δω κι από 'κει.

“Κάθισε όπου σου αρέσει και θα ξεκινήσουμε” της είπε γλυκά η Κισία.

Η Ανιάνθη διάλεξε μια χοντρή, αφράτη πολυθρόνα ντυμένη με σκουροκόκκινο βελούδο και ψηλά μπράτσα. Η Κισία έστειλε μία από τις κοπέλες του μαγαζιού να καθίσει μαζί της.

“Γεια σου! Είμαι η Νούτα” της είχε πρόσχαρη μια καστανομάτα κοπέλα με κατάξανθα κοντά μαλλιά και, τοποθετώντας μια καρέκλα μπροστά από την πολυθρόνα, κάθισε απέναντί της.

“Γεια. Είμαι η Ανιάνθη” είπε εκείνη και πριν το καταλάβει χάρισε ένα χαμόγελο στην κοπέλα.

Η Νούτα είχε τη σωματομορφή της Ανιάνθης. Δεν ήταν ψηλή και γεροδεμένη, όπως η Αρμίνα κι η Σαράτι, αλλά ούτε ήταν μικρούλα κι εύθραυστη, όπως η Κισία. Το σώμα της Νούτας ήταν βαμμένο στο μεγαλύτερο μέρος του με γαλανόλευκα κύματα τα οποία κατέληγαν στο

στήθος της, όπου ένα από τα πλοία της Αρμάδας πάλευε με φουρτουνιασμένα νερά.

“Έχεις ανέβει σε καράβι;” ρώτησε ενθουσιασμένη η Ανιάνθη μόλις είδε το ζωγραφισμένο στήθος της.

“Όχι, δυστυχώς” ομολόγησε με μια μικρή ντροπή η Νούτα. “Αλλά έχω ανεβεί στις χελώνες που κάνουν τη διαδρομή ως την Ικάρια νήσο. Μικρή ομοιότητα, φυσικά, αλλά λένε πως η μυρωδιά της θαλασσίνης αύρας είναι το ίδιο υπέροχη!”

Η Ανιάνθη της χαμογέλασε ξανά. Όσο περισσότερο βρίσκονταν δίπλα στη Νούτα, τόσο πιο οικεία ένιωθε την παρουσία της. Για λίγο είχε ξεχάσει την αποστολή, το θηρίο, την αρένα, όλα. Ήθελε μόνο να συνεχίσει να ακούει τη φωνή της και να κοιτάζει το πρόσωπό της. Η Κισία, όμως, που παρακολουθούσε από μακριά, τις επανέφερε στην τάξη.

“Δεν έχετε και οι δύο από μία δουλειά να κάνετε;” φώναξε αυστηρά και οι δύο κοπέλες αλληλοκοιτάχτηκαν, χασκογελώντας η μία κρυφά προς την άλλη.

Η Νούτα τράβηξε προς το μέρος της ένα από τα τραπεζάκια. Επάνω υπήρχαν σιδερένια και πήλινα δοχεία με χρώματα, πινέλα και οινόπνευμα. Έπιασε ένα λεπτό πινέλο και το βούτηξε στην κόκκινη μπογιά.

“Κλείσε τα μάτια σου και χαλάρωσε. Ή, αν θέλεις, μπορείς να κοιτάζεις” είπε στην Ανιάνθη, χαϊδεύοντάς της το στήθος με το πινέλο.

Η κοπέλα προτίμησε να κλείσει τα μάτια της για να δει τη ζωγραφιά μια και καλή, στο τέλος. Ένωσε το λεπτό πινέλο να περνάει πάνω από την αριστερή της ρώγα με κυκλικές κινήσεις και να προχωράει προς τα έξω. Κάπου-κάπου, σταγόνες από μπογιά έτρεχαν προς τα κάτω και η Νούτα τις σκούπιζε στα γρήγορα με τα δάχτυλά της. Και για όλη την υπόλοιπη ώρα, βούρτσες από μαλακά και σκληρά πινέλα τρίβονταν επάνω στο στήθος της Ανιάνθης, ώσπου χαλάρωσε τόσο που κοιμήθηκε.

Όταν έκλεισε πίσω της την ξύλινη πόρτα του μικρού μαγαζιού, βρήκε τη Σαράτι και την Αρμίνια, που κάθονταν και συζητούσαν σε ένα παγκάκι εκεί κοντά. Η Σαράτι αμέσως πετάχτηκε όρθια, έτρεξε καταπάνω της κι έσκυψε από πάνω της για να δει τη ζωγραφιά. Ήταν το Αστέρι Της

Μιρίς. Το κατακόκκινο αστέρι με τη μαύρη καρδιά. Η ζωγραφιά κάλυπτε τα στήθη της Ανιάνθης με λίγες κόκκινες ακτίνες να ακουμπούν λιγάκι τα πλευρά, τα μπράτσα της και την κοιλιά της. Το αστέρι συμβόλιζε τη μεγάλη επιθυμία που είχε η Μιρίς για την αγαπημένη της Τράτι. Η μαύρη καρδιά ήταν η φρίκη που τις χώρισε όταν η Τράτι κομματιάστηκε στα δόντια μιας αστραποδράκαινας και η ψυχή της έφυγε πέρα-από-τα-Βουνά. Η κόκκινη μάζα του αστεριού μαζί με τις ακτίνες παρίστανε την οργή της Μιρίς και τη σφαγή που επέφερε η εκδίκησή της.

“Καλό είναι” είπε η Αρμίνα πλησιάζοντας, ενώ η Σαράτι είχε κιόλας ακουμπήσει τα δάχτυλά της επάνω στα ανάγλυφα σημεία των ακτίνων, πασπατεύοντας τα στήθη της κοπέλας.

Η Ανιάνθη έσπρωξε ευγενικά τα χέρια της Σαράτι μακριά από τα στήθη της, ρωτώντας ταυτόχρονα “Είμαστε έτοιμες;” προκειμένου να αλλάξει το θέμα.

“Ξεκινάμε” φώναξε η Αρμίνα, που ήδη κατευθύνονταν προς την έξοδο της πόλης.

Τη διαδρομή την είχαν καθορίσει η Αρμίνα μαζί με τη Σαράτι. Μιας κι η αρχαιολόγα δεν είχε ταξιδέψει ποτέ πιο πριν μακριά από την πόλη της, οι Πρωταθλήτριες πρόσθεσαν λίγες στάσεις παραπάνω, ώστε η κοπέλα να αντέξει το απαιτητικό ταξίδι. Την πρώτη τους στάση την έκαναν πολλά χιλιόμετρα νοτιότερα της Ήτρας, στη Στράτα της Μοριάς, που ήταν και η τελευταία κατοικήσιμη περιοχή πριν να ξεκινήσει η Ερημιά.

Η Ερημιά εκτείνονταν από τις πόλεις της πεδιάδας μέχρι τα Κόκκινα Βουνά. Έξω από τη Στράτα της Μοριάς ήταν που η Ανιάνθη παρατήρησε μια αλλαγή στο περιβάλλον. Η Ήτρα, αν και την είχε δει για πρώτη της φορά, της έδινε την αίσθηση της δικής της πόλης, της Φίρτας. Τα σπίτια ήταν χτισμένα δίπλα στα καταστήματα και στα στενά δρομάκια άλλες ετοίμαζαν λαχανικά και κρέατα να μαγειρέψουν, άλλες επισκεύαζαν τα όπλα τους κι έραβαν τις ζώνες και τις μπότες τους, κάποιες άλλες συζητούσαν για το πώς πήγε το κυνήγι, για πολιτικά -κυρίως για τις

μεταρρυθμίσεις που γίνονταν στις τοπικές Αρμάδιες διοικήσεις- ενώ κάπου- κάπου υπήρχαν έντονες διαφωνίες και, σπανίως, ξύλο.

Στη Στράτα της Μοριάς τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Η πόλη ήταν χτισμένη με την παλιά νοοτροπία, με όλη την αγορά συγκεντρωμένη στο κέντρο -ελάχιστα καταστήματα, τα περισσότερα σφυρηλατεία και ραφτάδικα ή δερματάδικα- και οι κατοικίες έμοιαζαν περισσότερο με πέτρινες και ξύλινες παράγκες παρά με σπίτια από σκαλισμένη, καλογυαλισμένη πέτρα, ξύλινα δοκάρια και σκεπές με κεραμίδια. Αντί για σύστημα ύδρευσης στα σπίτια και τις αυλές, υπήρχε μοναχά ένα μεγάλο πηγάδι καταμεσής της αγοράς. Το πηγάδι δεν είχε στερέψει, αλλά μόλις που αρκούσε για να συντηρήσει τις λίγες άρρες που είχαν απομείνει στην πόλη.

Βιβλιοθήκαιες κι ερευνήτριες της Ιστορίας οι περισσότερες, ζούσαν στη Μοριά για το υπόλοιπο των ζώων τους, όχι απαραίτητα από δική τους επιλογή. Πολλές ήταν εξόριστες -είτε Πεδινές είτε Βουνίσίες- που βρήκαν καταφύγιο εκεί συμμετέχοντας στη συντήρηση της, άλλοτε σπουδαίας, βιβλιοθήκης της πόλης. Η συντροφιά έμεινε λίγο εκεί και η επαφή με τις κάτοικες περιορίστηκε σε λίγα λεπτά συζήτησης μιας βιβλιοθήκαιας με την Αρμίνια, καθώς η Σαράτι κι η Ανιάνθη ξεκουράζονταν κι έτρωγαν δίπλα στο πηγάδι.

Φεύγοντας από τη Μοριά και συνεχίζοντας νότια, η Ανιάνθη δεν ξανάδε δέντρα ή φυτά για πολλά χιλιόμετρα. Για τουλάχιστον τρία μερόνυχτα περπατούσαν ανάμεσα σε πέτρες, βράχια και κόκαλα. Κάπου- κάπου συναντούσαν κάποια πρόχειρη κατασκευή που θύμιζε καταφύγιο και συνήθως έκρυβε μέσα οστά ή πτώματα σε αποσύνθεση. Από φαγητό, οι Πρωταθλήτριες δεν είχαν σπουδαίο πρόβλημα μιας και ήταν μαθημένες να περιορίζουν τις μερίδες τους όταν χρειαζόταν. Προσπάθησαν να διδάξουν το ίδιο και στην Ανιάνθη, αλλά εκείνη είχε άλλη γνώμη. Έφαγε πολύ από την αρχή της διαδρομής στην Ερημιά “για να πάρει δυνάμεις για μετά”, όπως είχε πει με ύφος. Βέβαια, μετά από μιάμιση μέρα ξαναπείνασε κι αναγκάστηκε να τα βγάλει πέρα με τα σκληρά, μουχλιασμένα ξεροκόμματα που βρίσκαν πεταμένα στα καταφύγια και με τις ελάχιστες

μπουκιές που οι Πρωταθλήτριες μπορούσαν να της προσφέρουν, περιορίζοντας ακόμα περισσότερο τις δικές τους μερίδες.

“Είχες πει ότι θα βρίσκαμε ζώα, στη διαδρομή, για να φάμε.” γκρίνιαξε η κοπέλα στη Λέαινα.

“Επίσης είχα υποθέσει πως είχες καταλάβει τί είναι η Ερημιά, όταν σου την περιγράψαμε” ανταπάντησε εκείνη.

Η Ανιάνθη κατέβασε το βλέμμα. “Νόμιζα ότι είχα καταλάβει” μουρμούρισε.

Έκαναν πολλές στάσεις στην ξεραίλα της Ερημιάς, ώσπου η βλάβστηση ξανάκανε την εμφάνισή της όταν έφτασαν έξω από τη Στάνα. Η Στάνα ήταν από τις πρώτες πόλεις που χτίστηκαν στα παλιά χρόνια, μετά από τη Ματωμένη Μήτρα. Δεν άντεξε, ωστόσο, για πολλά χρόνια. Καθώς βρίσκονταν αρκετά κοντά στη Ραγισμένη Κοιλάδα, δέχονταν διαρκείς παρενοχλήσεις από τις Βουνίσιες και τελικά εγκαταλείφθηκε νωρίς.

Το σούρουπο έδινε σιγά-σιγά τη θέση του στη νύχτα, όσο εκείνες πλησίαζαν τα βορειοανατολικά περίχωρα της Στάνας. Νοτιότερα βρίσκονταν η Ραγισμένη Κοιλάδα με το κιτρινοπόταμο κι ακόμη πιο νότια ήταν η Μικρή Έρημος. Μετά από αυτό υπήρχαν μόνο τα Κόκκινα Βουνά. Μιας κι η νύχτα δεν αργούσε, αναζήτησαν ένα χωράφι που να μην είναι πνιγμένο στα αγριόχορτα και στις τσουκνίδες και κάθισαν για να ανάψουν φωτιά, να φάνε και να ξεκουραστούν. Από το σημείο όπου είχαν καθίσει μπορούσαν να δουν το χαλασμένο τείχος της Στάνας. Ανάμεσα στις τρύπες του η Ανιάνθη είδε καρβουνιασμένα κτίρια, μερικά από τα οποία καίγονταν ακόμη.

Φασαρία από ξύλα που έπεφταν το έδαφος ακούστηκε μέσα στο μισοσκόταδο.

“Γαμώ τη μήτρα που σε πέταξε!” έβρισε αμέσως η Σαράτι κι έσκυψε να μαζέψει τα ξύλα που της είχαν γλιστρήσει από τα χέρια.

Η Ανιάνθη έτρεξε να τη βοηθήσει κι η Αρμίνα έβγαλε από τις τσέπες της επιστήθιας ζώνης της δύο μεταλλόπετρες κι ένα μεταλλικό κουτάκι με λάδι, ακουμπώντας τα δίπλα στα σακίδια της κοπέλας.

“Τι θα φάμε;” ρώτησε η Ανιάνθη καθώς ακουμπούσε τα ξύλα με προσοχή δίπλα στην Αρμίνη.

“Είδα μερικά στρουμπουλιά φιρίλια να βόσκουν δίπλα στις κληματαριές. Ετοιμάστε τη φωτιά και πάω να τα φέρω” είπε η Λέαινα και σηκώθηκε, βγάζοντας το μαχαίρι από τη ζώνη στη μέση της.

Η Σαράτι μάζεψε όλα τα ξύλα σε ένα μέρος και τα πότισε με το λάδι. Έπειτα πήρε τις μεταλλόπετρες και τις έτριψε μεταξύ τους πάνω από τα ξύλα. Ύστερα από μερικές προσπάθειες λίγες σπίθες πέσανε πάνω στα λαδωμένα ξύλα από το σημείο τριβής. Οι σπίθες άναψαν το λάδι και σύντομα είχε φουντώσει μια καλή φωτιά. Από τις τρύπες στο χαλασμένο τείχος της η Ανιάνθη παρατήρησε πως οι φωτιές στα κτίρια ήταν αμετάβλητες. Δεν έσβηναν, αλλά ούτε επεκτείνονταν. Η Σαράτι, που την παρατηρούσε, είχε καταλάβει τί κοίταζε.

“Είναι μαγική φωτιά. Δεν σβήνει από μόνη της” της είπε. Η κοπέλα γύρισε και την κοίταξε απορημένη. Η μαυρομάλλα κάθισε δίπλα της και συνέχισε. “Είκοσι χρόνια πριν, πέρασα κοντά από τα ίδια ερείπια με την οικογένειά μου. Ταξιδεύαμε με το Καραβάνι Των Σκιών και σταματήσαμε λίγο πιο πέρα, στη βόρεια πλευρά, επειδή η μητέρα μου είχε αρχίσει να γεννάει τη μικρή μου αδερφή. Σταθμεύσαμε για την υπόλοιπη ημέρα, ώσπου να βεβαιωθούμε πως ήταν και οι δύο καλά στην υγεία τους. Όσο νύχτωνε, η μεγάλη μου αδερφή κι εγώ είχαμε αρχίσει να βαριόμαστε κι αποφασίσαμε να εξερευνήσουμε τα ερείπια.”

Βαριά βήματα που τσαλάκωσαν χόρτα και φύλλα διέκοψαν την αφήγησή της, καθώς η Αρμίνη επέστρεφε με έξι πνιγμένα φιρίλια στην αγκαλιά της.

“Δύο για την καθεμία” είπε και τα μοίρασε.

Κάρφωσαν τα ζωάκια σε μερικές σιδερένιες βέργες που η Ανιάνθη είχε στα σακιδιά της και τις έμπηξαν στο χώμα, πάνω στη φωτιά, για να ψηθούν.

“Τώρα, συνέχισε!” είπε ανυπόμονη η κοπέλα.

Η Σαράτι σύρθηκε ακόμη πιο κοντά της, κάτι το οποίο δεν διέφυγε από τη ματιά της Αρμίνης.

“Μπήκαμε, λοιπόν, από ένα άνοιγμα στο τείχος. Από το σχολείο γνωρίζαμε πως η πόλη είναι εγκαταλειμμένη. Σκέψου, λοιπόν, πώς νιώσαμε όταν είδαμε ψηλόλιγνες μορφές να κινούνται ανάμεσα στα καρβουνιασμένα κτίρια.”

“Μορφές;” ρώτησε, λιγάκι ανήσυχη, η Ανιάνθη και ακολούθησε μια μακρινή κραυγή στο σκοτάδι.

Η Αρμίνια αμέσως σηκώθηκε, προσπαθώντας να εντοπίσει την κατεύθυνση από όπου ήρθε η κραυγή. Άφησε τις άλλες στη συζήτησή τους και τέντωσε τ' αυτιά της για να μελετήσει το είδος και την απόσταση της κραυγής.

Η Σαράτι ήταν ικανοποιημένη που είχε καταφέρει να κεντρίσει το ενδιαφέρον της Ανιάνθης. Σύρθηκε, πολύ διακριτικά, ακόμη πιο κοντά της και της έπιασε την παλάμη καθώς περνούσε το άλλο της χέρι γύρω από την πλάτη της κοπέλας.

“Κρυφτήκαμε πίσω από μερικά στοιβαγμένα βαρέλια και παρακολουθούσαμε. Οι μορφές έμοιαζαν με μαύρα πέπλα και τα άκρα τους σέρνονταν στο έδαφος. Κάτω από τα πέπλα, όμως, κρύβανε φωτιά. Και τριγυρνούσαν στα ερημωμένα δρομάκια της Στάνας, σιωπηλές, ανάβοντας νέες φλόγες στο πέρασμά τους.

“Ρόβιες;” ξανακάθισε μαζί τους, δίπλα στη φωτιά, η Αρμίνια.

“Οι ρόβιες δεν τρώνε σάρκα. Δεν το είχαμε καταλάβει στην αρχή, αλλά όσο τις παρακολουθούσαμε τόσο μυρίζαμε ωμό κρέας γύρω μας. Μέχρι που κοιτάξαμε μέσα από τις τρύπες των βαρελιών και είδαμε μέσα κομμένα μέλη από ζώα και άρρηες.” είπε η Σαράτι και, πιάνοντας μία βέργα από τη φωτιά, άρχισε να τρώει ένα φιρίλι που είχε καλοψηθεί.

“Λοιπόν;” ρώτησε με αγωνία η Ανιάνθη.

“Τι λοιπόν;” απάντησε αδιάφορα εκείνη, καθώς κατάπινε. “Φοβηθήκαμε και τσακιστήκαμε τρέχοντας πίσω στο Καραβάνι.”

“Τι ήταν τελικά οι μορφές μέσα στην πόλη;” ρώτησε, λίγο πιο έντονα η Ανιάνθη.

“Πού να ξέρω εγώ; Εκείνο το βράδυ τις αντίκρισα για πρώτη και τελευταία φορά”, είπε καθώς τελείωνε κιόλας το πρώτο της φιρίλι και βγάζοντας μια δεύτερη βέργα από τη φωτιά.

“Δηλαδή η ιστορία τελειώνει έτσι απότομα;” ρώτησε, ακόμα πιο έντονα η Ανιάνθη.

Η Σαράτι εκνευρισμένη κάρφωσε στο χώμα ξανά τη βέργα.

“Απότομα; Τι θα περίμενες να κάνουν δύο μικρά παιδιά αντιμέτωπα με άγνωστα πλάσματα και μαγική φωτιά; Θα προτιμούσες να είχαμε βγει από την κρυψώνα μας για να κοιτάξουμε καλύτερα; Ίσως θα έπρεπε να είχαμε πεταχτεί μπροστά και να τις ρωτήσουμε τι κάνουν στα ερείπια, ίσως να πιάναμε κουβέντα μαζί τους!” έλεγε με μεγάλη ταχύτητα και ύψωνε τη φωνή της όλο και περισσότερο.

Η Ανιάνθη έκανε να συρθεί πιο πέρα για να απομακρυνθεί από τις φωνές και τότε αντιλήφθηκε πως η Μαύρη Σκύλα είχε περασμένο το χέρι της γύρω από τη μέση της όλη αυτή την ώρα. Η άγνωστη κραυγή ξανακούστηκε, πιο κοντά από πριν και η Αρμίνια τινάχτηκε και πάλι όρθια.

“Αν φοβάσαι τις φωνές” είπε η Σαράτι στην κοπέλα, αγνοώντας τη μακρινή κραυγή, “πώς θα καταφέρεις να αντιμετωπίσεις το θηρίο στο τέλος;”

“Το θηρίο έχει πεθάνει από γηρατειά εδώ και εκατονταετίες” απάντησε -όχι με βεβαιότητα- η Ανιάνθη.

“Αν καμία δεν το σκότωσε, τότε δεν είναι νεκρό.” είπε η Σαράτι και ξανάπιασε τη βέργα, συνεχίζοντας το φαγητό της.

“Όπως κι αν έχει το πράγμα, δεν σκοπεύω να συναντήσω το θηρίο. Θέλω μόνο να μελετήσω την αρένα και την ιστορία της.”

Η Σαράτι διέκοψε το φαγητό της ξαφνιασμένη.

“Δηλαδή δεν το ψάχνουμε για να το σκοτώσουμε;”

“Οχι. Είμαι αρχαιολόγα, δεν είμαι πολεμίστρια. Δεν θέλω να το βρω. Αν, όμως, τύχει να το συναντήσουμε, τότε θα σας χρειαστώ δίπλα μου, φυσικά.”

Η Σαράτι συνέχισε το φαγητό της, μασώντας αργά και προσπαθώντας να καταλάβει τί ακριβώς γινόταν μέσα στο κεφάλι της Ανιάνθης.

Η κοπέλα δεν είχε την άνεση να διαφωνήσει μαζί της. Τα αυτιά της ήταν στραμμένα προς τη μεριά από όπου είχε ακουστεί η κραυγή και προς την οποία βιάδιζε τώρα με προσεκτικά κι αργά βήματα η Αρμίνια, έχοντας το μαχαίρι της έτοιμο για να κόψει και το μαστίγιό της τυλιγμένο γύρω από το μπράτσο της, έτοιμο να απελευθερωθεί με μια κίνηση του χεριού και να τυλιχτεί γύρω από όποια απειλή πλησίαζε. Λύγισε τα γόνατα, έσκυψε το κεφάλι και απομακρύνθηκε από τη φωτιά αθόρυβα και διακριτικά. Σύντομα είχε γίνει ένα με το σκοτάδι και ούτε η Ανιάνθη, που την παρακολουθούσε, δεν μπορούσε να την εντοπίσει. Για λίγα δευτερόλεπτα υπήρχε μόνο σιωπή. Μετά ακούστηκε ένα δυνατό “Ει!” και κάτι κάλπασε πανικόβλητο, κάνοντας το έδαφος κάτω από τα πόδια της Ανιάνθης να τρέμει. Ένα γκριζό άλογο πετάχτηκε προς τη φωτιά και σκόρπισε κάρβουνα και χώματα ολόγυρα. Τρομοκρατημένη και ξαφνιασμένη η κοπέλα, προσπαθούσε να μείνει ψύχραιμη, ενώ το δυνατό γέλιο της Αρμίνιας γέμισε την ατμόσφαιρα.

“Είναι απλά ένα αλογάκι!” φώναξε η Λέαινα, καθώς επέστρεφε κοντά τους.

“Το ξέρω” απάντησε ατάραχη η Σαράτι που δεν είχε κουνηθεί ούτε χιλιοστό από τη θέση της καθ’ όλη τη διάρκεια του περιστατικού και συνέχιζε να τρώει το φιρίλι της παρόλο που είχε γεμίσει με σκόνες από τα ποδοβολητά του ζώου πάνω στο χώμα.

Η Ανιάνθη έτρεξε και στάθηκε δίπλα στην Αρμίνια. Έμεινε δύο βήματα πιο πίσω, καθώς η κοκκινομάλλα πλησίαζε το φοβισμένο ζώο. Μόλις κατάφερε να ακουμπήσει την παλάμη της στο πλατύ του μέτωπο για να το χαϊδέψει, εκείνο ηρέμησε.

“Θα απομακρύνθηκε από το κοπάδι του και τώρα χάθηκε και φοβάται, μοναχό μέσα στο σκοτάδι” συμπέρανε η αρχαιολόγα.

Η Αρμίνια το κοίταξε και το ξανακοίταξε, μέχρι που παρατήρησε κάτι.

“Δεν είναι άλογο” είπε και το χάιδεψε στην κοιλιά. Το ζώο άφησε ένα σύντομο χαλαρό χλιμίντρισμα και μετά άλλο ένα. Η Αρμίνη πίεσε το χέρι της πάνω στην κοιλιά του και ύστερα πίεσε περισσότερο και περισσότερο, ώσπου εκείνο άρχισε να φταρνίζεται επαναλαμβανόμενα. Η κοιλιά του αλόγου κουνήθηκε σαν ανεμοδαρμένο σακί για λίγες στιγμές κι ύστερα, πλατιά φτερά ξεπετάχτηκαν από μέσα της.

“Είναι ραζάκι” σχολίασε η Αρμίνη.

Η Ανιάνθη ήταν έκθαμβη. “Ως τώρα τα έβλεπα μόνο σε σχέδια, μέσα στα βιβλία. Δεν περίμενα πως κάποια μέρα θα συναντούσα ένα τέτοιο υπέροχο πλάσμα από κοντά!” έτρεξε και κόλλησε στο πρόσωπο του ζώου.

“Μήπως μέσα στα βιβλία λείει αν τρώνε κρέας τα ραζάκια;” ρώτησε η Σαράτι, έχοντας σηκωθεί από εκεί που κάθονταν, εξετάζοντας τα φτερά του ζώου.

“Κρέας, κόκαλα, φυτά, τρώνε τα πάντα. Μία ερευνήτρια από τις Σίρρις είχε γράψει για ένα ραζάκι που έτρωγε μέλι και πλατανόφυλλα, χωρίς να σταματήσει, για μέρες, ώσπου η κοιλιά του φούσκωσε κι έπεσε σε τροφική νάρκη για δύο εβδομάδες.”

Η Σαράτι σκούνηξε την Αρμίνη στο μπράτσο και της έκανε νόημα με τα μάτια. Η Αρμίνη δεν ανταποκρίθηκε, αλλά πήρε αμέσως το μήνυμα.

“Και πόσο μακριά μπορεί να πετάξει, αν κουβαλάει μεγάλο βάρος;” ρώτησε η Λέαινα την αρχαιολόγα.

“Μπορούν και κουβαλάνε τα νεογνά τους για μία εβδομάδα πάνω στη ράχη τους. Κι ένα νεογέννητο ραζάκι συνήθως ζυγίζει περίπου είκοσι κιλά. Δε γνωρίζω όμως τις αποστάσεις που-” διέκοψε απότομα τα λόγια της κι έριξε τα μάτια της στις Πρωταθλήτριες. Είχε μόλις αντιληφθεί τι σκέφτονταν να κάνουν.

Η Σαράτι έφερε δύο ψημένα φιρίλια από τη φωτιά μαζί μ’ ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί από τα σακίδια και τα έδωσε στο ζώο να τα φάει.

“Θέλετε να το καθαλήσουμε και να μας πάει στη Μικρή Έρημο” είπε ξαφνιασμένη στις πολεμίστριες. Ήταν προφανές πως η ιδέα δεν της άρεσε καθόλου.

“Γιατί όχι;” ρώτησε η Σαράτι, καθώς έδινε το δεύτερο φιρίλι στο ραζάκι και του χάιδευε το τρίχωμα στη ράχη. “Φυσικά, πρώτα θα το δυναμώσουμε καλά-καλά για να μας αντέξει.”

Η Ανιάνθη προσπάθησε να παραπονεθεί, αλλά η Σκύλα τη διέκοψε.

“Αν συνεχίσουμε την πεζοπορία, σε δύο μέρες το πολύ θα φτάσουμε στη Ραγισμένη Κοιλάδα.”

Προσπάθησε ξανά να μιλήσει, αλλά αυτή τη φορά τη διέκοψε η Αρμίνια.

“Και θα προτιμούσαμε να αποφύγουμε τη Ραγισμένη Κοιλάδα, αν γίνεται. Αν τα πράγματα δεν πάνε όπως χρειάζεται στην Κοιλάδα, το ταξίδι μας εκεί μπορεί να μας καθυστερήσει πολύ από την αποστολή μας.”

“Δηλαδή, πόσο πολύ;” ρώτησε η κοπέλα, παρόλο που δεν καταλάβαινε τί της έλεγαν.

“Ίσως για αρκετές εβδομάδες” απάντησε άχρωμα η Αρμίνια.

“Εβδομάδες!”

“Υπάρχουν πολλές άρρηγες στη Ραγισμένη Κοιλάδα που δεν μας συμπαθούν” είπε με σαδιστικό χαμόγελο η Σαράτι. “Αν μας πιάσουν και μας αιχμαλωτίσουν θα βγούμε από την πορεία μας και ποια ξέρει πότε και πώς θα επανέλθουμε. Ακόμα κι αν βγούμε ζωντανές, μετά από όσα θα έχουμε περάσει, εσύ πιθανότατα θα έχεις γίνει τροφή για τα ζώα τους από την πρώτη εβδομάδα.”

“Έξοχα!” ειρωνεύτηκε η Ανιάνθη. “Και πότε σκοπεύατε να μου τα πείτε όλα αυτά;”

Η Σαράτι κοίταξε την Αρμίνια για μια στιγμή, πριν να απαντήσει.

“Δεν θα σου τα λέγαμε. Δε πρόκειται να συμβεί τίποτα τέτοιο. Αν τολμήσουν να πειράξουν εμάς ή εσένα, θα ξεριζώσω τις ρώγες τους με τα δόντια μου εγώ η ίδια. Ίσως να σκοτωθούμε στη μάχη, αλλά δεν θα υποκύνουμε στις σκρόφες, τις καριόλες τις Φλ-”

Η Αρμίνια έπιασε τη Σκύλα από το μπράτσο για να την ηρεμήσει. “Ανιάνθη, η αποστολή που μας ανέθεσες είναι επικίνδυνη, το ήξερες εξ’ αρχής αυτό. Και τα επικίνδυνα σημεία της δεν μπορείς να τα ελέγξεις ή να τα εξαφανίσεις. Αν θέλεις να κάνεις τη μελέτη σου, θα χρειαστεί

να τα αντιμετωπίσεις. Σε αυτή την περίπτωση όμως, μπορούμε να προσπεράσουμε ένα από τα επικίνδυνα σημεία. Αυτό το ζώο είναι μια εξαιρετική ευκαιρία για να φτάσουμε σε αυτό που θέλουμε γρηγορότερα απ' ότι υπολογίζαμε. Ας τη χρησιμοποιήσουμε.”

“Δεν μπορούμε!” φώναξε η Ανιάνθη. “Πρώτον, δεν ξέρω πόσο μακριά θα ανεχτεί να μας μεταφέρει, όσο κι αν το ταΐσουμε. Δεύτερον, ίσως και οι τρεις μαζί να είμαστε μεγάλο βάρος για το ζώο. Εκτός από τα σακιδιά μου, εγώ ζυγίζω περίπου εξήντα κιλά κι εσείς τουλάχιστον εκατό κιλά η καθεμία. Και τρίτον-” εκεί η Ανιάνθη κόλλησε.

“Τρίτον, τί;” ρώτησε η Σαράτι.

“Δεν ξέρω αν ισχύει για όλα τα ραζάκια, αλλά στη σχολή μάθαμε πως μπορούν να καβαληθούν μόνο αν τα αντιμετωπίσεις σε μάχη και τα ρίξεις λιπόθυμα, ώστε όταν συνέλθουν να βρίσκεσαι ήδη επάνω τους για να αποδεχτούν την ήττα τους.”

“Και δεν το λες τόση ώρα!” γέλασε η Σαράτι κι άρπαξε μια μεγάλη πέτρα από κάτω για να το κοπανήσει στο κεφάλι.

Πριν προλάβει να τη σηκώσει αρκετά ψηλά, το ραζάκι έβγαλε μια κραυγή, τη χτύπησε δυνατά με τα φτερά του και την τίναξε αρκετά μέτρα παραπέρα.

“Ναι, σωστά. Υπάρχει κάτι ακόμα” θυμήθηκε η Ανιάνθη. “Τα πλάσματα αυτά έχουν πάρα πολύ ανεπτυγμένη διαίσθηση. Ξέρουν πότε και από πού κινδυνεύουν.”

“Δεν είναι τίποτα” σχολίασε η Αρμίνα, επιβλέποντας τα σκισίματα που είχαν προκαλέσει τα φτερά του ζώου στα μάγουλα και τα στήθη της Σαράτι.

“Θα του ξεσκίσω την κωλοτρυπίδα που το πέταγε” γρύλισε εκείνη και, σπρώχνοντας την Αρμίνα στην άκρη, περπάτησε αγριεμένη προς το ραζάκι, αλλά η Αρμίνα τη σταμάτησε, αρπάζοντάς την από το μπράτσο.

“Αν δεν γίνει οργανωμένα, θα σε δέρνει κάθε φορά από την αρχή” της είπε μαλακά.

Μαζεύτηκαν οι τρεις τους γύρω από τη φωτιά για να συζητήσουν ενώ το ραζάκι, δέκα μέτρα πιο πέρα, είχε βρει και ροκάνιζε ένα μεγάλο, χοντρό ζαχαρότευτλο. Με την πρώτη ματιά, η μουσούδα του έμοιαζε σαν του αλόγου. Όμως, με πιο προσεκτική παρατήρηση, μπορούσε καμιά να δει πως τα ρουθούνια του ήταν μεγαλύτερα και το σαγόνι του αρκετά πιο μυτερό στο τελείωμά του. Η μεγαλύτερη φανερό διαφορά του από το άλογο ήταν -με εξαίρεση τα φτερά- τα δόντια. Διέθετε δύο αγριόδοντα στο επάνω σαγόνι και δύο στο κάτω κι επίσης είχε δύο σειρές από πίσω δόντια. Τα δόντια της δεύτερης σειράς ήταν λεπτά και κοφτερά όπως εκείνα της γάτας.

Μία από τις κρυμμένες ξεχωριστές ιδιότητες του ραζακιού ήταν η ανεπτυγμένη αντίληψή του σε περιπτώσεις όπου κινδυνεύει. Το νευρικό σύστημά του διέθετε ένα υπερευαίσθητο σημείο υπεύθυνο για τη συλλογή πληροφοριών για την εξωτερική θερμοκρασία, την ατμοσφαιρική πίεση και την ταχύτητα και το είδος των κινήσεων στο άμεσο περιβάλλον του. Ήταν τόσο ευαίσθητο σε τέτοιου είδους αλλαγές, ώστε μπορούσε να αντιληφθεί πώς κάτι κακό επρόκειτο να του συμβεί ακόμα και την ώρα που ήταν απασχολημένο να μασουλάει τα τελευταία κομμάτια του ζαχαροτεύτλου.

Αισθάνθηκε την πέτρα που του πέταξε από μακριά η Ανιάνθη και, στιγμιαία, έβαλε μπροστά τα φτερά του για να προστατεύσει το κεφάλι του, αποκρούοντας την. Πριν η πέτρα πέσει στο έδαφος, το μαστίγιο της Αρμίνας αιχμαλώτισε τα πίσω πόδια του και πριν καν αποπειραθεί να πετάξει για να γλιτώσει, η Σαράτι είχε κιόλας γαντζωθεί με τα μεταλλικά της νύχια στα αριστερά της ράχης του, ρίχνοντας όλο της το βάρος προς τα κάτω, προσπαθώντας να ρίξει το ζώο στο έδαφος. Απελπισμένο να δραπετεύσει, το ραζάκι στηρίχτηκε στα μπροστινά του πόδια τινάζοντας πανικόβλητο τα πισινά του, αλλά η Αρμίνη είχε πιάσει καλά το μαστίγιό της γύρω τους και το τραβούσε με μεγάλη δύναμη, σφίγγοντας τόσο πολύ τα μπράτσα της ώστε είχαν αρχίσει να την καίνε. Κάνοντας άλλη μια προσπάθεια να ελευθερωθεί, το ζώο κατάφερε να πετάξει μέχρι δύο σχεδόν μέτρα, όσο δηλαδή ήταν το περισσευούμενο μάκρος του μαστιγίου. Όμως η δύναμη της Αρμίνας, η πίεση από το βάρος και την αγριάδα της Σαράτι και η πανικόβλητη κατάσταση που είχε περιλάβει το ζώο, το ανάγκασαν να

επιστρέψει στη γη. Έσκασε με την πλάτη στο χώμα, παρασύροντας από κάτω του το σώμα της Σκύλας, που ‘ταν ακόμη γαντζωμένη στη ράχη του. Καθώς έχανε τις αισθήσεις του, άκουγε τις πνιγμένες κραυγές και βρισιές της μαυρομάλλας πολεμίστριας που είχε εγκλωβιστεί ανάμεσα στο ζώο και στο έδαφος και τα γρήγορα βήματα των άλλων δύο, που έτρεχαν να τη βοηθήσουν.

Είχε αρχίσει να ξημερώνει όταν ξανάνοιξε τα μάτια του. Δεν ήταν πια αναποδογυρισμένο. Εκείνες που το είχαν βγάλει εκτός μάχης το είχαν βάλει να καθίσει και είχαν φροντίσει να το καβαλήσουν πριν ακόμη να συνέλθει. Η Μεγάλη Φωτιά ήδη έστελνε τις πρώτες αδύναμες ακτίνες της πάνω από τις κορυφές των ανατολικών Κόκκινων Βουνών, προσφέροντας στην Άργα μια γαλαζοκόκινη αυγή, μια εικόνα που άρεσε πολύ στην Ανιάνθη. Το ζώο αισθάνθηκε το μαστίγιο της Αρμίνας σφιχτά τυλιγμένο γύρω από τη μουςούδα του. Η Πρωταθλήτρια κρατούσε τις άκρες του μαστιγίου σαν χαλινάρια. Από τη μέση της Αρμίνας είχε πιαστεί η Ανιάνθη, ενώ η Σαράτι, που είχε καθίσει τελευταία στη σειρά, πάνω στην πλάτη του ζώου, είχε πιαστεί από τα στήθη της Ανιάνθης.

‘Όσο περισσότερο συνέρχονταν το ζώο κι όσο καλύτερα στηριζόταν στα πόδια του, τόσο έσφιγγε το μαστίγιό της η Αρμίνη. Έκανε δυο ζαλισμένα βήματα κι έπειτα σταμάτησε και ξανακάθισε στο έδαφος, σε μια προσπάθεια να τις ξεφορτωθεί.

“Μείνετε όπως είστε. Μη κουνηθείτε από τις θέσεις σας” είπε ήρεμα η Αρμίνη.

Μετά από πέντε λεπτά αναμονής και σιωπής το ραζάκι ξεφύσησε, σαν να αναστενάζει και να γκρινιάζει ταυτόχρονα. Σηκώθηκε ξανά στα πόδια του και τίναξε την ουρά του.

“Ανιάνθη, τώρα” είπε η Αρμίνη και η κοπέλα έψαξε στα σακίδια που η Πρωταθλήτρια κουβαλούσε στην πλάτη της. Έβγαλε από μέσα ένα χοντρό κομμάτι ψωμί και μισό κρύο φιρίλι που είχε ξεμείνει από το προηγούμενο βράδυ. Τεντώθηκε μπροστά και προσέφερε τα φαγητά στο ζώο, ενώ η Αρμίνη χαλάρωνε το μαστίγιό της για να του επιστρέψει να ανοίξει το στόμα του αρκετά. Εκείνο έστριψε το κεφάλι του, άρπαξε τα φαγητά κι

άρχισε να μασάει λαίμαργα. Όταν τελείωσε και γλείφτηκε καλά-καλά, η Ανιάνθη το χάιδεψε στην κοιλιά και του μίλησε γλυκά και ήρεμα. Εκείνο έβαλε δύναμη στα πόδια του και, ανοίγοντας τα φτερά του, πήδηξε ψηλά, πλησιάζοντας τις κορυφές των δέντρων. Έπειτα κατέβασε τα απλωμένα φτερά του με δύναμη και σηκώθηκε ψηλότερα, ίσα με το τείχος της Στάνας. Με ένα ακόμη ανεβοκατέβασμα των φτερών του σηκώθηκε ακόμα πιο ψηλά, ώστε μπορούσαν πια να διακρίνουν την αυγή καλύτερα, πίσω από τις ανατολικές βουνοκορφές. Η Αρμίνη άφησε το ζώο να πετάξει για λίγο προς την κατεύθυνση που εκείνο ήθελε και μετά τράβηξε το μαστίγιο-χαλινάρι, ώστε να το αναγκάσει να πάει προς τα νότια, προς τη Μικρή Έρημο.

Καμία τους δεν είχε ξαναπετάξει πιο πριν. Γι' αυτό και ήταν στην αρχή σιωπηλές, απολαμβάνοντας την εμπειρία. Η Ανιάνθη πήρε τα χέρια της από τη μέση της Αρμίνας και τα σήκωσε σαν φτερά, κάνοντας ότι πετάει.

“Όταν τελειώσουμε θα πάρω τη Νούτα και θα κάνουμε βόλτες με το ραζάκι. Θα το λατρεύει, είμαι σίγουρη!” είπε με χαμόγελο.

“Ποια είναι η Νούτα;” ρώτησε η Αρμίνη.

“Τη γνώρισα στο μαγαζί όπου με πήγες για να βαφτώ.”

“Και σου έμεινε στο μυαλό;”

“Ναι! Μου κόλλησε, για την ακρίβεια. Μου άρεσε πολύ.”

“Σκοπεύεις να την ξαναδείς;”

“Εσύ τι λες; Θα πάω να τη βρω αμέσως μόλις επιστρέψουμε στην Ήτρα.”

“Ωραία. Αυτό είναι καλό. Έχεις κάτι για να κρατηθείς. Μία αιτία για να γυρίσεις πίσω ζωντανή” είπε η Αρμίνη και μετά για αρκετή ώρα δεν ξαναμίλησε.

Η Ανιάνθη έριξε το βλέμμα της στα αριστερά, ατενίζοντας τα Βουνά της ανατολής. Η Μεγάλη Φωτιά είχε τώρα σηκωθεί ψηλότερα και η αυγή είχε γίνει μέρα. Άκουσε τα τιτιβίσματα από ένα σμήνος σπουργιτιών που πετούσε εκεί κοντά. Το ραζάκι ανησύχησε από την παρουσία των πουλιών και η Αρμίνη έστριψε τα χαλινάρια για να απομακρυνθούν από το σμήνος.

Ξαφνικά, η Ανιάνθη θυμήθηκε πως, όλη αυτή την ώρα, η Σαράτι δεν είχε πάρει τα χέρια της από πάνω της.

“Τώρα που πετάμε, μήπως μπορείς να αφήσεις τα βυζιά μου στην ησυχία τους;” την ρώτησε, γυρνώντας το κεφάλι προς τα πίσω.

“Όχι, ευχαριστώ. Βολεύτηκα.” απάντησε με ικανοποίηση εκείνη.

Η Ανιάνθη αναστέναξε.

“Τουλάχιστον πιάσε μου τη μέση.”

“Προσπάθησα, αλλά δεν έχεις πιασίματα στη μέση. Κι επιπλέον, χρειάζομαι κάτι ζεστό και απαλό για το χτυπημένο μου χέρι.”

“Θα σου ετοιμάσω ζεστές πετσέτες όταν κατεβούμε. Μόνο σταμάτα να με χουφτώνεις!” έβαλε αγριεμένη τις φωνές η Ανιάνθη.

Χωρίς να μιλήσει, η Σαράτι πήρε τα χέρια της από τα στήθη της κοπέλας. Οι παλάμες της είχαν ιδρώσει από την επαφή με το δέρμα της και είχε κολλήσει χρώμα επάνω τους. Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Πρωταθλήτρια σκούπισε τις παλάμες της στην πλάτη της κοπέλας. Εκείνη κατάλαβε τι είχε γίνει και παρατήρησε πως η ζωγραφιά του Άστρου Της Μιρίς είχε χαλάσει εκεί όπου η Σαράτι την είχε χουφτώσει. Ενοχλήθηκε αλλά συγκρατήθηκε και δεν της ξαναφώναξε.

Μετά από αρκετά λεπτά σιωπής, όπου μόνο τα δυνατά φτερουγίσματα του ζώου ακούγονταν, η Αρμίνια έδειξε προς τα δεξιά.

“Η Συννεφολίμνη” είπε.

“Μπήκαμε στη Ραγισμένη Κοιλάδα” εξήγησε η Σαράτι στην Ανιάνθη, η οποία είχε κιόλας σκύψει το κεφάλι για να δει καλύτερα τη λίμνη και δεν πρόσεξε τα γεμάτα νόημα βλέμματα που ανταλλάζανε οι δύο Πρωταθλήτριες μεταξύ τους.

Η Συννεφολίμνη ήταν μία από τις πολλές λίμνες που σχηματίζονταν από το κιτρινοπόταμο, το οποίο έβγαине από τα σπλάχνα των ανατολικών Κόκκινων Βουνών, έκανε μια μεγάλη κοιλιά περνώντας μέσα από την Ραγισμένη Κοιλάδα κι ύστερα ανέβαινε βορειοκεντρικά, ώσπου να πέσει τελικά στην Άγρια Θάλασσα. Μία μάζωξη από κόκκινα βατράχια πλατσούριζε στα νερά της λίμνης. Τα κρωξίματά τους έφταναν ως επάνω, στ’ αυτιά της κοπέλας κι ύστερα από λίγο, οι κραυγές τους καθώς έτρεχαν

να ξεφύγουν από μια κοκκινόφτερη καρακάξα που όρμησε ανάμεσά τους για να πιάσει το φαγητό της.

Κάποια στιγμή η Ανιάνθη παρατήρησε την ίδια τη Ραγισμένη Κοιλάδα. Από τα βόρεια σύνορα της Κοιλάδας και προς τα κάτω, το ξερό έδαφος λιγότευε και η βλάστηση πλήθαινε. Λίγο νοτιότερα είδε ένα άγαλμα: μια άρρηα με το αριστερό της χέρι σηκωμένο προς τα επάνω και το δεξί της χέρι σπασμένο από τη βάση. Γύρω από το άγαλμα διέκρινε κίτρινες και άσπρες σωρούς που της φάνηκαν για κόκαλα. Όσο πετούσαν πάνω από την Κοιλάδα, τόσο σκέφτονταν πόσο ταίριαζε το όνομα που της είχαν δώσει. Το Κιτρινοπόταμο είχε πολλές μικρές διακλαδώσεις και λίμνες, κάνοντας την Κοιλάδα να μοιάζει από ψηλά σαν να είχε ένα μεγάλο ράγισμα που την διαπερνούσε.

Στο βάθος μακριά, στα πολύ νότια, διέκρινε κάτι που έμοιαζε με δάσος. Από το σημείο όπου πετούσαν μέχρι και το δάσος, η Ραγισμένη Κοιλάδα ήταν ντυμένη με μεγάλη ποικιλία φυτών και λουλουδιών. Ενίοτε συναντούσαν πέτρινα αγάλματα, όπως εκείνο που η Ανιάνθη είχε δει λίγο νωρίτερα.

“Τι το ξεχωριστό έχει αυτή η κοιλάδα; Εκτός από εκείνες που θέλουν να σας σκοτώσουν, φυσικά” ρώτησε την Αρμίνη.

“Δεν θέλουνε να μας σκο-”

“Ήταν το σημείο της πρώτης διχόνοιας” εξήγησε η Αρμίνη, διακόπτοντας τη Σαράτι. “Η περιοχή όπου, στην πρωτόγονη εποχή, κάποιες από τις άρρηες αποφάσισαν για πρώτη φορά να εγκαταλείψουν τα Κόκκινα Βουνά και να ζήσουν στην πεδιάδα, στην ενδότερη Άργα. Η πράξη εκείνη θεωρήθηκε προδοσία και ράγισμα για τη φυλή.”

“Ήταν ράγισμα στη φυλή. Και ήταν το πρώτο από πολλά” σχολίασε με ένταση η Σαράτι.

“Ήταν εξέλιξη για τη φυλή” αντιπρότεινε, με ψυχραιμία, η Λέαινα. “Τι ήμασταν ως πρωτόγονες; Τρώγαμε ωμό κρέας από το χώμα, κοιμόμασταν σε πέτρες και σε τρύπες, σφάζαμε καθετί που μας ενοχλούσε και κυκλοφορούσαμε αφήνοντας πάνω στα κορμιά μας το αίμα από τις σκοτωμένες. Δε διαφέραμε πολύ από ζώα.”

“Ημασταν-” προσπάθησε να πει η Σαράτι, αλλά η Αρμίνια δεν είχε τελειώσει.

“Σύγκρινε την πρωτόγονη εποχή με τη σύγχρονη και πες μου αν είχαμε κάτι παραπάνω τότε από τώρα, αν υπήρχε κά-”

“Ημασταν ελεύθερες!” είπε αυστηρά η Σκύλα.

Η Αρμίνια δεν μίλησε. Χαμήλωσε το βλέμμα για να κοιτάξει μια σειρά από πέτρινες κατασκευές πάνω από τις οποίες πετούσαν εκείνη τη στιγμή. Έστριψε το χαλινάρι της για να οδηγήσει το ραζάκι όσο γινόταν μακριά από εκείνη την περιοχή. Μετά από περίπου ένα λεπτό σιωπής, η Ανιάνθη αποπειράθηκε να κάνει μια ερώτηση, αλλά η Αρμίνια είχε ήδη ανοίξει το στόμα της.

“Δεν ήμασταν ελεύθερες. Ήμασταν ανεξέλεγκτες, καθοδηγούμενες μόνο από ένστικτα. Στην κοινωνία που φτιάξαμε όταν επιτέλους φύγαμε από τα Βουνά και στήσαμε τις πόλεις μπορούμε να ζούμε μέσα από καθημερινές κοινωνικές συνθήκες, χωρίς να πρέπει να υποπτευόμαστε η μία την άλλη σε κάθε μία στιγμή της ημέρας” ήταν η αργοπορημένη απάντησή της προς στη Σαράτι.

“Αυτό σημαίνει ελευθέρη. Να μην είσαι ελεγχόμενη. Από οτιδήποτε” ήταν το σχόλιο της άλλης Πρωταθλήτριας.

“Έλα τώρα,” είπε η Αρμίνια με το ανάλογο ύφος, “το καθετί ελέγχεται από κάτι άλλο, είναι αναπόφευκτο.”

“Εσύ κι αν το ξέρεις αυτό” την πείραξε η Σκύλα, δίνοντας στη φράση της ένα πολύ συγκεκριμένο νόημα, το οποίο η Ανιάνθη δεν μπορούσε να συλλάβει.

Η Αρμίνια, όμως, το έπιασε το νόημα εκείνης της φράσης. Κι ούτε που κατάλαβε η Ανιάνθη πότε σηκώθηκε από τη θέση της. Με λίγες αστραπιαίες κινήσεις, η Λέαινα την έπιασε από τη μέση, τη σήκωσε ψηλά και την τοποθέτησε πρώτη στη σειρά, βάζοντάς της στα χέρια το χαλινάρι. Έπειτα κάθισε ανάποδα επάνω στην πλάτη του ζώου, ερχόμενη πρόσωπο με πρόσωπο με τη Σαράτι και μίλησε με ψυχραιμία, αλλά με μάτια που έδειχναν πως λίγο ήθελε για να της χιμήξει.

“Δεν έχει περάσει ακόμη ούτε μία μέρα που το μουνί σου έσταξε για το σπουργιτάκι που συνοδεύουμε. Το ήλεγχες εσύ εκείνο; Ήταν δική σου απόφαση;”

Η Ανιάνθη καταλάβαινε ακριβώς τί άκουγε, αλλά ήταν εστιασμένη σε κάτι που της είχε τραβήξει την προσοχή λίγο νωρίτερα. Κάτι που είδε κάτω, στο έδαφος. Η Σαράτι γρύλισε κι ένωσε τις τρίχες στο πίσω μέρος του κεφαλιού της να σηκώνονται.

“Χρησιμοποιείς τη βιολογία, τη φύση, ως επιχείρημα σε ένα πολιτικό θέμα, για να δικαιολογήσεις την Αρμάδα” είπε στην Αρμίνη με προειδοποιητική φωνή, διακόπτοντας την αρχαιολόγα που είχε κάνει άλλη μια αποτυχημένη προσπάθεια να σταματήσει την αντιπαράθεση για να μιλήσει.

“Το πολιτικό θέμα προέκυψε εξαιτίας της φύσης μας. Όταν η βία παραμένει ανεξέλεγκτη, μας μετατρέπει σε κτήνη!” έβγαλε μια δυνατή φωνή η Αρμίνη και το ραζάκι τρόμαξε, αλλά η Ανιάνθη το χάιδεψε στη μουσούδα για να το ηρεμήσει, προσπαθώντας να κρύψει και τη δική της τρομάρα.

Η Σαράτι ξαφνικά άλλαξε ύφος. Χαμογέλασε αυτάρεσκα κι είπε με ικανοποιημένη φωνή: “Σε έκανα να φωνάξεις.”

Η Αρμίνη έκλεισε τα μάτια της ηττημένη. Έπειτα σήκωσε το χέρι της και χαστούκισε δυνατά τη Σκύλα, η οποία δεν έδειξε να ενοχλείται.

“Πολύ αργά, Λέαινα. Νίκησα!”

“Ας είναι. Πάντως, εξακολουθείς να κάνεις λάθος” είπε η Αρμίνη καθώς ξανάβαζε την Ανιάνθη στην αρχική της θέση κι επέστρεφε στο χαλινάρι της.

“Μήπως ζηλεύεις επειδή προσπαθώ να μάθω τί γεύση έχει το σπουργιτάκι;” συνέχισε να την παρενοχλεί η Σαράτι, διατηρώντας ένα αυτάρεσκο χαμόγελο.

“Συγγνώμη!” μπήκε στη μέση, φωνάζοντας, η Ανιάνθη. “Μήπως μπορώ να ρωτήσω κάτι που προσπαθώ να μάθω εδώ και ώρα;”

“Τι;” έκανε εκνευρισμένη η Αρμίνη.

“Αυτά τα πέτρινα αγάλματα που συναντούμε κάθε λίγο. Ως τώρα έχω δει δύο από αυτά να περιστρέφονται καθώς περνάμε, σαν να μας παρακολουθούν.”

Αμέσως το ραζάκι χλιμίντρισε τρομαγμένο και παρέκλινε βιαστικά από την πορεία του, πετώντας γρηγορότερα από πριν. Τρία σφυρίγματα ήρθαν από μακριά. Με λίγες απότομες κινήσεις, το ζώο απέφυγε τα σφυρίγματα και η Ανιάνθη είδε τρία μαυροκόκκινα βέλη, που προφανώς μόλις είχαν αστοχήσει, να τις προσπερνούν και να απομακρύνονται.

“Ωχ” ανησύχησε η Αρμίνια, έχοντας καταλάβει τι είχε μόλις συμβεί.

“Οχι, γαμώ τα βυζιά μου!” αγρίεψε η Σαράτι.

Η Ανιάνθη πιάστηκε σφιχτά από τη μέση της Αρμίνιας, κόλλησε πάνω της κι έκλεισε τα μάτια χωρίς να βγάλει λέξη. Ακόμα τρία σφυρίγματα στ’ αυτιά της. Ένα βέλος χώθηκε στο δεξί πόδι της κοπέλας κι άλλο ένα πέρασε μέσα από τα μαλλιά της, χωρίς να την πετύχει. Το τρίτο βέλος δεν το αισθάνθηκε, αλλά το άκουσε να χώνεται και να σταματάει μέσα σε κάτι μαλακό. Άκουσε κραυγές από το ζώο που αγωνίζονταν να χτυπήσει όσο μπορούσε τα φτερά του για να ξεφύγει, αλλά μάταια. Η κοπέλα γρήγορα έχασε την επαφή της με το περιβάλλον. Η μύτη του βέλους στο πόδι της είχε αρχίσει να την καίει κι ένιωθε πως η λιποθυμία ήταν κοντά. Δεν κατάφερε πλέον να ξεχωρίσει λέξεις ή ομιλίες. Αισθάνθηκε το ραζάκι να στροβιλίζεται και να χάνει ύψος με μεγάλη ταχύτητα. Ήταν πια ανίκανη να κρατήσει τα χέρια της σφιχτά γύρω από την Αρμίνια. Οι αισθήσεις της την εγκατέλειπαν και το στροβίλισμα του ζώου γίνονταν ισχυρότερο. Λίγο πριν πέσει εντελώς λιπόθυμη, ένιωσε το δέρμα της να ξύνεται και να γδέρνεται από κλαδιά και φύλλα δέντρων.

“Σκορπίνα! Έλα εδώ.”

Η άγνωστη φωνή ξύπνησε την κοπέλα που, μισανοίγοντας τα μάτια ζαλισμένη, μπορούσε να δει μοναχά μια κόκκινη θολούρα που κινούνταν ερευνητικά δίπλα της.

“Σκορπίνα! Άσ’ το!” επανέλαβε η φωνή.

Ζεστή αναπνοή χάιδεψε το τραύμα στο πόδι της. Νικημένη από την αδυναμία και τη ζαλάδα, ξανάκλεισε τα μάτια. Τρίχες της γαργάλησαν το πόδι και το πλευρό. Έπειτα, άκουσε γρήγορα βήματα και νύχια πάνω στην πέτρα. Ό,τι κι αν ήταν, ακολούθησε την άγνωστη φωνή κι απομακρύνθηκε.

“Μπράβο το κορίτσι μου!”

Λίγο αργότερα την έπιασε μυρωδιά από γλυκόμηλα και φρέσκο ζεστό ελαιόψωμο. Η πείνα που από ώρα ταλαιπωρούσε το στομάχι της την ανάγκασε να κάνει στην άκρη τη ζάλη και της έδωσε κίνητρο για να σταθεί στα πόδια της, όσο άντεχαν να την κρατήσουν. Μόλις σηκώθηκε όρθια, το τραύμα στο δεξί της πόδι την ενόχλησε κι έσκυψε το κεφάλι για να το κοιτάξει. Είδε μια μαύρη πληγή, ένα βαθύ σκίσιμο, κάτω από το δεξί της γόνατο. Ακουμπώντας την με τα δάχτυλα, είδε πως η πληγή ήταν ακόμα πολύ ζεστή.

Ένα δυνατό γαύγισμα την έκανε να σηκώσει το κεφάλι ξαφνιασμένη και να κοιτάξει στην άλλη άκρη του δωματίου. Μια ψηλή, κόκκινη λύκαινα την κοίταζε, αναπνέοντας βαριά με τη μακριά γλώσσα της κρεμασμένη έξω από το στόμα. Από το ανοιχτό στόμα του ζώου προεξείχαν τέσσερα χοντρά πριονωτά αγριόδοντα. Το κεφάλι της ήταν μεγάλο σαν της αρκούδας και η ουρά της κατάμαυρη και φουντωτή. Είχε μεγάλη κοιλιά και χοντρά, μυώδη πόδια με νύχια που έμοιαζαν λες κι ήταν φτιαγμένα από μαύρο μέταλλο.

Στο πάτωμα δίπλα στη λύκαινα υπήρχε ένα μισοφαγωμένο ψάθινο άδειο καλάθι και γύρω του διασκορπισμένα ψίχουλα και κομμάτια από γλυκόμηλα. Η λύκαινα γαύγισε ξανά πετώντας ψίχουλα και σάλια στο δάπεδο. Η Ανιάνθη έψαξε βιαστικά γύρω της κάποια έξοδο και τότε ήταν που αντιλήφθηκε πως ήταν κλεισμένη μέσα σε ένα μεγάλο πέτρινο κελί. Η μοναδική πόρτα του κελιού ήταν κατασκευασμένη από μαύρο μέταλλο και δεν υπήρχε λαβή ούτε κλειδαριά από την εσωτερική μεριά της. Το πάτωμα ήταν διακοσμημένο με κόκκινα λεπτά χαλιά, στα οποία είχαν κεντηθεί παραστάσεις από την ιστορία της Άργας, κάποιες γνωστές και κάποιες άγνωστες στην αρχαιολόγα. Στην οροφή είχαν καρφωθεί γαλάζια χαλιά, όπου απεικονίζονταν μεγάλες φτερωτές μορφές περιτρυγισμένες από

άσπρες και κίτρινες αστραπές. Τα τείχη του κελιού ήταν ντυμένα με διαφόρων ειδών όπλα: σπαθιά, τσεκούρες, τσεκουράκια, κοντά και μακρυά μαχαίρια και κάπου-κάπου, μια ραγισμένη ή σπασμένη ασπίδα. Ήταν προφανές πως κανένα από τα όπλα δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Όσα μαχαίρια και σπαθιά δεν ήταν σπασμένα, είχαν στομαωμένες ή σκουριασμένες λεπίδες. Από τα τσεκούρια, τα περισσότερα ήταν τόσο τάλαιπωρημένα ώστε είχαν χάσει κάθε ίχνος κόψης κι έμοιαζαν περισσότερο με πλατιά σφυριά.

Δίπλα στο σημείο όπου είχε ξυπνήσει λίγο νωρίτερα είδε πως υπήρχε ένα καλάθι, σαν εκείνο κοντά στη λύκαινα. Η διαφορά ήταν ότι εκείνο είχε δεχθεί μόνο μία δαγκωματιά -στην οποία φαίνονταν καθαρά τα αποτυπώματα από τα αγκυρόδοντα της λύκαινας- και το περιεχόμενό του ήταν απείραχτο, με εξαίρεση λίγα σάλια επάνω στο ελαιόψωμο.

Η μεγάλη πείνα της δεν της έδινε περιθώριο να ανησυχήσει για το ζώο. Πήρε το ελαιόψωμο στο ένα χέρι κι ένα γλυκόμηλο στο άλλο. Λίγα λεπτά αργότερα, το καλάθι της είχε αδειάσει, το στομάχι της είχε γεμίσει και η ίδια αισθάνονταν πολύ πιο ήρεμη και ισορροπημένη, έτοιμη να αναλογιστεί με ψυχραιμία την κατάστασή της. Πού να βρίσκονταν, άραγε, η Αρμίνια κι η Σαράτι; Η πληγή της την ενόχλησε ξανά. Σάλιωσε το δάχτυλό της και το ακούμπησε επάνω στο τραύμα για να το κρυώσει, αλλά το σάλιο εξατμίστηκε μεμιάς.

“Τρυπήθηκες από βέλος πυρωμένο με μαγική φωτιά” είπε μια φωνή από την άλλη άκρη του δωματίου.

Σήκωσε ανάστατη το κεφάλι ψάχνοντας τριγύρω, αλλά πέρα από την κόκκινη λύκαινα δεν υπήρχε καμία άλλη στο δωμάτιο.

“Δηλαδή, πότε θα σταματήσει να καίει;” ρώτησε στα τυφλά, προσδίδοντας βαρύ ύφος στις λέξεις της στην προσπάθειά της να μην φανεί ανήσυχη.

“Ποτέ” απάντησε με ηρεμία η φωνή.

Για μερικά δευτερόλεπτα δεν μίλησε καμιά τους.

“Πού είναι οι άλλες;” ρώτησε επιφυλακτικά η κοπέλα.

“Οι άλλες;”

“Εσείς δεν μας ρίξατε; Ήμουν μαζί με δύο Πρωταθλήτριες.”

Δεν πήρε απάντηση. Ξαφνικά θυμήθηκε το τέταρτο μέλος της παρέας.
“Το ραζάκι. Πώς είναι; Τί του κάνατε;”

“Ποιο;”

“Το ιπτάμενο άλογο που χτυπήσατε!” φώναξε αγανακτισμένη. Στην πραγματικότητα δεν είχε κιόλας φτάσει σε τέτοιο σημείο, αλλά αποφάσισε να δείξει μια υπερβολική εικόνα από νωρίς, για να φανεί λιγότερο φοβισμένη. Δεν έλαβε απάντηση. “Είναι ζωντανό ή το σκοτώσατε;” ρώτησε ύστερα από ένα λεπτό, όμως η φωνή την αγνόησε και πάλι. “Θέλω να δω τις άλλες” είπε, προφανέστατα ενοχλημένη από τη συμπεριφορά της άγνωστης φωνής, λαμβάνοντας για άλλη μια φορά σιωπή.

Όσο περνούσαν τα σιωπηλά δευτερόλεπτα, τόσο άλλαζε το ύφος της. Θεωρούσε τη σιωπή ως ένδειξη ότι κάτι πολύ κακό είχε συμβεί και η ανησυχία της μεγάλωνε εκθετικά. Στο μυαλό της ήδη επεξεργάζονταν τις πιθανότητες. Αν ετοιμάζονταν να ανοίξουν την πόρτα και να της επιτεθούν, ποιο όπλο έπρεπε να διαλέξει από όσα υπήρχαν στο κελί; Και τί θα μπορούσε να κάνει άλλωστε με ένα παλιό, άχρηστο όπλο; Τί θα μπορούσε να κάνει ακόμη και με ένα καλό, χρήσιμο όπλο; Δεν είχε χρειαστεί ποτέ της να πιάσει όπλο για να αμυνθεί μέσα στην, σχετικά ασφαλή, κοινωνία της Φίρτας. Η μόνη “μάχη” στην οποία είχε λάβει μέρος ήταν μιάμιση μέρα νωρίτερα, όταν είχε πετάξει μια πέτρα στο ραζάκι. Όσο ετοίμαζε το ταξίδι προς τη Μικρή Έρημο, είχε φροντίσει να ετοιμαστεί για πολλές πιθανές αναποδιές, αλλά θεωρούσε πως οι Πρωταθλήτριες θα ήταν πάντα δίπλα της για να την προστατεύουν. “Μεγάλο λάθος” είπε μέσα της.

Αν η φωνή διέταζε τη λύκαινα να της επιτεθεί, ίσως θα μπορούσε να της πιάσει τα σαγόνια και να τα κρατήσει κλειστά ενώ ταυτόχρονα θα γαντζώνονταν από την πλάτη της, όπως είχε κάνει η Σαράτι στο ραζάκι. Ξαναρίχνοντας μια ματιά στα αγριόδοντα της λύκαινας, όμως, αποφάσισε πως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η θεωρία και η πράξη είχαν εξευτελιστικά μεγάλη απόσταση μεταξύ τους. “Ανόητο τριχωτό χοντρόζωο!” γκρίνιαξε μέσα της μόλις αντιλήφθηκε πόσο απροσπάτευτη ήταν και πόσο εύκολα θα μπορούσε να την κατασπαράξει στο ζώο.

Η λύκαινα, που αισθάνθηκε την ένταση της κοπέλας, σηκώθηκε και γρύλισε προς το μέρος της ενώ οι τρίχες στη ράχη της σηκώθηκαν όρθιες για να τη δείξουν μεγαλύτερη.

“Σκορπίνα! Κάτω!” έδωσε αυστηρή εντολή η φωνή στο ζώο. Η λύκαινα έγλειψε τη μουσούδα της αγχωμένη κι αμέσως ξάπλωσε σ’ ένα από τα χαλιά του κελιού, αφήνοντας ένα πλατύ χασμουρητό που εξέθεσε όλα τα δόντια της στα μάτια της Ανιάνθης, η οποία αναρωτήθηκε αν θα προλάβαινε να πονέσει ή αν θα λιποθυμούσε αμέσως, σε περίπτωση που έχανε κάποιο χέρι ή πόδι σ’ εκείνα τα δόντια.

“Τι ηλικία έχεις;” ρώτησε με ενδιαφέρον η φωνή.

“Δεκαεννιά” απάντησε καχύποπτη.

“Εξοχα!” είπε η φωνή με ικανοποίηση.

Σε μια προσπάθειά της να εκνευρίσει τη φωνή η Ανιάνθη έσκυψε κι έσκισε ένα κομμάτι από το χαλί που πατούσε. Το έδεσε γύρω από την πληγή στο πόδι της και περίμενε την αντίδραση της φωνής, αλλά τίποτα. Έφαγε ό,τι είχε απομείνει στο καλάθι της και κάθισε αμίλητη και σκεπτική για αρκετή ώρα, ώσπου αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, το πρώτο που παρατήρησε ήταν ένα ολοκαίνουριο καλάθι, χωρίς δαγκωματιές και γεμάτο με νέα φαγητά. Μύρισε τυρόψωμο, ψητές πατάτες κι είδε πως της είχαν αφήσει κι ένα ψηλό, χάλκινο ποτήρι γεμάτο ως επάνω με νερό. Η Σκορπίνα ξάπλωνε στην άλλη άκρη του δωματίου έχοντας τα κατάμαυρα μάτια της καρφωμένα στο καλάθι. Κάθε τόσο έκανε πως σηκώνονταν, αλλά αμέσως άλλαζε γνώμη, γλείφονταν και ξαναξάπλωνε. Η Ανιάνθη τόλμησε δύο βήματα προς τη μεριά της λύκαινας, που την ακολουθούσε με το βλέμμα και τ’ αυτιά της, χωρίς ωστόσο να κουνηθεί από τη θέση της.

“Θέλω να δω τις άλλες δύο” είπε με αυστηρή φωνή, αλλά συγκρατώντας την έντασή της.

Χωρίς να περιμένει απάντηση, πήγε κι έφαγε το μισό από το φαγητό της και ήπие λίγο από το νερό. Ύστερα κάθισε στη μεριά της για να σκεφτεί. Έριξε μια ματιά στο τραύμα της. Το κομμάτι χαλιού που είχε δέσει γύρω του είχε μαυρίσει, όπως το κάρβουνο. Πέταξε το καμένο κομμάτι κι

ακούμπησε την παλάμη την στην πληγή. Σιγόκαιγε κάτω από το δέρμα της.

Έκοψε δύο μεγαλύτερα κομμάτια από το χαλί και τα χρησιμοποίησε για να τυλίξει τις γροθιές της. Στάθηκε ανάμεσα σε δύο σκουριασμένα ξίφη που ήταν στερεωμένα στο τείχος δίπλα στην μαύρη πόρτα του κελιού. Ακούμπησε διστακτικά τις γροθιές της επάνω στην πέτρινη επιφάνεια του τείχους κι τις έσφιξε. Έπειτα σήκωσε τη μία γροθιά της και χτύπησε την πέτρα. Με μεγάλη προσπάθεια κράτησε το στόμα της κλειστό για να μη φωνάξει, καθώς οι κλειδώσεις των δαχτύλων της πόνεσαν όλες μαζί σε μια στιγμή. Μόλις συνήλθε, χτύπησε ξανά, βάζοντας πολύ λιγότερη δύναμη και περισσότερη προσοχή. Μετά έκανε το ίδιο και με την άλλη της γροθιά. Για τα επόμενα λεπτά, χτυπούσε αργά και ρυθμικά το τείχος, βάζοντας σταδιακά όλο και περισσότερη ορμή και δύναμη στα χέρια. Όταν είχε φτάσει στο σημείο να πονέσει τόσο που να μην μπορεί να συγκρατήσει τις κραυγές της, έκανε ένα μικρό διάλειμμα και συνέχισε. Μισή ώρα μετά, τα προστατευτικά κομμάτια στις γροθιές της είχαν πια γδαρθεί και σκιστεί κι η Ανιάνθη έσκισε ξανά το χαλί για να φτιάξει νέα προστατευτικά. Συνέχισε για άλλη μισή ώρα την εξάσκηση, ώσπου τελικά οι ταλαιπωρημένες της κλειδώσεις και τα μουνδιασμένα της δάχτυλα την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι, πριν να μάθει να χρησιμοποιεί δύναμη για να πολεμήσει, θα χρειαζόταν πρώτα να μάθει να αντέχει να πονάει.

Σ' όλα τα χρόνια που είχε περάσει στην ασφάλεια που της παρείχε η πόλη της, δεν είχε περιέλθει σε τέτοιου είδους ανάγκη. Στο παρελθόν, όποτε χρειαζόταν να πειράξει ή να χαλάσει κάτι, είχε πάντα μαζί της τα κατάλληλα εργαλεία κι όταν προέκυπτε κάποια βαριά δουλειά την αναλάμβανε το συνεργείο του Αρχαιολογικού Μουσείου. Το μεγαλύτερο κακό που είχε πάθει ποτέ της ήταν λίγα επιφανειακά κοψίματα και ελαφριές πληγές, πράγματα που φρόντιζε αμέσως η μητέρα της. Αυτά όμως ήταν στο παρελθόν, όταν ήταν πολύ μικρή. Στο παρόν, η Ανιάνθη στέκονταν κουρασμένη κι ολομόναχη σε ένα κελί αγωνιζόμενη να πολεμήσει την πέτρα με τις αδύναμες, άμαθες γροθιές της. Όσο περισσότερο προσπαθούσε, τόσο λιγότερο την ένοιαζε το πού πονούσε και

πού γδέρνονταν. Τελικά, ιδρωμένη και λαχανιασμένη, με τα μαλλιά της κολλημένα στο μουσκεμένο της πρόσωπο και τα καλύμματα των χεριών της αχρηστευμένα για άλλη μια φορά, κάθισε δίπλα στο καλάθι της κι έφαγε λαίμαργα όσο φαγητό είχε απομείνει, αδειάζοντας το υπόλοιπο ποτήρι με το νερό. Έπειτα έκλεισε τα μάτια και ξεκουράστηκε, μέχρι που τη διέκοψε ένα τραχύ ροχαλητό.

Άνοιξε ξαφνιασμένη τα μάτια και κοίταξε τη λύκαινα στην άλλη άκρη του δωματίου. Την είχε ξεχάσει. Κι όπως φαίνονταν και η λύκαινα την είχε ξεχάσει. Ή ίσως να μην ενδιαφέρονταν πια για εκείνη. Η γλώσσα του ζώου κρέμονταν έξω από τα δόντια του καθώς ροχάλιζε και η ογκώδης κοιλιά του φούσκωνε και ξεφούσκωνε με τις αναπνοές της. Η Ανιάνθη αποπειράθηκε να αγνοήσει το ροχαλητό, καταφέροντας να κοιμηθεί για περίπου πέντε λεπτά, πριν να ξυπνήσει ξανά ενοχλημένη. Σηκώθηκε, αποφασισμένη να συνεχίσει την προσπάθεια και ταυτόχρονα να προσπαθήσει να εκτονώσει την ένταση. Τα ευαίσθητα δάχτυλά της πονούσαν ακόμη κι αυτό το ένιωθε η κοπέλα σε κάθε νέο χτύπημα που έριχνε στο τείχος. Τα καινούρια καλύμματα βοηθούσαν ελάχιστα στην πράξη και περισσότερο στο μυαλό της. Η νέα της προσπάθεια διήρκεσε λίγο παραπάνω από μία ώρα, με πολλά μικρά διαλείμματα και μεγάλη προσπάθεια από μέρους της να αγνοήσει το ασταμάτητο ροχαλητό της λύκαινας.

Στο τέλος έπεσε στη μεριά της αποκαμωμένη, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ανάσα της. Έχοντας ιδρώσει για τα καλά, έβγαλε τις μπότες της και προσπάθησε να δροσιστεί παραμένοντας ακίνητη. Ένωθε τις ιδρωμένες σταγόνες πάνω στο δέρμα της να διαγωνίζονται για το ποιά θα ακουμπήσει γρηγορότερα το δάπεδο του κελιού. Τα καταπονημένα, άμαθα μπράτσα της πονούσαν και καίγονταν καθώς σήκωνε τα χέρια της για να ξεκολλήσει τα μαλλιά της από τα μάτια και τα χείλη της. Ανάσαινε όλο και πιο αργά, όλο και πιο βαθιά, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Όσο κι αν κατάφερνε, όμως, να χαλαρώσει το σώμα της η ένταση του μυαλού της δεν έφευγε με τίποτα. Υπήρχε κάτι που έκανε όποτε βρίσκονταν σε μεγάλη ταραχή, μα δίστασε επειδή εκείνη τη στιγμή δεν ήταν μόνη.

Η φωνή της Σαράτι ξεπετάχτηκε μέσα στις σκέψεις της και, μαζί της, τα φτερά του ραζακιού και τα βέλη που τις βγάλαν από την πορεία τους. Μετά θυμήθηκε την Αρμίνα με την καινούρια της ζώνη και το μαστίγιό της τυλιγμένο γύρω από το μπράτσο της. Το ροχαλητό της λύκαινας προστέθηκε γρήγορα στο συνονθύλευμα των σκέψεων που παρενοχλούσαν το μυαλό της κοπέλας. Αυτό ήταν. Το μυαλό της πονούσε και η αναστάτωση διογκώνονταν. Ένωθε την ανάγκη να ηρεμήσει αμέσως. Αποφάσισε πως δεν την ένοιαζε πια αν την έβλεπαν. Έβαλε βιαστικά τα χέρια της ανάμεσα στα μπούτια της και χαϊδεψε την κλειτορίδα της.

Αμέσως ένιωσε σαν να βρίσκονταν μέσα σε μια ασφαλή αγκαλιά, προστατευμένη από ενοχλητικές κι ανεξέλεγκτες σκέψεις. Την έτριψε στο πλάι από τ' αριστερά, εκεί που της άρεσε περισσότερο κι μια βαθιά ανάσα ανακούφισης βγήκε ανεξέλεγκτη από μέσα της. Με το άλλο της χέρι άνοιξε καλά τα χείλη του αιδοίου της για να αυνανιστεί ευκολότερα. Μικρά βογγητά ικανοποίησης έβγαιναν από τα μισάνοιχτα χείλη της. Ήδη το μυαλό της είχε αρχίσει να χαλαρώνει και να διώχνει τις ενοχλητικές σκέψεις. Μερικές, όμως, είχαν μείνει εκεί με το ζόρι και μάλιστα από ένα σημείο και μετά η Ανιάνθη τις χρησιμοποιούσε για να ερεθιστεί περισσότερο. Μία τέτοια σκέψη ήταν τα στήθη της Σαράτι. Προφανέστατα μικρότερα από εκείνα της Αρμίνας, είχαν τέτοιο μέγεθος ώστε μόλις που δεν χωρούσαν ολόκληρα στις παλάμες της κοπέλας. Οι ρώγες της είχαν πολύ εντονότερο ροζ χρώμα από τις ρώγες της Αρμίνας και ήταν πολύ πιο λείες και χοντρές. Φαντασιώθηκε να ρουφάει τις ρώγες της Σαράτι και μετά ολόκληρα τα στήθη της. Σκέφτηκε τα μπράτσα της Αρμίνας, που ήταν τα μεγαλύτερα και τα πιο σφιχτά που είχε δει ποτέ της. Ήθελε να τα χαιδέψει με τη γλώσσα της και να τα φιλήσει. Να τα πιάσει με δύναμη για να νιώσει το πόσο σκληρά και σφιχτά ήταν. Τα βογγητά της είχαν γίνει αρκετά δυνατότερα, χωρίς η ίδια να το καταλαβαίνει.

Έπαιζε την κλειτορίδα της λαχανιασμένη κι ένιωθε το κεφάλι της να γεμίζει και να πονάει. Έβαλε ένα δάχτυλο μέσα στο αιδούιό της, προσποιούμενη πως ήταν η γλώσσα της Νούτας, που είχε χάσει το πρόσωπό της ανάμεσα στα πόδια της. Καθώς ήταν πολύ υγρή, γλίστρησε

με ευκολία άλλο ένα δάχτυλο μέσα στο αιδού της, ενώ με το άλλο της χέρι συνέχισε να παίζει την κλειτορίδα της. Η γλώσσα της Νούτας έφερε τρεμούλιασμα στα πόδια της. Ήθελε την Αρμίνια να την πάρει στην αγκαλιά της όσο εκείνη χαϊδεύονταν. Σπασμωδικές κινήσεις είχαν κατακλύσει την κοιλιά και τα πόδια της. Το κάτω μισό του κορμιού τινάζονταν ανεξέλεγκτα καθώς από τα χείλη της έβγαιναν κραυγές αγωνίας και ηδονής.

Η ένταση την είχε κάνει να πάρει μια παράξενη στάση, με το κεφάλι σηκωμένο, στραμμένο προς το ταβάνι, τα μάτια της κλειστά και το στόμα της ανοιχτό, προσπαθώντας απελπισμένα να ολοκληρώσει έστω ένα βοληφόρο πριν να έρθει η σειρά του επόμενου. Φαντασιώνονταν πως είχε τις γλώσσες της Νούτας και της Σαράτι στις ρώγες της και πίεζε τα κεφάλια τους πάνω της, λες και θα φοβόταν μην της ξεφύγουν. Αισθάνονταν τη γλώσσα της Σαράτι να της χτυπάει την άκρη της ρώγας βιαστικά και αδέξια, ενώ κάπου-κάπου την έκλεινε μέσα στα δόντια της, όχι και πολύ προσεκτικά, πονώντας την. Η Νούτα της ρουφούσε ολόκληρο το στήθος, μετά θήλαζε για λίγο τη ρώγα και ύστερα τη φιλούσε στο στόμα.

Έτρεμε ολόκληρη κολλημένη στη γωνία του δωματίου, καταϊδρωμένη σ' εκείνη την παράξενη στάση, με το κεφάλι της να προσπαθεί να φτάσει στο ταβάνι και το μισό της σώμα να σπαρταράει ασυγκράτητο. Τα δάχτυλά της γλιστρούσαν επάνω και γύρω από την κλειτορίδα της και μέσα στο αιδού της. Τα μπράτσα της είχαν αρχίσει να την καίνε ξανά και τα μελανιασμένα της δάχτυλα υπέφεραν, αλλά η ηδονή που ένιωθε ήταν ισχυρότερη από όλα. Η Σαράτι κι η Νούτα είχαν κατέβει στο αιδού της και ανταγωνίζονταν για το ποιά θα της ρουφήξει την κλειτορίδα πιο βαθιά μέσα στο στόμα της. Έβλεπε τα χείλη τους που ακουμπούσαν μεταξύ τους καθώς προσπαθούσε η μία να χωθεί στη θέση της άλλης. Αν η Ανιάνθη είχε επαφή με την πραγματικότητα εκείνη τη στιγμή, θα ήταν βέβαιη πως οι κραυγές της ακούγονταν έξω από το κελί, αν όχι παραπέρα. Η Σαράτι είχε βάλει τρία δάχτυλα μέσα της και προσπαθούσε για το τέταρτο. Ταυτόχρονα, της ρουφούσε την κλειτορίδα όσο πιο μέσα μπορούσε, παίζοντάς την με τη γλώσσα της. Κι όπως ρουφούσε όλο και πιο δυνατά,

όλο και πιο βαθιά, η Σαράτι σήκωσε το βλέμμα, την κοίταξε με τα άγρια, παιχνιδιάρικα μάτια της κι η Ανιάνθη ένωσε σαν να την ακούμπησε πυρωμένο σίδερο.

Κατάπληκτη άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και, παλεύοντας για αναπνοή, έβγαλε μια κραυγή δυνατή και βραχνιασμένη, μια κραυγή πρωτόγονη. Τα δάχτυλά της τεντώθηκαν και το σώμα της ακόμη σπαρταρούσε καθώς το μυαλό της ανατινάζονταν από ηδονή. Το οπτικό της πεδίο θόλωσε και σκοτείνιασε καθώς τελείωνε.

Έπεσε ανάσκελα στο δάπεδο αναστενάζοντας, με το μισό κορμί της στο χαλί και το άλλο μισό στην πέτρα. Το μυαλό της είχε σβήσει τελείως. Η φαντασίωση είχε τελειώσει. Οι αισθήσεις της την είχαν εγκαταλείψει και το μουδιασμένο σώμα της δεν μπορούσε να βρει δύναμη ούτε για να βλεφαρίσει. Ανίκανη για οτιδήποτε άλλο, η εξαντλημένη κοπέλα αποκοιμήθηκε.

Το καλάθι που την περίμενε όταν ξύπνησε ήταν πολύ πιο πλούσιο από τα δύο προηγούμενα: ένα χοντρό κομμάτι σοκολάτα, ψημένες φέτες ψωμιού αλειμμένες με λάδι και ρίγανη, σουβλιστά κομμάτια χοιρινού με βουτυρωμένες πατάτες και πολλά μικρά κομματάκια από άσπρο και κίτρινο τυρί. Δύο δοχεία γεμάτα ως επάνω: ένα χάλκινο νεροπότηρο κι ένα πολύ παλιό ταλαιπωρημένο πέτρινο κρασοπότηρο, που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί.

Δεν ξαναπροσπάθησε, ούτε ενδιαφέρονταν πλέον, να αποζητήσει την προσοχή της άγνωστης φωνής. Το κορμί της ήταν ακόμη μουδιασμένο από την σεξουαλική εκτόνωση και τα δάχτυλά της ακόμη μελανιασμένα και πονεμένα. Είχε καταλάβει πως ήταν πια αδύνατον να εξασκηθεί αποτελεσματικά στην κατάσταση της. Έβαλε τις πατάτες, τα κομμάτια του τυριού και το χοιρινό ανάμεσα στις φέτες του ψωμιού και τα έφαγε στα γρήγορα. Το τυρί της έφερε δίψα, την οποία αμέσως έσβησε κατεβάζοντας ολόκληρο το νεροπότηρο. Άφησε ό,τι είχε απομείνει μέσα στο καλάθι στην άκρη για να πάρει μια ανάσα. Είχε φάει πολύ βιαστικά και δυσκολευόταν να αναπνεύσει σωστά.

Κάθισε με την πλάτη στο τείχος και κοίταξε ολόγυρα. Αν και είχε μόλις ξυπνήσει, ένιωθε πολύ κουρασμένη. Έσπρωξε το καλάθι μακριά της κι άρχισε να σκέφτεται την κατάσταση στην οποία είχε εγκλωβιστεί. Τα στοιχεία του περιβάλλοντός της είχαν αρχίσει να πλακώνουν το μυαλό της. Τα άχρηστα όπλα, η μαύρη πόρτα, η λύκαινα και η φωνή, που αμφότερες την αγνοούσαν πια. Το σκισμένο χαλί και τα πεταμένα κομμάτια του. Τα κομμάτια που είχε χρησιμοποιήσει για να εξασκηθεί στην αντοχή και στη μάχη.

Κι όσο ήταν κλεισμένη σ' εκείνο το κελί, τι είχε καταφέρει; Να πολεμήσει; Δεν ήξερε πώς. Να κρατήσει όπλο; Δεν είχε μάθει ποτέ της. Ακόμα κι εκείνα τα σκουριασμένα σκουπίδια, τα καρφωμένα στα τείχη του κελιού, το μόνο που έκαναν ήταν να της θυμίζουν την ανικανότητά της να τα χρησιμοποιήσει. Ούτε καν το ζώο δεν ενδιαφέρονταν πια να της αγριέψει. Είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί πόσο αληθινά μόνη ήταν. Θα ξανάβλεπε ποτέ τις άλλες; Θα άκουγε ξανά τη Σαράτι να εκνευρίζεται με το πρώτο ασήμαντο πράγμα που θα ξεπετάγονταν κάθε φορά μπροστά τους; Θα ξανασυναντούσε την αυστηρή, αλλά προστατευτική ματιά της Αρμίνας και θα ξαναστέκονταν δίπλα της ώστε να νιώσει πάλι ασφαλής κοντά στη δύναμη που αναδύονταν από τα λόγια και το σώμα της; Το ραζάκι; Ήταν άραγε ζωντανό; Εκείνο δεν έφταιγε σε τίποτα. Οι ίδιες το ανάγκασαν να τις κουβαλήσει στην πλάτη του κι όμως το καημένο είχε πληρώσει, ίσως με τη ζωή του, τη δική τους απόφαση. Μήπως το κρατούσαν κάπου ασφαλές, σε κάποιο κελί, όπως είχαν κάνει με την ίδια; Ή μήπως το είχαν παρατήσει, ολομόναχο, να υποφέρει και να πονάει ασταμάτητα, χωρίς να καταλαβαίνει την αιτία για όσα έπαθε, ώσπου τελικά να πεθάνει από τα τραύματά του;

Την έπιασε το παράπονο. Τα μάτια της βούρκωσαν και γρήγορα άρχισε να κλαίει. Η πύλη των σκοτεινών σκέψεων είχε ανοίξει και δεν είχε το κουράγιο να την κλείσει. Άγριες πιθανότητες είχαν εισβάλλει στο μυαλό της και ξαφνικά ένιωσε ένοχη για όλα όσα είχαν συμβεί.

“Εξ' αιτίας μου” είπε δακρύζοντας. “Εγώ ξεκίνησα την αποστολή. Εγώ τις ζήτησα να έρθουν μαζί μου.” Έκλεισε τα μάτια και σκούπισε το

πρόσωπό της. Δεν της άρεσε όταν την έπαιρναν τα κλάματα. Χτύπησε τη γροθιά της στο πέτρινο τείχος κι έβγαλε ένα μικρό, άγριο γρύλισμα. “Όχι. Όχι τέτοιες βλακείες.”

Αντί να κάθεται μέσα σ’ εκείνο το πέτρινο κελί μοναχή, τριγυρισμένη από την αμφιβολία, αποφάσισε να βγει και να μάθει. Να απαιτήσει απαντήσεις. Τράβηξε κοντά της το καλάθι και πήρε από μέσα τη σοκολάτα, λέγοντας με αυστηρή φωνή: “Σκορπίνα! Έλα!” Η λύκαινα διέκοψε το βαθύ ροχαλητό της και τινάχτηκε όρθια. Η Ανιάνθη κράτησε τη σοκολάτα μπροστά από τα μάτια της για να τη δει το ζώο. Η λύκαινα κοίταξε ανήσυχη τη σοκολάτα, γλείφτηκε κι έκανε μισό βήμα μπροστά. Αμέσως όμως σταμάτησε, κοίταξε στα αριστερά της -παρόλο που δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα εκεί- έκλαψε για μια στιγμή κι ύστερα κάθισε στο δάπεδο, με τα μάτια της καρφωμένα στο γλυκό, γλείφοντας ασταμάτητα τη μουςούδα της. “Έλα!” ξανάπε η Ανιάνθη, πιο γλυκά από πριν, τεντώνοντας παράλληλα το χέρι που κρατούσε τη σοκολάτα. Η Σκορπίνα γλείφτηκε ξανά και ξανά, κάνοντας άλλο μισό βήμα πριν αρχίσει πάλι να φωνάζει παραπονεμένη. Τελικά η λαιμαργία της νίκησε κι άρχισε να περπατά βιαστικά προς την Ανιάνθη.

“Σκορπίνα! Κάτσε!” αγρίεψε η άγνωστη φωνή και το ζώο αμέσως εκτέλεσε την εντολή.

Η Ανιάνθη διέκρινε ανησυχία στο ύφος της φωνής και πήρε θάρρος για να συνεχίσει. “Έλα κορίτσι μου! Έλα!” είπε όλο χαρά και γλυκά, κάνοντας τη λύκαινα να ξεχάσει τα πάντα και να τρέξει κατά πάνω της ενθουσιασμένη.

Δυνατό φύσημα και πυκνή κάπνα σηκώθηκαν από την άλλη άκρη του κελιού. Μέσα από την κάπνα ξεπετάχτηκε μια ψηλή άρρηα με μια μακριά ξανθή κοτσίδα μέχρι τη μέση. Στο χέρι κρατούσε ένα μακρύ γυάλινο ραβδί.

“ΣΚΟΡΠΙΝΑ, ΚΑΤΩ!” ούρλιαξε η άγνωστη προχωρώντας προς το ζώο. Η λύκαινα αμέσως μαζεύτηκε και ξάπλωσε αλλά φρόντισε να παραμείνει κοντά στο χέρι που κρατούσε τη σοκολάτα. Αν η Ανιάνθη τέντωνε λίγο ακόμη το χέρι της και της την προσέφερε στο στόμα, η

λύκαινα μπορούσε να την κάνει μια χαψιά προτού προλάβει η άγνωστη άρρη να την εμποδίσει.

Η Ανιάνθη παρέμενε καθιστή δίπλα στη λύκαινα με μάτια θυμωμένα κι αποφασισμένα. Η άγνωστη δεν έκανε άλλα βήματα προς το μέρος της, φοβούμενη για τη ζωή της Σκορπίνας.

“Αν χρειαστεί να την σκοτώσω για να δω τις άλλες, θα το κάνω” απείλησε η κοπέλα.

“Πώς τα πάει η μικρή;”

“Πολύ καλά. Η Ταριάλα ανέφερε πως χθες κοπανούσε τις πέτρες του κελιού.”

“Προσπαθεί, λοιπόν.”

“Προσπαθεί και τα καταφέρνει. Μάλιστα, η Σκορπίνα αποκοιμήθηκε.”

“Υπέροχα! Έχει ελπίδες να ταιριάζει μαζί μας. Για πόσο ακόμα θα την κρατήσουμε εκεί μέσα;”

“Μέχρι να μας αναγκάσει να την ελευθερώσουμε. Κι αν μετά αποφασίσει-”

Πριν η Καχάρα προλάβει να ολοκληρώσει τη σκέψη της, η πόρτα από μαύρο μέταλλο άνοιξε και χτύπησε με δύναμη, τρομάζοντας ένα σμήνος πουλιών που κοιμόταν στα κλαδιά μιας γλυκομηλιάς εκεί κοντά. Η ψηλή άρρη στέκονταν στο κατώφλι, φανερά εκνευρισμένη και, πιέζοντας τη μία άκρη του γυάλινου ραβδιού της στο σαγόνι της Ανιάνθης, την ανάγκασε να κάνει λίγα βήματα προς τα έξω. Απ' ανάμεσά τους ξεπετάχτηκε η Σκορπίνα, κρατώντας στο στόμα της ένα μισοφαγωμένο ψάθινο καλάθι κι έτρεξε ανηφορίζοντας ένα μικρό μονοπάτι δίπλα από τις γλυκομηλιές. Η ψηλή άρρη και η Ανιάνθη περπατήσανε ως την Καχάρα.

Η Καχάρα ήταν υψηλότερα στην ιεραρχία από όλες όσες την περιτριγύριζαν. Ασημένια κοσμήματα ήταν περασμένα στις ρώγες της και το περιλαίμιό της ήταν φτιαγμένο από δέρμα γκριζας νεροφίδας. Σε αντίθεση με τα περιλαίμια που είχε συνηθίσει να βλέπει η Ανιάνθη, εκείνο ήταν το πιο άσχημο. Τα λέπια δεν είχαν καθαριστεί καλά από πάνω του

και το φάρδος του ήταν ακανόνιστο. Στα πόδια της δεν είχε σανδάλια, παπούτσια ή μπότες και το δεξί της πέλμα ήταν διαλυμένο, μια σάρκινη ανομοιόμορφη μάζα, λες και το είχε μασουλήσει κάποιο μεγάλο ζώο. Τα μπούτια και τα γόνατά της ήταν γεμάτα με μικρές και μεγάλες πληγές, όλες παλιές. Το στομάχι και η μέση της ήταν πετσοκομμένα.

Σχεδόν ολόκληρη η λεκάνη της υποστηρίζονταν από μεταλλικά εξαρτήματα που την κρατούσαν στη θέση της. Παραδόξως, τα στήθη της ήταν σχετικά ανέπαφα, με εξαίρεση την αναμενόμενη ταλαιπωρία που περιμένει κάποια από μία πολεμίστρια. Το ξυρισμένο της κεφάλι -με εξαίρεση μια μικρή καφετιά κοτσίδα πίσω χαμηλά- ήταν βαμμένο με χρώματα και σχήματα όπως εκείνα που είχε δει η Ανιάνθη στα χαλιά του πέτρινου κελιού. Το πρόσωπό της ήταν σκληρό, με πολλές γωνίες, σαν σμιλεμένο πάνω στην πέτρα. Τα καστανά μάτια της ήταν μικρά και αυστηρά.

Παρά την άσχημη φυσική της κατάσταση, η Καχάρα δεν έδινε στο ελάχιστο την εντύπωση της τραυματισμένης και σακατεμένης πολεμίστριας. Απεναντίας, το παράστημα και το βλέμμα της εντυπωσίασαν την Ανιάνθη τόσο ώστε, χωρίς να το συνειδητοποιήσει, μόλις τη συνάντησε έσκυψε ελαφρά το κεφάλι της, εκφράζοντας αυθόρμητο σέβας. Οι πολεμίστριες που περικύκλωναν την Καχάρα πλήθαιναν, αφού είχαν έρθει να δουν από κοντά τη νέα κρατούμενη. Η κοπέλα, αν και είχε αποφασίσει να μη φανεί φοβισμένη, δεν τολμούσε να κουνηθεί από τη θέση της. Αισθάνονταν ότι αν έκανε μια λάθος κίνηση ή αν έριχνε έστω μια στραβή ματιά, θα ήταν πιθανότατα το τελευταίο λάθος που θα έκανε ποτέ της. Το βλέμμα της Καχάρας επάνω στην κοπέλα γίνονταν όλο και πιο σκληρό, όλο και πιο βαρύ, ώσπου η Ανιάνθη αναγκάστηκε να στρέψει τα μάτια της αλλού. Ένωθε πως η Καχάρα την εξέταζε και την απειλούσε ταυτόχρονα.

“Πώς θέλεις να πεθάνεις;” ήταν τα πρώτα λόγια που είπε στην κοπέλα και η ερώτηση ακούστηκε τόσο σαν προειδοποίηση όσο και σαν πραγματική απορία. Η Ανιάνθη δεν ήθελε να δώσει καμιά απάντηση.

Ήταν μουνδιασμένη, κουρασμένη και ταλαιπωρημένη. Αλλά ήταν επίσης και πολύ-πολύ θυμωμένη.

“Θέλω να μην πεθάνω. Αλλά αν πρέπει να πεθάνω, θα ήθελα πολύ να κλείσω τα μάτια μου κοιτάζοντας τα πτώματα αυτών που μας έβγαλαν από την πορεία μας.”

Η Καχάρα άφησε ασχολίαστη την απάντηση της κοπέλας, συνεχίζοντας φυσικά να την εξετάζει με τα μάτια. “Δέστε την κι ετοιμάστε τα τραπέζια” έδωσε εντολή και στα γρήγορα δύο πολεμίστριες πλησίασαν την Ανιάνθη, την ακούμπησαν σε ένα χοντρό δέντρο και της πέρασαν δεσμά: ένα μεταλλικό περιλαίμιο το οποίο συνδέονταν με αλυσίδες σε δύο περιβραχιόνια στα χέρια της. Κι όλο μαζί, τυλιγμένο γύρω από το δέντρο. Η Ανιάνθη παρακολουθούσε τις ετοιμασίες που γίνονταν γύρω της. Μια κοντούλα άρρηγ με ασημένια μακριά μαλλιά άναψε μια μεγάλη φωτιά γύρω από την οποία έφεραν πέτρινα κατασκευάσματα που χρησιμοποιούσαν για καθίσματα και τραπέζια.

Προτού να περάσει μία ώρα, οι άρρηες είχαν κιόλας στήσει ολόκληρο γλέντι. Στο μεγαλύτερο τραπέζι κάθονταν η Καχάρα με όσες άλλες είχε διατάξει να καθίσουν μαζί της. Στο κέντρο του τραπεζιού υπήρχαν ψητά πλευρά, στήθη και μπούτια από αρκούδα και κοτόπουλο και οι παρευρισκόμενες κάρφωναν κι έκοβαν κομμάτια με τα μαχαίρια τους κι έτρωγαν βιαστικά. Τα μικρότερα τραπέζια είχαν κομμάτια από άλλα ζώα και τα συνόδευαν με πολλά λαχανικά: κόκκινες και κίτρινες ντομάτες από τις όχθες της λίμνης Άξκας, μεγάλες πήλινες πιατέλες με πράσινα και άσπρα λάχανα, μαύρες πιπεριές και γλυκόμηλα. Κάποιες μάλωσαν για τις θέσεις τους γύρω από τα τραπέζια, αλλά το πρόβλημα δεν ήταν τόσο μεγάλο που να μη διορθώνονταν με μερικές μπουνιές. Εκτός από το ξύλο, η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη από γέλια, βρισιές, φαγητό, μύρα και κρασί -πολύ μύρα και πολύ κρασί. Η Ανιάνθη είχε καταλάβει πως επρόκειτο για μια μεγάλη παρέα που αναμφίβολα ζούσε για χρόνια στην περιοχή εκείνη. Οι κινήσεις τους, οι ομιλίες τους, όλα έδειχναν άρρηες που είχαν αναπτύξει βαθιές σχέσεις -είτε φιλικές είτε εχθρικές- μεταξύ τους.

Η ώρα περνούσε και η παρέα γλεντούσε και μεθούσε όλο και περισσότερο. Μία γεροδεμένη άρρηα με μια μεγάλη πληγή στο ξυρισμένο της κεφάλι ξεκίνησε να τραγουδήσει τη Φωνή Των Βουνών. Σύντομα την ακολούθησαν και οι υπόλοιπες, και για πρώτη της φορά η Ανιάνθη είχε την ευκαιρία να ακούσει ολόκληρο το κομμάτι τραγουδισμένο από αληθινές πολεμίστριες.

Εκ της Πέτρας υψώθη των Βουνών η Φωνή
Απ' του νέκρους την όχθη
Στο αίμα να γεννηθεί
Στο αίμα να βαπτισθεί

Αντηχεί απ' τα δάση
Ως τις ρίζες των αστραπών
Και πυρώνει τ' ατσάλι των αρρήων αδελφών
Και ραγίζει τ' ατσάλι των αρρήων αδελφών

Με φωτιά και λεπίδα
Κομματιάζει τη γη
Και σκαλίζει την Άργα των Βουνών η Φωνή
Και σμιλεύει τις άρρηες ως Μία Φυλή

Απ' την Πέτρινη Πόλη ως την Άγρια Θάλασσα
Κι απ' την Κόκκινη Δύση ως την Ανατολή
Ανεβαίνει στα ουράνια και φλέγει τα σύννεφα
Και με αίμα ποτίζει την αρρήα φυλή

Σιδερένια κορμιά μες στη μάχη ορμούν
Και τσακίζουν και κόβουν
Την οργή τους ξεσπούν
Και τη δόξη ζητούν

Οι Ατσάλινες Σπίθες και οι Φλόγες Της Χρυσαιγής
Τα Κρυστάλλινα Βέλη και οι Μήτρες Της Γης

Οι Ασπίδες Της Άργας και οι Πόρνες Της Αστραπής
Τ' Ασημένια Σφυριά και τα Ξίφη Της Βροχής

Ακολούθησαν κι άλλα τραγούδια στη διάρκεια της νύχτας. Μια μονόφθαλμη πολεμίστρια με φουσκωμένα μπράτσα και πολλές τρύπες στο στομάχι τραγούδησε το *‘Της Άργας Η Φωνή’* και δύο άρρηες -που αν δεν επέμεναν να φιλιούνται μεταξύ τους η Ανιάνθη θα ορκίζονταν πως ήταν δίδυμες αδερφές- τραγούδησαν και χόρεψαν την *‘Ανατολική Καταιγίδα’*. Αυτά και όλα τα υπόλοιπα τραγούδια που ακούστηκαν εκείνη τη νύχτα η Ανιάνθη τα ήξερε μοναχά ονομαστικά ή ως μερικά σκόρπια λόγια. Κι όσο θυμωμένη κι αν ήταν μαζί τους που την κρατούσαν αιχμάλωτη, τόσο της αποσπούσε την προσοχή το ενδιαφέρον της για όσα ζούσε κοντά τους. Δεν ήξερε ποιες ήταν εκείνες οι άρρηες, αλλά είχε προσέξει πως ζούσαν και λειτουργούσαν σε μεγάλο ποσοστό σύμφωνα με την παλιά νοοτροπία, όπως είχε καθιερωθεί από τις άρρηες της πρωτόγονης εποχής. Όσα είχε μάθει από τα βιβλία για τις πρωτόγονες παραδόσεις τα ζούσε πλέον από κοντά -αν και όχι υπό τις καλύτερες συνθήκες- και είχε την ευκαιρία να επιβεβαιώσει ή να καταρρίψει γνώσεις και φήμες που για χρόνια απασχολούσαν τη δουλειά της.

Παρατήρησε ότι τα κτίρια που υπήρχαν στην περιοχή τους ήταν ελάχιστα. Ακόμα κι εκείνες που ήθελαν να κοιμηθούν το έκαναν στο έδαφος χρησιμοποιώντας μόνο κάποιου είδους μαξιλάρια φτιαγμένα από φύλλα δέντρων και τρίχες ή δέρματα ζώων. Η κουζίνα τους ήταν μια απλή ξύλινη τάβλα την οποία ακουμπούσαν επάνω σε όποιο τραπέζι ήταν διαθέσιμο και την χρησιμοποιούσαν κυρίως ως σφαγείο. Με εξαίρεση το κρατητήριο υπήρχαν λίγα διάσπαρτα κτίρια στην περιοχή, κρυμμένα ανάμεσα στα δέντρα. Το κτίριο που βρισκόταν πιο κοντά στο δέντρο όπου την είχαν δέσει ήταν πολύ μικρό, σαν αποθήκη, κι απ' έξω είχαν μαζευτεί σκύλες και λύκαινες -και λίγες αγριόγατες κρυμμένες στο σκοτάδι- και μια μονόχειρη άρρηα έβγαζε φαγητά από μέσα και τάιζε τα ζώα.

Η Καχάρα διέκοψε το ξύλο ανάμεσα σε δύο πολεμίστριες με ξυρισμένα κεφάλια και διέταξε να φέρουν την Ανιάνθη στο τραπέζι της. Την έλυσαν,

αλλά δεν της επέτρεψαν να καθίσει, ούτε να φάει. Οι περισσότερες κόλλησαν τα μάτια τους επάνω της και την περιεργάζονταν. Μάλιστα, η Βούχα η Θραύστρια σηκώθηκε για να πασπατέψει τα χέρια και τις παλάμες της κοπέλας.

“Λεπτοκαμωμένα κι αδύνατα” σχολίασε απογοητευμένη. “Ακόμα και με άριστη εκπαίδευση δεν θα μπορούσε να σπάσει ούτε δόρυ.”

Η Ανιάνθη ενοχλήθηκε. “Ναι, ενώ εσύ μπορείς.” ειρωνεύτηκε τη γεροδεμένη άρρηα.

“Εγώ μπορώ να σπάσω δέντρα” απάντησε γεμάτη αυτοπεποίθηση η Βούχα και ξανακάθισε δίπλα στην Καχάρα.

Ένα από τα κοντινά τραπέζια αναποδογύρισε στα ξαφνικά παίρνοντας μαζί του ό,τι πιάτο και ποτήρι ήταν ακουμπισμένο επάνω του. Την πτώση του τραπεζιού ακολούθησε το κορμί μιας άρρης την οποία είχε σπρώξει κάποια άλλη επειδή διαγωνίσθηκε μαζί της στη χειροδύναμη κι έχασε. Η όλη κατάσταση γρήγορα εξελίχθηκε σε μεγάλο ξύλο. Η Κάχνα η Μονόστηθη, που κάθονταν δίπλα στην Καχάρα, σηκώθηκε κι όρμησε για να τις σταματήσει, μοιράζοντας μπάτσες αριστερά και δεξιά.

Τα τραγούδια και οι μουσικές είχαν πια σταματήσει και στη θέση τους ακούγονταν βρισιές και άγριες κραυγές. Αγανακτισμένη η Καχάρα τινάχτηκε από το κάθισμά της.

“Αρκετά! Κόφτε το!” βροντοφώναξε κι απότομη σιωπή έπεσε στο γλέντι. “Φέρτε τες!” φώναξε με νόημα.

Δύο λεπτά μετά, δύο ψηλές άρρες με κοντοκουρεμένα μαλλιά κουβαλούσαν στις πλάτες τους δύο χοντρά ξύλινα δοκάρια, των οποίων οι μυτερές βάσεις σέρνονταν στο έδαφος. Κάτι ήταν δεμένο σε κάθε δοκάρι. Υπό τις οδηγίες της Καχάρας, τα δοκάρια καρφώθηκαν στο χώμα, μπροστά στο τραπέζι της και μπροστά στην Ανιάνθη. Υπό το φως της φωτιάς η κοπέλα μπορούσε να δει ότι επάνω στα δοκάρια ήταν δεμένες και φιμωμένες η Αρμίνη κι η Σαράτι. Είχαν κι οι δυο τους σημάδια πρόσφατης πάλης στα πρόσωπα και στα κορμιά τους. Η Αρμίνη είχε λίγες μελανιές στο στήθος και στα μπράτσα, ενώ η Σαράτι είχε άσχημες μελανιές στο πρόσωπο, σκισμένη μύτη κι ένα σκισμένο μάγουλο.

Η Καχάρα σταύρωσε τα χέρια ικανοποιημένη και κοίταξε τις αιχμάλωτες. “Βλέπω πως αυτή τη φορά δεν σας δείρανε πολύ” είπε χαιρέκακα.

Αμέσως βγήκε μια απάντηση από το στόμα της Σαράτι η οποία δεν ακούστηκε, καθώς παγιδεύτηκε στο δερμάτινο λουρί που της έκλεινε το στόμα, αλλά ήταν απολύτως κατανοητό ότι η Σκύλα δεν ήταν καθόλου χαρούμενη με όσα είχαν συμβεί.

Η Καχάρα πλησίασε την Αρμίνα και της έβγαλε το φίμωτρο. “Η Σκύλα σου ξέρει μοναχά να γαυγίζει γι’ αυτό θα απευθυνθώ πάλι σ’ εσένα, μιας κι εσύ ξέρεις να μιλάς.”

“Οχι” αποκρίθηκε ψυχρά η Αρμίνα.

Το ύφος της Καχάρας σοβάρεψε. “Λέαινα, αυτή τη φορά όπως καταλαβαίνεις, μπορώ να σε εκβιάσω. Δεν θέλω, όμως, να το κάνω.”

“Αν θέλεις να σου μετρήσω τα δόντια με το ίδιο σου το τσεκούρι, δοκίμασέ το” την απείλησε εκείνη κι η Καχάρα μισόκλεισε τα μάτια της σιωπηλή.

Έπειτα η κοκκινομάλλα Πρωταθλήτρια κοίταξε ανέκφραστη την Ανιάνθη.

“Το σπουργιτάκι πού το πηγαίνεις; Θα της μάθεις να πετάει;” ρώτησε η Καχάρα.

“Αυτό ήταν το αρχικό σχέδιο, αλλά απ’ ότι βλέπω τα καταφέρνει μια χαρά και μόνη της.”

Η συζήτηση διεκόπη για λίγες στιγμές από νέες φιμωμένες βρισιές της Σαράτι. Λίγες γροθιές αργότερα, οι βρισιές σταμάτησαν κι η Καχάρα απευθύνθηκε στην Ανιάνθη.

“Το όνομά σου” της είπε προστακτικά.

Εκείνη κοίταξε επιφυλακτικά την Καχάρα, έπειτα κοίταξε την Αρμίνα κι ύστερα ξανά την Καχάρα.

“Ανιάνθη” απάντησε.

Έκφραση αηδίας σχηματίστηκε στο πρόσωπο της Καχάρας, όπως και στα πρόσωπα άλλων πολεμιστριών τριγύρω.

“Κακό όνομα. Άσχημο όνομα. Σύγχρονο, μαλακό κι αδύναμο. Θα χρειαστεί να σου δώσουμε ένα άλλο, δυνατό όνομα, άξιο του ένδοξου παρελθόντος της φυλής.”

Η κοπέλα ξανακοίταξε την Αρμίνη, η οποία παρέμενε ανέκφραστη, χωρίς να της δίνει ούτε ένα σήμα, λες και το ‘κανε επίτηδες. Η Ανιάνθη είχε πλέον φτάσει στο σημείο όπου ήταν περισσότερο θυμωμένη παρά φοβισμένη μ’ εκείνες που τις είχαν αιχμαλωτίσει.

“Λέγομαι Ανιάνθη” είπε αγριεμένη, σφίγγοντας τα δόντια της “και θα σου αλλάξω το δέρμα πριν να μου αλλάξεις το όνομα.”

Το χαμόγελο της Καχάρας ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε να δει. Ήταν πλατύ χαμόγελο, σαν να ‘χε μόλις λάβει κάποια σπουδαία ικανοποίηση.

“Είσαι καλό κορίτσι, Ανιάνθη” της είπε στοργικά η Καχάρα, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά. “Έχεις δύναμη και τη χρησιμοποιείς ακόμη κι όταν φοβάσαι. Μπορείς να γίνεις μία καταπληκτική Φλόγα.”

“Είσαστε Φλόγες; Οι Φλόγες Της Αυγής;”

“Όχι όλες μας, αλλά οι περισσότερες είμαστε. Υπάρχουν επίσης Σπίθες και λίγα Βέλη ανάμεσά μας.”

Για μια στιγμή η Ανιάνθη ξέχασε την αιχμαλωσία της και τις χτυπημένες συντροφισσές της και όλα τα κακά που της είχαν συμβεί σε εκείνο το μέρος.

“Ει- είσαστε αληθινές Φλόγες; Απόγονες από τις πολεμίστριες της αρχαίας εποχής; Ή απλά τιμάτε τη μνήμη τους;” βγήκε αθώα η ερώτηση από το στόμα της κοπέλας.

Η Καχάρα κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

“Άρα οι φήμες είναι αληθινές. Οι μαλθακές, σύγχρονες άρρες προσπαθούν να μας κρύψουν από την Ιστορία.”

Γκρίνιες και θυμωμένα μουρμουρητά από πολλές παρευρισκόμενες γέμισαν την ατμόσφαιρα. Η Καχάρα έκανε ένα βήμα πίσω, χτύπησε δυνατά τη γροθιά της πάνω στο στήθος της και μίλησε με στεντόρεια φωνή:

“Είμαστε οι ένδοξες Φλόγες Της Αυγής, οι γνήσιες Βουνίσσιες, οι πρώτες που γεννήθηκαν στα ανατολικά Κόκκινα Βουνά και οι μόνες που δεν καταδεχθήκαμε να αναμειχθούμε με την κοινωνία σας.”

Η Σαράτι μурμουρίσε κάτω από το φίμωτρο της κάτι το οποίο δεν μπορεί να ήταν για καλό, αλλά η Καχάρα την αγνόησε και συνέχισε.

“Ημασταν εδώ πολύ πριν να χτιστούν οι πόλεις σας και θα παραμείνουμε εδώ αφού πέσουν και γίνουν συντρίμια και σκόνη.”

“Αφού τις ρίξουμε!” πετάχτηκε μια καστανομάλλα πιο πέρα.

“Όχι ακόμα!” της αγρίεψε η Καχάρα βάζοντάς την στη θέση της. Κοίταξε για άλλη μια φορά την κοπέλα, από πάνω μέχρι κάτω.

“Αναχίη. Ναι, αυτό το όνομα σου ταιριάζει. Είναι παλιό όνομα, παλιότερο από πολλά άλλα ονόματα που κυκλοφορούν στη Ραγισμένη Κοιλιάδα.”

“Δεν ακούγεται και πολύ βουνίσιο” παρατήρησε η κοπέλα.

“Δεν είναι πέτρινα όλα τα ονόματα των Κόκκινων Βουνών. Έχουμε και άνθη στο σπίτι μας. Και η Άναχίη είναι από τα πιο θανατηφόρα.”

Από την προσήλωση που έδειχνε η Ανιάνθη στα λόγια της Καχάρας, ήταν φανερό πως είχε βρει κάτι το ενδιαφέρον σε αυτά.

“Τα περισσότερα άνθη μας έχουν σκληρά και ανθεκτικά κοτσάνια. Η άναχίη, όμως, κόβεται εύκολα. Κι αμέσως μετά, από την πληγή της εκτοξεύει κόκκινη σκόνη, νέφος ολόκληρο. Κι όπου ακουμπήσει η σκόνη, καίει και τσουρουφλίζει.”

Η Ανιάνθη δεν το είχε καταλάβει, αλλά χαμογελούσε. Κάτι μέσα της, τής έλεγε πως ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο άσχημο το όνομα που η Καχάρα ήθελε να της δώσει. Η Αρμίνα πρόσεξε την αλλαγή στο πρόσωπο της Ανιάνθης. Οι αγριάδες της Σαράτι είχαν αρχίσει πάλι. Θυμωμένη και τσατισμένη, κατάφερε να σπρώξει το φίμωτρο της στην άκρη και γαύγισε δύο λέξεις: “Ρουκάρια Σάσκα!”

‘Όλες οι άρρηες σώπασαν αμέσως και κοίταξαν προς μία συγκεκριμένη, η οποία έτρωγε σ’ ένα τραπέζι με άλλες δύο. Ακούγοντας τα λόγια της Σαράτι η άρρηα κοκάλωσε αμήχανη κι έμεινε με τη μπριζόλα στο χέρι,

κρατώντας την μπροστά στο ανοιχτό στόμα της, καθώς ήταν έτοιμη να τη δαγκώσει.

“Υπέροχα” ειρωνεύτηκε την κατάσταση η Ρουκάρα και κάρφωσε με το βλέμμα της από μακριά τη Σαράτι, περιμένοντας.

Η Αρμίνια βιάστηκε να μπει στην μέση. “Σάρα, όχι. Όχι τώρα. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή.”

Αγριοκοιτάζοντας τη Λέαινα, η Σκύλα φάνηκε έτοιμη να το ξανασκεφτεί. Γρήγορα, όμως, τίνανε το κεφάλι της μπερδεμένη και λέγοντας “Δεν με νοιάζει” γύρισε πάλι προς τη Ρουκάρα και την κάλεσε επίσημα σε μονομαχία λέγοντας τα παλιά λόγια: “Σκότώσέ με ή πέθανε!”

Η Ρουκάρα πήρε μια τελευταία δαγκωνιά από τη μπριζόλα της, σκούπισε το στόμα της πάνω στο μπράτσο της και σηκώθηκε από τη θέση της. Καθώς πλησίαζε τη Σαράτι, τράβηξε μια κοντόχοντρη λεπίδα από την επιστήθια ζώνη της.

“Είσαι τυχερή που είσαι αδερφή μου. Το δικό σου πτώμα δεν θα το γαμήσω” είπε με σκληρό ύφος προς τη Σκύλα. Έπειτα σήκωσε τη λεπίδα και χάραξε μία επιφανειακή πληγή στο δέρμα της Σαράτι, επάνω στο μέρος της καρδιάς. “Θα σε σκοτώσω ή θα πεθάνω” απάντησε στην πρόκληση της αδερφής της, λέγοντας κι εκείνη τα παλιά λόγια.

Η Καχάρα αναστέναξε και διέταξε να σταματήσει το γλέντι, να λύσουν τις αιχμάλωτες και να γίνουν οι απαραίτητες προετοιμασίες για τη μονομαχία. Οι υπόλοιπες άρρες άρχισαν αμέσως να μετακινούν τα καθίσματα και τα τραπέζια μακριά από τη φωτιά. Όσο οι προετοιμασίες συνεχίζονταν, η Ανιάνθη πρόσεξε τις δύο πολεμίστριες που προηγουμένως κάθονταν δίπλα στη Ρουκάρα. Κουβαλούσαν το τραπέζι τους προσέχοντας να μην πέσουν κάτω τα φαγητά και τα ποτά. Κάτι υπήρχε επάνω σ’ εκείνο το τραπέζι, κάτι που μόλις η Ανιάνθη το αντίκρισε ένιωσε να σκοτεινιάζουν τα μέσα της. Πλησίασε τις δυο άρρες καθώς ακουμπούσαν το τραπέζι στο έδαφος και κοίταξε από κοντά. Μια μεγάλη πήλινη πιατέλα με κομμάτια κρέας, μισοκαθαρισμένα από τα πούπουλα, τέσσερα κομμάτια από μεγάλες γκριζες όπλες κι ένα αλογοκέφαλο. Επάνω σ’ εκείνο το τραπέζι ήταν το ραζάκι. Ή, μάλλον, ό,τι είχε απομείνει από το ραζάκι. Μερικά κομμάτια του

βρίσκονταν σε μικρές σούβλες μέσα σε σιδερένιες πιατέλες και το κεφάλι του από τη μία μεριά είχε φαγωθεί. Κάτι λύγισε μέσα της μπροστά στο θέαμα. Δάκρυα έτσουξαν βιαστικά το πίσω μέρος των ματιών της αλλά δεν τα άφησε να βγουν παραέξω. Ακούμπησε σιωπηλή την παλάμη της στο κεφάλι του ζώου και το χάιδεψε.

“Θέλω εκείνες που το σκότωσαν” είπε ψύχραιμα, αφήνοντας παράλληλα μια διακριτική υπόνοια απειλής.

Οι δυο άρρhes κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και κάθισαν ξανά στο τραπέζι, συνεχίζοντας το φαγητό τους.

“Εκείνες που το σκότωσαν είναι εκείνες που το κυνήγησαν και είναι εκείνες που το τρώνε. Έτσι κάνουμε με τα σπάνια ζώα εδώ” αποκρίθηκε με ψυχρότητα η μία από τις δύο.

Η καρδιά της Ανιάνθης χτυπούσε γρήγορα. Έσφιξε τις γροθιές της και προσπάθησε να συγκρατήσει την οργή της. Αισθάνθηκε την πληγή στο πόδι της να καίει. Πονούσε, αλλά επίσης ένιωθε να αποκτά αντοχή και δύναμη από το καυτό τραύμα.

“Εσείς κι αυτή η Ρουκάρ, λοιπόν. Εσείς μας κατεβάσατε και μας βγάλατε από την πορεία μας” είπε αργά η κοπέλα, προσπαθώντας να παραμείνει ψύχραιμη.

“Την έχω γραμμένη στ’ αρχίδια μου την πορεία σας. Η Κεφαλή διέταξε να σας κατεβάσουμε μόλις έμαθε πως η Λέαινα ήταν εκεί πάνω. Και σας κατεβάσαμε. Αυτό ήταν όλο.”

Η Ανιάνθη γύρισε και κοίταξε την Καχάρα, μερικά μέτρα πιο πέρα, που συνομιλούσε με την Αρμίνα.

“Και ποια αναλαμβάνει την ευθύνη, όταν η Κεφαλή κάνει λάθος; Πού να ρίξω το φταίξιμο για το κακό που κάνατε; Να πάρω τις δικές σας ζωές ή τη δική της;”

Εκείνες αλληλοκοιτάχτηκαν με ορθάνοιχτα μάτια κι αμέσως ξέσπασαν σε δυνατά γέλια. Η Ανιάνθη παρέμεινε ψύχραιμη, αλλά η συμπεριφορά τους ήδη την έκανε να θέλει να σκοτώσει περισσότερο εκείνες παρά την Καχάρα.

“Λοιπόν, κοπελιά, μπορείς να θεωρήσεις εμάς υπεύθυνες” απάντησε μέσ’ απ’ τα γέλια της η μία.

“Βέβαια, έχεις ήδη χάσει τη Ρουκάρα, που μόλις έδωσε τη ζωή της σε μονομαχία, αλλά μπορείς να σκοτώσεις εμάς τις δύο, αν θέλεις” την κορόιδεψε η άλλη.

“Σύμφωνες” απάντησε ήρεμα η Ανιάνθη, αγνοώντας τα ειρωνικά τους γέλια. “Θέλω τα ονόματά σας.”

“Βρίνα και Κρίνα, Φλόγες και ξαδέρφες από τα Κόκκινα Βουνά. Χαιρόμαστε πολύ για τη γνωριμία!” είπε κοροϊδευτικά η Βρίνα κι έβαλε πάλι τα γέλια.

Αυτό ήταν αρκετό για την Ανιάνθη.

“Θα ολοκληρώσω την αποστολή μου -από την πορεία της οποίας με βγάλατε όταν σκοτώσατε αυτό το υπέροχο ζώο- κι ύστερα θα επιστρέψω, θα σας βρω και θα σας σφάξω” είπε, γύρισε την πλάτη κι έφυγε από μπροστά τους, αφήνοντάς τες ανίκανες να απαντήσουν από τα γέλια.

Η περιοχή είχε πια αλλάξει. Εκεί όπου πριν από λίγο υπήρχαν τραπέζια και καθίσματα είχαν στηθεί ξύλινα δοκάρια που ‘ταν δεμένα μεταξύ τους με χοντρό σύρμα, σχηματίζοντας μια μικρή ημικυκλική αρένα.

Το βαρύ χέρι της Αρμίνας την ακούμπησε στην πλάτη.

“Θέλω να κάνεις κάτι για μένα, Ανιάνθη. Πήγαινε να βρεις τη Σαράτι και πες της να μη σκοτώσει την αδερφή της.”

Η κοπέλα σάστισε. “Τι πράγμα! Εσύ δεν μπορείς;”

“Εγώ απλώς θα την εκνευρίσω περισσότερο. Κι ακόμα, εσένα σε συμπαθεί, προς το παρόν τουλάχιστον. Σε αντίθεση με όλες τις άλλες εδώ.”

“Δεν ξέρω που πήγε.”

“Στο νεκροφυλάκειο, εκεί πηγαίνει πάντα. Πάρε την ανηφόρα που περνάει δίπλα από τις γλυκομηλιές, κοντά στο κτίριο με τη μαύρη πόρτα.”

“Εντάξει, θα πάω. Αλλά δεν ξέρω τί μπορώ να καταφέρω.”

Δεν ήξερε γιατί ήταν τόσο σημαντικό το να παραμείνει ζωντανή η Ρουκάρα. Η Σαράτι φαινόταν να έχει πολύ σοβαρή αιτία για να θέλει να σκοτώσει την ίδια της την αδερφή. Και, φυσικά, είχε κι εκείνη τη δική της αιτία: ένα από τα βέλη που σκότωσαν το ραζάκι ήταν της Ρουκάρας.

Όσο ανέβαινε το μονοπάτι, τόσο πλήθαιναν τα δέντρα τριγύρω. Μικρά πέτρινα αγαλματάκια έκαναν την εμφάνισή τους εκατέρωθεν του μονοπατιού. Κι όσο συνέχιζε η ανηφόρα, τόσο πιο ψηλά ήταν τα αγάλματα. Λίγες δεκάδες μέτρα αργότερα, η Ανιάνθη διέκρινε από μακριά μια φαρδιά, μαύρη κοτρώνα μεγάλη σαν κάστρο, που η επιφάνειά της ήταν ντυμένη με ολόλευκα σιδερένια δέντρα.

Λένε πως κάθε άστρο στο νυχτερινό πέπλο της Άργας είναι κι από μια αγάπη που μένει ανεκπλήρωτη κάθε φορά που κάποια άρρηα πέφτει στη μάχη. Και τ' αστέρια που λούζουν τις βραδιές της άρρηας γης είναι αναρίθμητα. Υπό το ασημένιο αστερόφως, τα σιδερένια δέντρα της μεγάλης μαύρης πέτρας έμοιαζαν με λευκές κουρασμένες μορφές που υπομονετικά κρατούν το βλέμμα στραμμένο ψηλά, προς τα ουράνια, αναζητώντας ανακούφιση και γαλήνη μακριά, πέρα-από-τα-Βουνά, εκεί όπου ταξιδεύουν όλες οι νεκρές άρρηες, προς την άλλη όχθη του νέκρους.

Το νεκροφυλάκειό τους οι Φλόγες το ονόμαζαν Κρανιοπέτρα. Στην είσοδό της είχαν σκαλίσει τα ονόματα όσων είχαν ταφεί μέσα. Με μια ματιά γίνονταν φανερό πως η Κρανιοπέτρα χρησιμοποιούνταν για πολλά χρόνια, καθώς οι λίστες των ονομάτων επεκτείνονταν και είχαν καλύψει μεγάλο μέρος από την εξωτερική επιφάνεια. Δεν θα περνούσαν πολλές ακόμη δεκαετίες ώσπου οι Φλόγες να αναγκάζονταν να αναζητήσουν ή να κατασκευάσουν καινούριο νεκροφυλάκιο. Η είσοδός της αποτελούνταν από μια σήραγγα βάθους πέντε μέτρων που οδηγούσε σε ένα μεγάλο δωμάτιο όπου βρίσκονταν τα κρανία των νεκρών. Στα πρώτα χρόνια χρήσης της Κρανιοπέτρας τα κρανία τοποθετούνταν περιμετρικά στο δωμάτιο, με φορά από δεξιά προς τα αριστερά, το καθένα επάνω σε μία πέτρινη κολόνα που είχε κατασκευαστεί και σχεδιαστεί ειδικά για να διατηρήσει τη μνήμη της νεκρής. Με το πέρασμα των ετών, όμως, το σύστημα αυτό εγκαταλείφθηκε καθώς τα κρανία αυξάνονταν και δε χωρούσαν περισσότερες κολώνες στο δωμάτιο. Έτσι, από ένα σημείο και

μετά, τα κρανία τοποθετούνταν επάνω σε λεπτά μεταλλικά δοκάρια άτακτα καρφωμένα σε τυχαία σημεία του πέτρινου δαπέδου.

Η Σαράτι στέκονταν μπροστά σε ένα μισοσπασμένο κρανίο γεμάτο ραγίσματα, το οποίο είχε στερεωθεί επάνω σε ένα -σκουριασμένο πλέον- ακόντιο στο δάπεδο. Ολόκληρη η δεξιά μεριά του κρανίου έλλειπε. Με προσοχή πήρε το τάλαιπωρηνό οστό στα χέρια της και το έφερε κοντά στο θλιμμένο πρόσωπό της. Η Ανιάνθη, που είχε μόλις περάσει την είσοδο της Κρανιοπέτρας, παρακολουθούσε αμίλητη τη μελαχρινή πολεμίστρια που έκλεινε τα μάτια της, αναπολώντας. Έκανε λίγα βήματα πιο μέσα, φροντίζοντας ταυτόχρονα να κάνει φασαρία με τις μπότες τις στο δάπεδο για να μην την τρομάξει. Η Σκύλα την άκουσε και γύρισε προς το μέρος της δίχως να προσπαθήσει να κρύψει τη θλίψη της.

“Φίλη σου;” ρώτησε σιγανά η κοπέλα δείχνοντας με τα μάτια της το κρανίο.

“Ναι. Ήταν η σπουδαιότερη φίλη που είχα ποτέ. Ήταν η μητέρα μου.” Αμέσως κοίταξε με ελαφριά καχυποψία τη νεαρή κοπέλα. “Εσύ δεν έχει ξανάρθει εδώ. Πώς βρήκες αυτό το μέρος;” ρώτησε καθώς έβαζε προσεκτικά το κρανίο πίσω στη θέση του.

“Με έστειλε η Αρμίνια.”

Αμέσως εκδηλώθηκε μεγάλη ενόχληση στα μάτια της.

“Θέλει να με εμποδίσει πάλι η Λέαινα.”

“Μου είπε να σου ζητήσω να μη σκοτώσεις τη Ρουκάρια.”

“Ναι, αυτό κατάλαβα κι εγώ.” Είχε αρχίσει να μιλάει όλο και πιο εκνευρισμένη. “Θέλει να φτύσω πάνω στη μνήμη της μητέρας μου για να μη χάσει τις γαμημένες τις Φλόγες.”

Βάδισε νευρικά έξω από την Κρανιοπέτρα κι ατένισε τα Κόκκινα Βουνά της Ανατολής. Συγκεκριμένα, είχε ρίξει τα μάτια της σε μια σπηλιά με φαρδύ άνοιγμα που φράζονταν από κοφτερές μακρόστενες γκριζες πέτρες, σαν ανοιχτό στόμα που έδειχνε απειλητικά τα χοντρά σκληρά δόντια του.

“Οι Φλόγες με αποκαλούν ‘σκύλα’. Και δεν εννοούν το όνομα που έλαβα ως Πρωταθλήτρια” είπε με παράπονο, το οποίο όμως κατάφερε

να κρύψει πολύ καλά. “Με αποκαλούν ‘σκύλα’ επειδή τόλμησα να υπερασπιστώ τη ζωή της μητέρας μου. Επειδή δεν υποτάχτηκα σε αυτές, όπως έκανε η Ρουκάρα.”

“Οι Φλόγες τη σκότωσαν;”

“Ναι. Και ξέρεις ποιά ήταν που το έκανε; Η Ρουκάρα. Η αδερφή μου, η κόρη της! Σήκωσε την ατσαλοσφύρα της και της έλιωσε το κεφάλι. Ήμασταν εκεί, μπροστά στο άνοιγμα της σπηλιάς, όταν συνέβη” είπε δείχνοντας με το βλέμμα το γκρίζο σπήλαιο με τις κοφτερές πέτρες πάνω στο βουνό.

Η Ανιάνθη δεν ήξερε πώς να ανταποκριθεί στην αποκάλυψη κι αποφάσισε να μείνει σιωπηλή.

“Σ’ εκείνη τη σκρόφα θέλει η Αρμίνα να χαρίσω τη ζωή.”

“Γιατί σου ζητάει κάτι τέτοιο;” ήταν η ειλικρινής απορία της νεαρής κοπέλας.

“Γιατί η καρδιά της Λέαινας, μερικές φορές, είναι μικρότερη κι απ’ την πούτσα της” έφτυσε θυμωμένη λίγα σάλια καθώς μιλούσε. Αμέσως, όμως, καταλάγιασε. “Φοβάται μην τυχόν και χειροτερέψουμε τη σχέση μας μαζί τους. Τώρα τελευταία της κόλλησε ότι, σύμφωνα με τα δικά της λόγια: *‘Αν χάσουμε τις Φλόγες, θα χάσουμε την Άργα’*. Έτσι πιστεύει.”

“Τι εννοεί μ’ αυτό;”

“Δεν ξέρω κι ούτε με νοιάζει.”

Η Ανιάνθη δεν ήξερε τι άλλο να πει στη Σαράτι, φοβούμενη κάποιο καινούριο ξαφνικό ξέσπασμα. Αισθάνθηκε πως θα ήταν καλύτερα -για την ίδια- να την άφηνε μόνη.

“Αν με ρωτήσει, τί απάντηση να δώσω στην Αρμίνα;” ρώτησε, αν και δίσταζε να κάνει ακόμα κι αυτό, κάνοντας ταυτόχρονα λίγα βήματα μακριά από την πολεμίστρια για καλό και για κακό.

Η Σαράτι γρύλισε ενοχλημένη ρίχνοντάς της μια άγρια ματιά. Ύστερα από μερικές στιγμές άβολης σιωπής, απάντησε.

“Το σίγουρο είναι ότι δεν θα της συνθλίψω το κεφάλι. Μόνο αυτό μπορώ να υποσχεθώ.”

Αν και δεν ήταν πραγματική απάντηση, η Ανιάνθη τη δέχτηκε αμέσως, ευχαρίστησε στα γρήγορα τη Σαράτι και πήρε το μονοπάτι της επιστροφής, ελπίζοντας να προφτάσει να απομακρυνθεί πριν η διάθεση της πολεμίστριας χειροτερέψει.

Η Μαύρη Σκύλα την άκουσε να απομακρύνεται αλλά δεν κουνήθηκε από το σημείο όπου στέκονταν. Είχε μείνει με το βλέμμα καρφωμένο στη σπηλιά όπου η μητέρα της είχε χάσει τη ζωή της μπροστά στα μάτια της πριν από δώδεκα χρόνια, από το χέρι της Ρουκάρας. Ήταν η ίδια σπηλιά μέσα στην οποία είχε εξαφανιστεί, δεκατρία χρόνια νωρίτερα, η μεγάλη της αδερφή, η Κρούνα.

Αν και η Καχάρα δεν ενέκρινε τα στοιχήματα, ενίοτε επέτρεπε στις Φλόγες να στοιχηματίζουν, όταν γνώριζε πως υπήρχε ένταση που έπρεπε να ελεγχθεί και να εκτονωθεί. Έτσι, οι περισσότερες από τις Φλόγες είχαν περικυκλώσει τη Βούχα που κρατούσε σημειώσεις για το ποια έβαλε στοίχημα και με ποια. Όσες ήθελαν να φτιάξουν όπλα στοιχηματίζουν για σίδηρο και ατσάλι, ενώ οι υπόλοιπες παρέμεναν στα συνηθισμένα: σεξ, ζευγάρια για το κυνήγι και η σειρά για μαγείρεμα στην κουζίνα. Παρόλο που ήταν γνωστή σε όλες η αγριότητα και η μανία της Ρουκάρας κατά τη διάρκεια μιας συμπλοκής, υπήρχαν κάποιες που θεωρούσαν πως νικήτρια θα έβγαινε η αδερφή της.

Η Καχάρα και η Αρμίνα στεκόταν μπροστά στην Άφοβη Φλόγα, μία πέτρινη σίβρα της παλιάς εποχής, ένα γλυπτό που είχε στηθεί σ' εκείνο το μέρος πριν από πολλά χρόνια για να τιμήσει την έναρξη της σύγκρουσης ανάμεσα σε εκείνες που θέλησαν να εγκαταλείψουν τα Βουνά και σε εκείνες που αρνήθηκαν να το επιτρέψουν. Στο χρονικό διάστημα που είχε μεσολαβήσει ανάμεσα στο πρώτο ράγισμα της φυλής και στη δημιουργία της Αρμάδας, οι συγκρούσεις ανάμεσα στις άρρες ήταν ασταμάτητες και η μυρωδιά του αίματος είχε καθίσει κι είχε ποτίσει κάθε σπιθαμή της γης. Η πρώτη σύγκρουση είχε λάβει χώρα ακριβώς επάνω στις πλάκες που

πατούσε η Καχάρα. Εκεί είχαν πέσει οι πρώτες σταγόνες αίματος που ράγισαν την άρρη φυλή.

Σ' εκείνες τις πλάκες, πριν από πολλά χρόνια, η Καράρα η Αντεροβγάλτρα έμπηγε κι έστριβε τη διπλή της λεπίδα στην κοιλιά της κόρης της, Γράκρας, πάνω στη διαμάχη τους. Αρχικά, η Καράρα είχε συγκεντρώσει τις Φλόγες Της Αυγής έξω από την Κρανιοπέτρα, που τότε ακόμα ονομάζονταν Μαυρόπετρα, πολιορκώντας τη Γράκρα και όσες στέκονταν στο πλευρό της. Η Καράρα είχε καταφέρει να τις στριμώξει και να τις αναγκάσει να κρυφτούν μέσα στη Μαυρόπετρα κυνηγώντας τις από βορειότερα, από το κιτρινοπόταμο. Έπειτα από τρεις εβδομάδες αναμονής και αφού οι πολιορκούμενες είχαν αρχίσει να λογομαχούν έντονα για το αν θα έπρεπε να φάνε όσες είχαν πεθάνει από δίψα και πείνα, η Γράκρα αποφάσισε να κάνουν μια τελευταία έξοδο προς την ελευθερία, όποιες κι ήταν οι συνέπειες.

Η μητέρα της, που περίμενε άγρυπνα απ' έξω μαζί με τις Φλόγες, αμέσως τις αιχμαλώτισε και τις μετέφερε στην προσωρινή κατασκήνωσή τους, στο ίδιο μέρος όπου πολύ αργότερα κρατήθηκε αιχμάλωτη η Ανιάνθη. Έδωσε στην κόρη της μια τελευταία ευκαιρία να επιστρέψει στα Κόκκινα Βουνά. Χωρίς να ενδιαφέρεται να ξαναδεί τα Βουνά και να συνεχίσει να ζει όπως ζούσε, η Γράκρα αρνήθηκε και προσπάθησε να πείσει τη μητέρα της να τις αφήσει να ζήσουν απομονωμένες στην πεδιάδα της Άργας. Η συζήτηση γρήγορα εξελίχθηκε σε άγρια διαμάχη και πριν να περάσει πολλή ώρα η λεπίδα της Καράρας ξαντέριαζε την άοπλη Γράκρα, που ήταν πολύ κουρασμένη και ταλαιπωρημένη για να αμυνθεί. Ακολούθησαν οι επιτόπιες εκτελέσεις όλων όσων την είχαν ακολουθήσει και τα κρανία τους ήταν τα πρώτα που ετάφησαν στη Μαυρόπετρα, που έκτοτε πήρε το όνομα Κρανιοπέτρα και πάνω της χαράχτηκαν τα πρώτα ονόματα. Την επόμενη ημέρα, η Καράρα διέταξε να στήσουν τη σίρρα της Άφοβης Φλόγας, ως υπενθύμιση των συνεπειών σε όσες άλλες σκέφτονταν να επιχειρήσουν έξοδο από τα Βουνά.

Επάνω στις πλάκες όπου κάποτε είχε σωριαστεί αιμόφυρτο το πτώμα της Γράκρας πατούσε η Καχάρα με τα τραυματισμένα της πόδια,

αγγίζοντας με ικανοποίηση τη σίρρα. Λίγο πιο πέρα, η Αρμίνη στηρίζονταν με την πλάτη σε μια χοντρή ξύλινη δάδα που έχυνε δυνατό φως ολόγυρα, κρατώντας στην αγκαλιά της μια παχουλή γκριζα γάτα. Ήταν μια ζιάμα, ένα είδος γάτας που εκτρέφονταν από τις θαλασσινές άρρηες, στα βόρεια της Άργας, δίπλα στην Άγρια Θάλασσα και εκπαιδεύονταν να κρατούν τα θαλασσοπούλια μακριά από τις ψαριές. Η γάτα, που είχε βολευτεί στα μπράτσα της Αρμίνας, είχε το όνομα Σαμά και την είχε κουβαλήσει μαζί της από τα βόρεια η Φατράτα η Εξόριστη, που αργότερα έγινε Φλόγα και πήρε το όνομα Βούχα. Καθώς η Αρμίνη στέκονταν ακριβώς δίπλα στις φλόγες της δάδας, η δυνατή ζέστη ανάγκαζε τη Σαμά να κρατάει τα μάτια της σφιγμένα και κλειστά για να μη καίγονται. Το κελάνδισμα από τα νυχτοπούλια δεν της επέτρεπε να κοιμηθεί και κανονικά θα βρισκόταν ήδη σκαρφαλωμένη στα δέντρα για να τα πιάσει αλλά δεν ήθελε να ξεβολευτεί από την αγκαλιά και τα χάρδια της Λέαινας. Στη Σαμά, όπως και στις περισσότερες γάτες, άρεσε να τη χαϊδεύουν στο κεφάλι και στα μάγουλα. Όποτε, όμως, τα δάχτυλα της κοκκινομάλας πολεμίστριας πλησίαζαν την κοιλιά της γάτας, εκείνη αμέσως τα γράπωνε με τα νύχια και τα δόντια της για να τα σταματήσει. Η Αρμίνη δεν έδινε σημασία στις γρατζουνιές και στα αίματα που είχαν γεμίσει τα δάχτυλά της από το γατί. Εξάλλου το είχε για παιχνίδι όλο αυτό, ένα παιχνίδι που δεν άρεσε μόνο στην ίδια, αλλά και στη Σαμά.

“Κάθε φορά σε συμπαθεί όλο και περισσότερο” σχολίασε η Καχάρα, παρακολουθώντας το παιχνίδι τους με μια μικρή υποψία ζήλιας.

“Εσύ θα έπρεπε να το βλέπεις αυτό” της αντιμίλησε εκείνη. “Οι γάτες είναι οι σπουδαιότερες δασκάλες.”

“Έτσι λες; Δεν βλέπεις πόσο εύκολα δαγκώνει το χέρι που τη χαϊδεύει;”

“Δεν βλέπεις με πόση άνεση το αντέχω;”

Η Καχάρα ενοχλήθηκε από την απάντηση, θεωρώντας πως η σημασία της ήταν διπλή. Το ύφος της έγινε πιο σοβαρό. “Οι γάτες δεν έχουν αγέλες. Όταν έρχεται μια απειλή, τρέχουν για να σωθούν χωρίς να νοιαστούν για τις άλλες” είπε η Κεφαλή των Φλογών.

“Αυτό νομίζεις ότι θα κάνω εγώ;” ρώτησε η Αρμίνη, που ήταν η σειρά της να αντιληφθεί το διπλό νόημα στα λόγια της Καχάρας. Αμέσως ακούμπησε την παλάμη της στη χνουδωτή, ζεστή κοιλιά της Σαμά. Πριν καν προλάβει να αισθανθεί τις απαλές τρίχες στα δάχτυλά της, το ζώο τίναξε τα μπροστινά του νύχια μαγκώνοντας όσα περισσότερα από τα δάχτυλα της Λέαινας μπορούσε και έμπηξε τα δόντια του βαθιά μέσα στη σάρκα της. Χωρίς να υποχωρήσει η Αρμίνη πίεζε με το ζόρι την κοιλιά της Σαμά κι εκείνη, γρυλίζοντας, βύθιζε όλο και πιο μέσα τα λεπτά κοφτερά της δόντια και νύχια ώσπου η Αρμίνη δεν άντεξε και τίναξε τα χέρια της βγάζοντας μια πονεμένη κραυγή. Η γάτα πετάχτηκε μακριά, ουρλιάζοντας θυμωμένη κι έτρεξε και σκαρφάλωσε στην κορυφή ενός ψηλού δέντρου, τρομάζοντας τα νυχτοπούλια. Με ικανοποίηση σήκωσε η Αρμίνη την τραυματισμένη της παλάμη και την έδειξε στην Καχάρα.

“Όλα αυτά έγιναν για ένα χάδι” της είπε, καθώς η Κεφαλή παρατηρούσε τα τραύματα. Σε πολλά σημεία είχαν ανοίξει μικρές πληγές από όπου κυλούσε αίμα το οποίο έφτανε ως τα μπράτσα της. Σε δυο-τρία σημεία η Σαμά είχε δαγκώσει τόσο δυνατά που είχε κόψει μικρά κομμάτια από το δέρμα. Έχοντας στείλει σαφές μήνυμα προς την Κεφαλή των Φλογών, η Αρμίνη αποφάσισε να ανεβάσει τη συζήτηση στο επόμενο επίπεδο. “Μπορείς να φανταστείς τί θα έκανε αν ερχόταν αντιμέτωπη με μια πραγματική απειλή;”

“Νομίζεις ότι μπορείς να μας νικήσεις όλες μας; Μόνη σου;” η Καχάρα είχε χάσει την ψυχραιμία της, αλλά κατάφερνε να το κρύψει σχετικά καλά.

“Δεν θα είμαι μόνη μου.”

“Αυτό δεν το ξέρεις ακόμα. Η Σκύλα σου πρόκειται να χάσει το κεφάλι της. Ή, ακόμα χειρότερα, μπορεί να σκοτώσει την δικιά μου και τότε πες μου, πώς θα σταθείτε αντιμέτωπες με την οργή των Φλογών, εσείς, μια σκυλίτσα και μια γατούλα από τις μαλθακές πόλεις; Κι ας μη μιλήσω για το σπουργιτάκι, που ακόμα δεν ξέρει καν τί άνοιγμα έχουν τα φτερά της.”

“Αν η Ρουκάρα παραμείνει ζωντανή σήμερα, θα είναι επειδή η Σάρα θα το έχει επιτρέψει” προσπάθησε να παρεκτρέψει τη συζήτηση η Αρμίνη, ώστε να διώξει στα γρήγορα από τη μέση το θέμα της Ανιάνθης.

“Δίνεις μεγάλη αξία στην προδότρα αν πιστεύεις ότι έχει μέσα της έστω και λίγη συμπόνοια για την οικογένειά της.”

“Περισσότερη συμπόνοια από όση είχε η Ρουκάρα.”

Μια και δεν μπορούσε να βρει αντεπιχείρημα η Καχάρα, άλλαξε το θέμα και μίλησε για την Ανιάνθη. Αν και η Αρμίνια έδινε αποκλειστικά γενικές κι αόριστες απαντήσεις, μετά από μια σύντομη συζήτηση η Κεφαλή κατέληξε σε κάποιες υποψίες. Πίστευε πως η Αρμίνια δεν ήθελε μόνο να βοηθήσει την αρχαιολόγα στην ερευνά της αλλά και να τη δοκιμάσει ως πολεμίστρια. Γιατί, όμως; Η θέση της στην ιεραρχία της Αρμάδας ήταν *Νορδίνια*, από τις υψηλότερες βαθμίδες στο στράτευμα. Μπορούσε να αναζητήσει ικανές πολεμίστριες στις πόλεις. Το Μαύρο και το Άσπρο Τάγμα έδρευαν στην γενέτειρά της και η έδρα του Φλεγόμενου Τάγματος βρισκονταν στην Ήτρα, από όπου είχαν ξεκινήσει οι τρεις τους -όπως είχε μάθει από τη Σαράτι στα ελάχιστα λόγια που είπε όταν τις αιχμαλώτισαν. Κι αν έψαχνε μια αρχάρια, κάποια που να μην είχε ξαναπιάσει όπλο στα χέρια της, υπήρχαν τα εθελοντικά προγράμματα της Αρμάδας, οι Μοίρες, μέσα στις οποίες μπορούσε κάποια να συναντήσει από τις ικανότερες έως και τις πιο άχρηστες πολεμίστριες. Γιατί, λοιπόν, την Ανιάνθη; Τι το ιδιαίτερο υπήρχε σε εκείνη την κοπέλα; Τι το ξεχωριστό είχε;

“Τίποτα” απάντησε ψυχρά η Αρμίνια, αν και ήταν προφανές ότι έλεγε ψέμματα. Γνωρίζοντας πως δεν θα είχε νόημα να επιμείνει, η Καχάρα επανήλθε στο αρχικό θέμα συζήτησης.

“Δεν θέλεις να μου πεις πού πηγαίνετε, δεν εξηγείς την αιτία που κουβαλάς μια άσχετη μακριά από τις πόλεις και η σκύλα σου ίσως να σκοτώσει μία από τις σπουδαιότερες και πιο πιστές πολεμίστρίες μου σε λίγο. Γιατί, λοιπόν, να σας επιτρέψω να φύγετε; Προτιμώ να κρατήσω τη μικρή εδώ και να την κάνω Φλόγα, να σκοτώσω εσένα κι αν η σκύλα επιζήσει να την εξορίσω από τη Ραγισμένη Κοιλιάδα, όπως ορίζει η διαδικασία της μονομαχίας.

“Έχεις ήδη προσπαθήσει να με σκοτώσεις. Θυμάσαι;”

Η Καχάρα μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να θυμηθεί. Ελάχιστα στιγμές αργότερα γούρλωσε τα μάτια ντροπιασμένη, διότι

θυμήθηκε. Τέσσερα χρόνια πριν, στην Ατσάλινη Κορυφή των ανατολικών Κόκκινων Βουνών, επτά Φλόγες περικύκλωσαν μια ψηλή άγνωστη με μακριά κόκκινα μαλλιά που είχε εισβάλλει κρυφά στην κατασκήνωσή τους για να κλέψει μαγιότυρο και ψητό κοτόπουλο. Η αιτία που η Καχάρα δυσκολεύονταν να θυμηθεί το γεγονός ήταν ότι η Αρμίνη την είχε βγάλει εκτός μάχης πριν από όλες, με μία μόνο γροθιά στο πρόσωπο. Πέρασε ώρα ώσπου να συνέλθει από τη λιποθυμία. Όταν ξύπνησε, οι άλλες τέσσερις είχαν χάσει συνολικά τέσσερα μάτια, πέντε χέρια, τρία πόδια και τέσσερα κεφάλια. Λόγω του δυνατού χτυπήματος και της μεγάλης ντροπής η Καχάρα δυσκολεύονταν να διατηρήσει στη μνήμη της το συμβάν.

“Φυσικά και θυμάσαι” χαμογέλασε προσεκτικά η Αρμίνη. “Αλλά δεν θα χρειαστεί να ξαναπροσπαθήσεις” έσπευσε να την κατευνάσει. “Δεν υπάρχει νόημα στο να αλληλοσκοτωνόμαστε αυτή τη φορά. Αν χάσεις εμάς, θα χάσεις την Άργα.”

Η Καχάρα στραβοκοίταξε, αβέβαιη για αυτό που μόλις είχε ακούσει. “Αν χάσω εσάς;”

“Τις πόλεις, Καχάρα. Τις πόλεις και την Αρμάδα. Εκτός από εμένα, ποια άλλη σε ολόκληρη την πεδιάδα θα νοιάζονταν να κρατήσει την επαφή μαζί σας; Όλες οι υπόλοιπες Νορδίνες εκπαιδεύουν τα τάγματά τους εδώ και χρόνια ώστε να περιλαμβάνουν και μάχη ενάντια σας εσάς, τις βουνίσσιες.”

“Ας έρθουν” κάγχασε εκείνη. “Εξάλλου, αν δεν έρθουν εκείνες, κάποια μέρα θα τις επισκεφθούμε εμείς. Δεν ξεχνούμε την Προδομένη Μήτρα.”

“Που να σε πάρει και να σε σηκώσει, μην είσαι ξεροκέφαλη!” αγανάκτησε η Αρμίνη. “Η Αρμάδα ήδη τροχίζει τις λεπίδες της για να σας αφανίσει και οι υπόλοιπες ούτε που θυμούνται πια ότι υπάρχουνε. Χρειάζεστε μια συμμαχία και τώρα είναι η ευκαιρία σας.”

Η Φλόγα αναλογίστηκε όσα άκουσε, αλλά τελικά τα αντιμετώπισε με καχυποψία. “Αν και λες ότι νοιάζεσαι για εμάς, ήθελες να μας αποφύγεις. Αυτή δεν ήταν η αιτία που προσπάθησες να πας πετώντας, Λέαινα;” έκανε λίγα βήματα προς το μέρος της Αρμίνης, ώσπου τα πρόσωπά τους ήρθαν

πάρα πολύ κοντά και η Αρμίνια μπορούσε να νιώσει τη θυμωμένη ανάσα της Φλόγας στο δέρμα της. “Γιατί;”

Δεν έδωσε απάντηση.

Αφήνοντας ένα θυμωμένο γρύλισμα, η Κεφαλή άρπαξε ένα λεπτό μαχαίρι από τη ζώνη της και το πίεσε πάνω στην καρωτίδα της Αρμίνιας. Εκείνη έμεινε ακίνητη και ατάραχη, χωρίς να την κοιτάζει.

“Δεν θα αμυνθείς; Πριν λίγο έλεγες διάφορα, για χάρδια και απειλές!” είπε μέσα από τα σφιγμένα της δόντια η βουνίσια.

“Μα, δεν προσπαθείς να με σκοτώσεις” απάντησε εκείνη ήρεμη, εξακολουθώντας να μην την κοιτάζει. “Προσπαθείς να με τρομάξεις.”

Μη μπορώντας να ανεχτεί τέτοια συμπεριφορά, η Καχάρα σήκωσε το χέρι και της έσκασε ένα δυνατό χαστούκι στο μάγουλο. “Έπρεπε ήδη να έχω πετάξει το κεφάλι σου στα ζώα” αγρίεψε, χωρίς όμως να φωνάζει “αλλά εμπιστεύομαι την κρίση σου. Ίσως να έχω ζήσει στην πεδιάδα περισσότερο από όσο αντέχει μια βουνίσια. Ίσως, ζώντας μακριά από τα Βουνά, να μολύνθηκα από τα δικά σας μυαλά.” Αμέσως της έδωσε άλλο ένα χαστούκι, ακόμα πιο δυνατό. “Παρόλ’ αυτά, δεν είσαι σαν τις άλλες. Είσαι, πράγματι, η μοναδική που νοιάστηκε, όλα αυτά τα χρόνια.” Την άρπαξε με τα δύο χέρια από το λαρύγγι και την κατέβασε στο ύψος της. “Αν στ’ αλήθεια νοιάζεσαι για τη φυλή και για την Άργα, περιμένω να μου το αποδείξεις πριν να εκνευριστώ περισσότερο. Σε μία βδομάδα το πολύ να έχεις επιστρέψει. Θα δώσω εντολή να σε αφήσουν να φύγεις από την Κοιλιάδα, αλλά σε επτά μέρες θα είσαι πίσω και θα έχεις απαντήσεις μαζί σου.”

“Μία εβδομάδα ίσως να αποδειχθεί λίγη. Είναι αδύνατον να υπολογίσω-”

“Είπα μία εβδομάδα. Μετά θα ψάξω να σε βρω.” Μόλις απελευθέρωσε το λαρύγγι της από τις σφιχτές γροθιές της, άκουσε τα βαριά βήματα της Βούχας να δυναμώνουν.

“Αφέντρα Καχάρα, όλα είναι έτοιμα για τη μονομαχία κι απομένει μόνο η εντολή της Κεφαλής.”

Η Ανιάνθη δεν είχε δει ποτέ της μονομαχία. Δηλαδή, όχι πραγματική μονομαχία. Οι μονομαχίες απαγορεύθηκαν την ημέρα που η Αρμάδα ανακηρύχθηκε ως το μοναδικό κυρίαρχο στρατιωτικό καθεστώς, με τη Διακήρυξη Της Αμφίπολης, όταν η Αμφίπολη ήταν ακόμα η πρωτεύουσα της Άργας και το Κυβερνείο της ήταν η Εστία Της Αρμάδας, δηλαδή το αρχηγείο και κέντρο λήψης αποφάσεων για τα ζητήματα όλων των πόλεων. Η απαγόρευση των μονομαχιών είχε προκαλέσει έντονες διαμάχες στα πρώτα χρόνια. Μόνο όταν τα πτώματα των αντιδρώντων έφτασαν να φράζουν την είσοδο στο κτίριο της Εστίας, απεφάσισε η Λάβρυς -το συμβούλιο της Αρμάδας- να θεσπίσει ένα ήπιο είδος σωματικής αναμέτρησης με αυστηρά όρια τραυμάτων και χτυπημάτων.

Γι' αυτό και η Ανιάνθη ήταν τόσο επικεντρωμένη σε αυτό που εξελίσσονταν μπροστά της. Ήταν η πρώτη φορά που θα παρακολουθούσε μια αληθινή μονομαχία, χωρίς επόπτρια και χωρίς οριοθετημένη ασφάλεια. Δεν προηγήθηκε καμία τελετή κατά την άφιξη των δύο αναμετρηθεισών πολεμιστριών, ούτε κρατούσε η καθεμία κάποια σημαία για να την καρφώσει στο έδαφος. Υπήρξε, ωστόσο, μια μικρή ομοιότητα με τις μονομαχίες των πόλεων. Όπως η εκάστοτε Άσταρχη -η κυβερνώσα της εκάστοτε πόλης- έδινε εντολή για την έναρξη της αναμέτρησης, έτσι και η Κεφαλή Αφέντρα Καχάρα ήταν εκεί για να φωνάξει την εντολή έναρξης της μονομαχίας.

Οι μονομάχες δεν βιάστηκαν να ορμήσουν η μία στην άλλη. Άλλωστε, γνώριζαν κι οι δυο τους πως η βιασύνη σε μια μονομαχία ίσως να προσφέρει εντυπωσιακές εικόνες αλλά επιφέρει εύκολα και γρήγορα το νέκρος για την απρόσεκτη άρρηα. Μαζί με τις μονομάχες παρέμειναν σιωπηλές και οι παρευρισκόμενες Φλόγες στην προχειροφτιαγμένη αρένα. Η Ανιάνθη είχε πιάσει θέση στην πρώτη σειρά για να μη χάσει ούτε μια στιγμή από το θέαμα. Τα ενθουσιασμένα της μάτια χοροπηδούσαν από τη Σαράτι στη Ρουκάρα κι από τη Ρουκάρα στη Σαράτι και στις παρευρισκόμενες. Το ενδιαφέρον της για τη φύση της μονομαχίας υπερίσχυε της ανησυχίας της για τη ζωή της Σαράτι.

Αν και η Ρουκάρα έριχνε κλεφτές ματιές στις γύρω άρρες για να παίρνει θάρρος και δύναμη, η Σκύλα κρατούσε τα αγριεμένα της μάτια επίμονα στην αδερφή της. Τα κοφτερά της νύχια, φτιαγμένα από μαύρο μέταλλο, τα φορούσε και στα δυο της χέρια και τα πίεζε θυμωμένα επάνω στα μπούτια της για να εκτονώσει την ανυπομονησία της. Η Ρουκάρα από την άλλη, στηρίζονταν με τα χέρια επάνω στην ατσαλοσφύρα της, που την είχε ακουμπήσει με το κεφάλι στο έδαφος. Από την υπομονή που έδειχναν, η Ανιάνθη κατάλαβε πως η καθεμία περίμενε από την άλλη να κάνει την πρώτη κίνηση.

Τελικά, ήταν η Σαράτι που έχασε την ψυχραιμία της. Φυσώντας και ξεφυσώντας δυνατά και δυνατότερα, έβγαλε μια οργισμένη κραυγή και τίναξε μπροστά τα μαυρομεταλλικά της νύχια, κατευθυνόμενη με βιαστικά αλλά στιβαρά βήματα προς την αντίπαλή της. Με μια αστραπιαία κίνηση, η Ρουκάρα έπιασε με τα δύο της χέρια τη σφύρα της από τη λαβή και την περίστρεψε ημικυκλικά προς τα επάνω, ώστε το κεφάλι του όπλου μεμιάς βρέθηκε ψηλά, αστράφτοντας στο πρώτο φως της νέας ημέρας. Σαν αστραπή ακούστηκε όταν η σφύρα της Ρουκάρας συνάντησε τα σκληρά, μαύρα νύχια της Σκύλας. Καθώς οι επιφάνειες των όπλων τρίβονταν και ξύνονταν μεταξύ τους, τινάζοντας σπίθες, η Ανιάνθη ανατρίχιασε, όπως ανατρίχιαζε όταν άκουγε τις πρώτες δυνατές βροντές κι έβλεπε τις πρώτες αστραπές στο ξεκίνημα μιας ισχυρής καταιγίδας.

Η εικόνα των δύο πολεμιστριών που συγκρούονταν μεταξύ τους με οργή και αγριότητα είχε κολλήσει στο μυαλό της και της πήρε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταφέρει να παρακολουθήσει τη συνέχεια της μονομαχίας. Το σύρσιμο των νυχιών της Σκύλας επάνω στη μεγάλη, τραχιά επιφάνεια της σφύρας γίνονταν όλο και πιο αργό, καθώς η Σαράτι προσπαθούσε να απωθήσει το χτύπημα της Ρουκάρας, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να ανοίξει τις παλάμες της αρκετά ώστε να αιχμαλωτίσει μέσα τους το κεφάλι της σφύρας για να το συγκρατήσει. Όμως η πίεση από την άλλη πλευρά ήταν πολύ μεγάλη και η μαυρομάλλα μονομάχα εγκατέλειψε το σχέδιό της. Έχοντας αποφασίσει να αλλάξει το επόμενο βήμα της, έφερε το δεξί της πόδι μπροστά, σχεδόν κάτω από τα σφιγμένα

μπράτσα της Ρουκάρας και το πάτησε γερά στο χώμα. Πριν η Ρουκάρα προλάβει να αντιδράσει, η Σαράτι πήρε τα νύχια της από τη σφύρα, λυγίζοντας το σώμα της προς τα πίσω και τραβήχτηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην άκρη, αφήνοντας τη σφύρα να πέσει κάτω. Το συμπαγές σιδερένιο κεφάλι του όπλου έσκασε στο έδαφος, αλλά όχι πριν προλάβει να χτυπήσει στο δεξί στήθος τη Σαράτι, που δεν ήταν αρκετά γρήγορη για να ξεφύγει. Έπνιξε μια πονεμένη κραυγή καθώς έπεφτε στο πλάι και γρήγορα έστριψε το ένα χέρι και έξυσε με τα νύχια της το πόδι της Ρουκάρας, πριν να οπισθοχωρήσουν και οι δυο τους στα σημεία από όπου ξεκίνησαν. Η Ρουκάρα δεν έβγαλε κραυγή, όμως ήταν φανερό ότι η πληγή στο πόδι την ενοχλούσε, αφού το τίναζε ξανά και ξανά στα δευτερόλεπτα που ακολούθησαν. Μέχρι να ξανασηκώσει τη σφύρα της από το έδαφος και να ξαναπάρει θέση μάχης, η Σαράτι πίεσε τα χέρια της πάνω στο στήθος της προσπαθώντας να ξαναβρεί την κανονική συχνότητα της αναπνοής της. Μόλις το ατσάλινο σφυρί ξανασηκώθηκε πάνω από το κεφάλι της, έκανε μια τούμπα και κύλησε κάτω από τα ανοιχτά πόδια της Ρουκάρας, φτάνοντας στην άλλη άκρη της αρένας. Η σφύρα χτύπησε στο έδαφος τραντάζοντας το χώμα και τις πέτρες τριγύρω κι αμέσως η Ρουκάρα την σήκωσε και την ώθησε προς τα δεξιά και, σχηματίζοντας στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών, την απελευθέρωσε από τα χέρια της. Μια κραυγή βγήκε από τα χείλη της Ανιάνθης και κάλυψε τα δευτερόλεπτα που διήρκεσε το ταξίδι της σφύρας από τα δάχτυλα της Ρουκάρας ως την πλάτη της Σαράτι.

Η επόμενη κραυγή που ακούστηκε ήταν της Σκύλας, που σωριάζονταν μπρούμυτα στο χώμα. Ακολούθησε το χαιρέκακο γρύλισμα της Ρουκάρας, η οποία με γρήγορα βήματα πλησίασε την ξαπλωμένη Πρωταθλήτρια, πάτησε το πόδι της πάνω στην πλάτη της αδερφής της κι άρπαξε τη σφύρα της που κείτονταν δίπλα της, σηκώνοντάς την ψηλά για άλλη μια φορά, έτοιμη να αποτελειώσει τη Σκύλα. Η Σαράτι βρήκε την ευκαιρία, μια και η Ρουκάρα είχε πάρει το θάρρος να έρθει τόσο κοντά και έβαλε όλη της τη δύναμη στο αριστερό της χέρι. Το τίναξε πίσω από την πλάτη της, γραπώνοντας σφιχτά το πόδι της Φλόγας. Η Ρουκάρα έχασε την

ισορροπία της και αντί το κεφάλι της σφύρας να λιώσει το κρανίο της Σαράτι, έπεσε πάνω στη μέση της. Η Σκύλα ούρλιαξε δυνατά, αλλά ήταν μεγάλη η οργή της και της έδινε εξίσου μεγάλη δύναμη. Τα νύχια της ήταν ακόμη τυλιγμένα γύρω από το πόδι της Ρουκάρας. Έσφιξε τη γροθιά της και τα λεπτά μαυρομεταλλικά άκρα μπήκαν πιο βαθιά στη σάρκα της βουνίσιας πολεμίστριας. Η Ρουκάρα αναγκάστηκε να κάνει λίγα βήματα προς τα πίσω, σέρνοντας μαζί της τη Σαράτι που δεν άφηνε το πόδι της με τίποτα.

Μόλις βρήκε την ευκαιρία η Σκύλα έμπηξε και τα νύχια του άλλου της χεριού στο μπούτι της Ρουκάρας. Μια και δεν μπορούσε να σταθεί όρθια εξαιτίας των τραυμάτων στην πλάτη και στη μέση της, χρησιμοποίησε τα νύχια της για να σκαρφλώσει πάνω στην αδερφή της. Η Ρουκάρα την άρπαξε από το λαρύγγι, αλλά ήταν πια αργά. Η Σκύλα πάτησε όσο μπορούσε στα πόδια της και με γρήγορες κινήσεις έβγαλε τα νύχια της από τα πόδια και τα έμπηξε στα στήθη της αδερφής της, ρίχνοντας ταυτόχρονα όλο το βάρος της επάνω της. Πέσανε στο έδαφος με τη Σαράτι από πάνω και τη Ρουκάρα από κάτω. Αν και είχε το πάνω χέρι πλέον, η Σαράτι έπρεπε να διώξει τα δυνατά χέρια της αδερφής της από το λαρύγγι της, καθώς είχε αρχίσει να δυσκολεύεται στην αναπνοή. Και μια που είχε τα νύχια της ακόμη μπηγμένα μέσα στα στήθη της Φλόγας, τα βύθισε όσο πιο μέσα μπορούσε και μετά τα τράβηξε δυνατά προς τα κάτω. Κατακόκκινες γραμμές άφηναν πίσω τους πάνω στο σώμα της τα νύχια, καθώς προχωρούσαν από τα στήθη ως την κοιλιά της. Δέκα ματωμένες γραμμές που έκαναν ακόμα και την Αρμίνη να ανατριχιάσει καθώς άκουγε το δέρμα να σκίζεται από το μαύρο μέταλλο. Η Ρουκάρα άφησε τα χέρια της να πέσουν κι έσκουζε με τέτοια απόγνωση ώστε για μια στιγμή η όραση της Ανιάνθης θόλωσε και η κοπέλα αναρωτήθηκε αν πράγματι συνέβαιναν όσα έβλεπε ή αν ήταν ψέμματα.

Η Σκύλα δεν έδωσε σημασία στις απελπισμένες φωνές της αδερφής της. Σαν λυσσασμένη συνέχισε να τραβάει τα νύχια της όσο πιο κάτω μπορούσε και σταμάτησε μόνο όταν οι κοφτερές άκρες τους βρήκαν εμπόδιο στα οστά της λεκάνης της Ρουκάρας. Η χαρακωμένη άρρη

άπλωσε ξανά τα χέρια της για να πνίξει τη Σαράτι αλλά εκείνη έβγαλε γρήγορα τα νύχια από το κορμί της και τα κάρφωσε στο αριστερό χέρι της Ρουκάρας. Δύο από τις πέντε μεταλλικές λεπίδες του γαντιού διαπέρασαν την κλείδωση της παλάμης και τα υπόλοιπα καρφώθηκαν στο μαλακό εσωτερικό της παλάμης, διαπερνώντας την. Η Φλόγα δάκρυσε από την οδύνη που είχε κυριεύσει το σώμα της.

“Αυτό το χέρι ήταν;” γαύγισε η Σαράτι, με σάλια να πετάγονται στο πρόσωπο της αδερφής της. “Αυτό δεν ήταν το χέρι που κρατούσε τη σφύρα που σκότωσε τη μάνα μας;” φώναξε πιο δυνατά η Σκύλα.

Η Ρουκάρα προσπάθησε να ξεστομίσει κάτι που άρχιζε με “Ο-” αλλά η Σαράτι είχε ήδη αρχίσει να στρίβει και να σπρώχνει τα νύχια της ώσπου μετά από λίγες προσπάθειες η αριστερή παλάμη της Ρουκάρας κόπηκε κι έπεσε στο χώμα. Τα μάτια της είχαν μελανιάσει από τη σωματική καταπόνηση και το πρόσωπό της είχε λερωθεί από αίμα και σκόνη που είχαν κολλήσει πάνω στα δάκρυά της.

“Οχι!” είχε μια ξαφνική έκλαμψη η Σαράτι. “Οχι. Ήταν το άλλο χέρι. Με εκείνο τη σκότωσες!”

Η Ανιάνθη απέστρεψε το βλέμμα από τις μονομάχες, αναζητώντας φοβισμένη το πρόσωπο της Αρμίνας μέσα στο πλήθος. Δεν την ένοιαζε τόσο το να τη βρει, όσο το να κρατάει το μυαλό της απασχολημένο, ώστε να αποσπασθεί η προσοχή της από τις νέες κραυγές απελπισίας που γέμιζαν την ατμόσφαιρα καθώς η Ρουκάρα αποχωρίζονταν και την άλλη της παλάμη. Η Αρμίνη, όμως, δεν είχε αποστρέψει το βλέμμα. Παρακολουθούσε τη Σαράτι και τα γεμάτα μίσος μάτια της, καθώς η Σκύλα έπαιρνε την εκδίκηση που για χρόνια λαχταρούσε. Παρακολουθούσε τη δύναμη της Ρουκάρας να χάνεται και ήξερε πως μόλις ξεψυχούσε, θα χάνονταν κάθε ελπίδα συμμαχίας με τις Φλόγες. Τα εμπόδια που θα συναντούσε η Αρμάδα από την επιπολαιότητα της Σαράτι θα γινόταν τερατώδη, ίσως και αξεπέραστα.

“Που να σε πάρει, Σάρα. Που να σε πάρει και να σε σηκώσει” έλεγε και ξανάλεγε μέσα της, απογοητευμένη.

“Φόνισσα!” γρύλισε μες' απ' τα δόντια της η Σαράτι.

Η Ανιάνθη, που πλέον έριχνε μοναχά κλεφτές ματιές στη μονομαχία, είδε κάτι άσπρο, κάτι αφρώδες να βγαίνει από το στόμα της Σκύλας και να πέφτει στις πληγές της αδερφής της. Κάτι σαν λύσσα. Μαζεύοντας όλη της τη δύναμη, η Ρουκάρα κλώτσησε με το γόνατό της τη Σαράτι ανάμεσα στα πόδια, ρίχνοντάς την από πάνω της και με μεγάλη οδύνη και προσπάθεια κατάφερε να σηκωθεί όρθια. Το αίμα από τις πληγές της γρήγορα κάλυψε τα μπούτια και τα πόδια της κι από τα κομμένα άκρα των χεριών της τινάζονταν κόκκινες σταγόνες καθώς κουνούσε το κορμί της.

“Δεν θα πεθάνω πεταμένη στο χώμα, σαν άρρωστο ζώο, λυσσασμένη σκύλα. Θα πεθάνω σαν Φλόγα, περήφανη, όρθια και ικανή, ώσπου να με στείλεις πέρα-από-τα-Βουνά.”

Η Σαράτι μπέρδεψε τα λόγια της μέσα στη μανία της, αλλά στο τέλος απάντησε. “Περιμένεις να σε σκοτώσω; Νομίζεις ότι εγώ είμαι σαν εσένα, φόνισσα;” όρμησε καταπάνω της, καλύπτοντάς της το πρόσωπο με τα μαυρομεταλλικά της γάντια. Γρυλίζοντας, πλησίασε το στήθος της, άνοιξε το στόμα κι εγκλώβισε μέσα στα δόντια της τη μία ρώγα της αδερφής της. Έκλεισε κι έσφιξε τα δόντια και με μανία τράβηξε ξανά, ξανά και ξανά, ώσπου τελικά την ξερίζωσε και την έκοψε. Αμέσως την έφτυσε κάτω στο χώμα και, κάνοντας μια επιτόπια στροφή, χτύπησε με το πίσω μέρος του μεταλλικού γαντιού τη Ρουκάρα στο κεφάλι, ρίχνοντάς την κάτω αναίσθητη.

Αν και οι παρευρισκόμενες είχαν αραιώσει από ώρα, η Ανιάνθη στέκονταν ακόμα στη θέση της σιωπηλή, με τα μάτια της κολλημένα στην κομμένη ρώγα που η Σαράτι είχε φτύσει λίγα εκατοστά μπροστά απ’ τα πόδια της. Προσπαθούσε να μην κάνει πολλές κινήσεις διότι ένιωθε το στομάχι της έτοιμο να εκτοξεύσει προς τα επάνω όλα τα ωραία πράγματα που της είχαν δώσει να φάει όσο την κρατούσαν αιχμάλωτη. “Σταμάτα να την κοιτάξεις, αν είναι να ξεράσεις!” έλεγε από μέσα της, αλλά δυσκολευόταν να τραβήξει τη ματιά της από το κομμένο όργανο.

Θυμήθηκε τη δική της πληγή, το βέλος που οι Φλόγες της είχαν χώσει στο πόδι και με το χέρι της το έτριψε ασυναίσθητα. Δεν ήταν τόσο το σοκ της πράξης που δεν την άφηνε να πάρει τα μάτια της από τη ρώγα, όσο το συναίσθημα που έμεινε πίσω. Άραγε πώς αισθάνθηκε το σκίσιμο της σάρκας της η Ρουκάρα; Πόνεσε περισσότερο κατά τη διάρκεια ή μετά, όταν σωριάστηκε στο έδαφος και την πήραν σηκωτή δυο Φλόγες στα χέρια; Από εκείνη τη στιγμή δεν ξαναφάνηκε. Αμέσως το μυαλό της πήγε στη Σαράτι. Άραγε είχε συνειδητοποιήσει με πόση αγριότητα έσκιζε και κουρέλιαζε τη σάρκα της αδερφής της; Το είχε μετανιώσει ή αισθάνονταν ότι είχε πλέον αποδώσει δικαιοσύνη;

Όσο εντονότερα εστίαζε την προσοχή της στο κομμάτι σάρκας καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις τόσο πιο κοντά της το ένιωθε. Μάλιστα, κάποια στιγμή της φάνηκε πως το κρατούσε στην παλάμη της. Το ένωσε μαλακό και ζεστό. Βέβαια, μόλις κοίταξε την παλάμη της, εκείνη ήταν άδεια. Ξαφνικά της μύρισε κάτι να καίγεται. Δεν ήταν δυνατή φωτιά, αλλά ήταν διακριτή στα ρουθούνια της η μυρωδιά ψημένου κρέατος. Κι αμέσως μετά πρόσεξε κάτι που έμοιαζε με κάπνα να βγαίνει από τη ρώγα που κείτονταν στο χώμα. Δεν ήταν, όμως, σίγουρη για το τί ακριβώς είδε, διότι η φαρδιά παλάμη της Αρμίνας την ακούμπησε στην πλάτη και την επανέφερε στην πραγματικότητα.

“Έλα” της είπε χαμηλόφωνα η κοκκινομάλλα Πρωταθλήτρια. Η Ανιάνθη κοίταξε για μια τελευταία φορά μπροστά της πριν να φύγει και είδε τη Σκορπίνα να πιάνει στα δόντια της τη ρώγα, πριν να εξαφανιστεί τρέχοντας ανάμεσα στα δέντρα.

Η Αρμίνια την κρατούσε σφιχτά από τη μέση και το μπράτσο και την κατηύθυνε μακριά από τις άλλες. Η κοπέλα διαισθάνθηκε πως ήταν παράξενη η συμπεριφορά της αλλά θεώρησε ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για ερωτήσεις. Προχώρησαν ως το κτίριο όπου κρατούνταν αιχμάλωτη η Ανιάνθη και εκεί κοντά βρήκαν το μονοπάτι που οδηγούσε στην Κρανιοπέτρα. Μπήκαν στο μονοπάτι αλλά δεν το περπάτησαν μέχρι το τέλος. Σταμάτησαν δίπλα σε ένα άγαλμα που απεικόνιζε μια άρρη που κράδαινε μια μισοσπασμένη λεπίδα πάνω από το κεφάλι της. Η άκρη της

λεπίδας έδειχνε προς τα ανατολικά. Η Αρμίνη έστριψε προς εκείνη την κατεύθυνση κι έψαξε με το βλέμμα ανάμεσα στα δέντρα.

“Απο ‘δω” είπε και μπήκε στο δάσος, αφήνοντας πίσω το μονοπάτι. Άφησε ασχολίαστο το ότι η κοπέλα κάθε δέκα δευτερόλεπτα έστριβε το κεφάλι της και κοίταζε προς τα πίσω. Προχώρησαν προς τα ανατολικά για δεκαπέντε λεπτά, σιωπηλές. Στο τέλος βρέθηκαν μπροστά σε ένα μικρό ποτάμι που έρεε προς τα νότια. Από τις τρεις βάρκες που ήταν αραγμένες στην όχθη η Αρμίνη έπιασε μία και την έσπρωξε στο νερό. Τότε ήταν που η Ανιάνθη αποφάσισε να σπάσει τη σιωπή της.

“Περίμενε” της είπε και την κοίταξε με απορία, αναμένοντας κάποια απάντηση στο προφανές ερώτημα.

Η Αρμίνη σταμάτησε και την κοίταζε χωρίς να μιλάει. Υπήρχε μεγάλη απογοήτευση στο πρόσωπό της. Η κοπέλα δεν ήξερε αν ήταν απογοήτευση για αυτό που είχε συμβεί ή για κάτι που θα έρχονταν στο μέλλον. Όμως, κοιτάζοντας την Αρμίνη, δεν είχε πια την παραμικρή απορία σχετικά με τη Σκύλα.

“Δεν θα έρθει μαζί μας, σωστά;”

Η Λέαινα έγνευσε καταφατικά και συνέχισε να σπρώχνει τη βάρκα.

“Τι θα της κάνουν οι Φλόγες;”

Άφησε το ερώτημα αναπάντητο και με μια τελευταία σπρωξιά έριξε τη βάρκα στο ποταμάκι. Σήκωσε την κοπέλα από τις μασχάλες και την απόθεσε στη μία άκρη της βάρκας. Εκείνη κάθισε στην άλλη άκρη, έπιασε τα κουπιά και η βάρκα άρχισε την πορεία της προς τα νότια.

“Πάντως, έκανε αυτό που της ζήτησες” διέκοψε ξανά την άβολη σιωπή η Ανιάνθη. “Δεν σκότωσε την αδερφή της. Έτσι νομίζω, δηλαδή. Την πήρανε πολύ γρήγορα και δεν ξέρω τί έγινε μετά.”

“Έκανε αυτό που της ζήτησα” είπε, βαριά και θυμωμένα, η Λέαινα. “Δεν της ζήτησα να την εξευτελίσει.”

Η Ανιάνθη είχε αρχίσει να νυστάζει. Όσα είχαν συμβεί στις τελευταίες ημέρες την είχαν εξαντλήσει, σωματικά και πνευματικά. Στην ηρεμία του ποταμιού μακριά από τις Φλόγες, βγήκε μεμιάς όλη η κούραση από μέσα

της και την κατέκλεισε. “Μας άφησαν να φύγουμε ή το σκάσαμε;” κατάφερε να ρωτήσει μέσα από τη νύστα της.

“Μας έδωσε την άδεια η Κεφαλή. Μίλησα μαζί της και μας επέτρεψε να πάρουμε μία από τις βάρκες.”

“Ευτυχώς!” είπε η κοπέλα, αφήνοντας ένα δυνατό χασμουρητό. “Δεν θα ήθελα να μας πάρουν οι Φλόγες στο κατόπι.” Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που θα ακούγονταν από την Ανιάνθη για τις επόμενες ώρες. Με άλλο ένα χασμουρητό βολεύτηκε στη γωνιά της στην άκρη της βάρκας και γρήγορα αποκοιμήθηκε.

“Ξύπνα. Ε! Ξύπνα!” την τάραξε μια ογκώδης φωνή κι ένωσε το βαρύ χέρι της Λέαινας να την ταρακουνάει.

“Τι!” τινάχτηκε όρθια, αναγκάζοντας τη βάρκα να γείρει για μια στιγμή στο πλάι.

“Σκόπευα να σ' αφήσω να κοιμηθείς μέχρι να φτάσουμε, αλλά το ροχαλητό σου δεν αντέχεται.”

Κοκκίνισε. “Μα δεν ροχαλίζω!” είπε, αν και ήταν προφανές πως ακόμα και η ίδια αμφέβαλλε.

“Δεν ροχαλίζεις; Μου θύμισες τα γουρούνια στο χωριό μου, όταν μαλώνουν για το φαγητό.”

“Οχι, όχι. Αδύνατον!” η κοπέλα ξαφνικά έγινε ιδιαίτερα αμυντική.

Η Αρμίνη χαμογέλασε με την αμηχανία της κι άλλαξε το θέμα. “Δεν σε ξύπνησα μόνο γι' αυτό. Είμαι σίγουρη ότι θα ήθελες να δεις από κοντά το μέρος στο οποίο πλησιάζουμε.”

Η Ανιάνθη γύρισε το κεφάλι και κοίταξε μπροστά. Στα εκατό περίπου μέτρα το ποταμάκι χανόταν μέσα σε μια πέτρινη στοά που στο εξωτερικό της ήταν σκεπασμένη με λεπτά, μακριά φύλλα, τα περισσότερα άσπρα και λίγα κίτρινα. Στις άκρες τους τα φύλλα ήταν κυρτά, όπως οι λεπίδες που πωλούνταν στις παραθαλάσσιες πόλεις. Αν και δεν φυσούσε στην περιοχή, τα φύλλα κουνιόταν σαν από αδύναμο αεράκι, όχι όλα προς την

ίδια κατεύθυνση, μα ήταν λες και το καθένα είχε τη δική του γνώμη για το πού θα ανεμίσει.

Όσο η βάρκα πλησίαζε το σκοτάδι της στοάς, τόσο η Ανιάνθη ήταν βέβαιη πως της μύριζε αμμωνία. Κι όταν περάσανε στη στοά, έριξε μια ματιά τριγύρω και διέκρινε γυαλιστερά σημεία στα εσωτερικά τοιχώματα. Μάλιστα, μερικές γυαλάδες μεγάλωναν κι αμέσως μετά μίκραιναν, σαν να φούσκωναν και να ξεφούσκωναν. Η Αρμίνια κατηύθυνε τη βάρκα στα τοιχώματα και την ακινητοποίησε με τα κουπιά. Με το χέρι της ακούμπησε μία από τις γυαλάδες.

“Πιάσ’ την, είναι πολύ μαλακή” είπε στην Ανιάνθη κι εκείνη διστακτικά το άγγιξε με ένα δάχτυλο. Ήταν, πράγματι, μαλακή και γλιστερή. Η γυαλάδα φούσκωσε μέσα στην παλάμη της και το κέντρο της φωτίστηκε με γαλάζιο χρώμα.

“Δεν τις αναγνωρίζεις;”

“Μου θυμίζουν κάτι, πολύ αχνά, αλλά δεν ξέρω τί.”

“Είναι μέδουσες.”

“Δεν μοιάζουν με μέδουσες.”

“Δεν μοιάζουν με τα απολιθώματα που έχετε στο μουσείο” τη διόρθωσε η Αρμίνια. “Αλλά δεν είναι οι μέδουσες η αιτία που σε ξύπνησα. Δεν αναρωτιέσαι γιατί βρίσκονται εδώ;”

Η Ανιάνθη κατάλαβε την ερώτηση. Όλα τα υδάτινα απολιθώματα που υπήρχαν στα αρχαιολογικά μουσεία των πόλεων είχαν βρεθεί μέσα στην Άγρια Θάλασσα. Πώς, λοιπόν, υπήρχαν μέδουσες και μάλιστα ζωντανές, τόσο μακριά, πέρα από την Ερμηιά, στη νοτιοδυτική γωνία της Άργας;

“Ίσως να υπήρχε λίμνη παλιά εδώ” πρότεινε η αρχαιολόγα.

“Η κάτι άλλο, πολύ μεγαλύτερο.”

“Προσπαθείς να μου πεις κάτι” συμπέρανε με καχύποπτο χαμόγελο η Ανιάνθη.

“Υπάρχει μια θεωρία” είπε η Αρμίνια, αναπολώντας, “που την άκουσα μόνο μία φορά, πριν από τριάντα χρόνια, όμως μου έμεινε στο μυαλό και

τώρα που ξαναβρέθηκα σ' αυτή τη σπηλιά σκέφτομαι ότι μπορεί και να 'ναι αληθινή.”

“Δηλαδή; Τί θεωρία;”

“Όταν ήμουν εικοσιδύο χρονών -εθελόντρια στα Ξίφη Της Βροχής- έζησα για μερικές εβδομάδες στη Φίρτα, την πόλη σου, για να παρακολουθήσω συνέδρια ιστορίας κι επιστήμης. Εκεί συνάντησα μια καθηγήτρια γεωγραφίας. Λαμάρα, Λανάκα, κάπως έτσι την έλεγαν. Λίγες παρακολούθησαν το δικό της συνέδριο και ακόμα λιγότερες το πήραν στα σοβαρά. Εκείνη, λοιπόν, η καθηγήτρια είχε παρουσιάσει τη θεωρία πως ολόκληρη η πεδιάδα της Άργας ήταν αρχικά καλυμμένη από θάλασσα.”

“Από θάλασσα!” ξεφώνισε η κοπέλα ενθουσιασμένη. Αμέσως βούτηξε τα δάχτυλά της στο ποταμίσιο νερό και τα ακούμπησε στα χείλη της. “Αλατόνερο. Δεν ξέρω αν μοιάζει με το αλατόνερο στην Άγρια Θάλασσα, οπότε δεν μπορώ να το συγκρίνω. Όταν, όμως, επιστρέψω στη Φίρτα, θα χρειαστώ τη βοήθειά σου για να εντοπίσω αυτή την καθηγήτρια.”

“Α, δεν νομίζω ότι ζει ακόμη. Ήταν πολύ γριά όταν τη γνώρισα. Θυμάμαι, όμως, από το συνέδριο, ότι το μεγαλύτερο μέρος της έρευνάς της το έκανε στη γενέτειρά της, την Αμφίπολη, στη δυτική όχθη της Άγριας Θάλασσας. Αν είναι θαμμένη εκεί, τότε ίσως η έρευνά της να βρίσκεται στη βιβλιοθήκη της Αμφίπολης.”

“Κανένα πρόβλημα” είπε αποφασιστική η Ανιάνθη. “Θα ψάξω και θα βρω την άκρη.”

Η Αρμίνια ξεμπλόκαρε τη βάρκα και την άφησε να συνεχίσει το ταξίδι της στο ποτάμι, προς την άλλη άκρη της στοάς. Καθώς έπλεαν μέσα στο υγρό σκοτάδι, η Ανιάνθη έπαιζε με τις μέδουσες, απολαμβάνοντας τα χρώματά τους. Βγαίνοντας από τη στοά άκουσαν από μακριά τα δυνατά νερά της Κόψης, του τελευταίου ποταμιού σ' εκείνη τη γωνιά της Άργας. Η Κόψη ξεκινούσε από τα Ανατολικά Κόκκινα Βουνά, σχεδόν στο ύψος που βρίσκονταν το νότιο όριο της Ραγισμένης Κοιλιάδας και προχωρούσε λοξά προς τα νοτιοδυτικά, φτάνοντας ως τις σπηλιές των Νότιων Κόκκινων Βουνών. Το τριγωνικό κομμάτι που η Κόψη απομόνωνε από την υπόλοιπη Άργα είχε πάρει το όνομα Μικρή Έρημος στα εύθραυστα χρόνια, μετά

από την πολύχρονη διαμάχη. Η Αρμίνια χρησιμοποίησε τα κουπιά για να στρίψει μαλακά τη βάρκα, ώστε να περάσουν από το ποταμάκι στην Κόψη χωρίς να αναποδογυρίσουν από τα γρήγορα νερά της. Η βάρκα έπλευσε για αρκετές ώρες στα νερά της Κόψης, ώσπου τελικά άραξε στη βόρεια όχθη της Μικρής Ερήμου.

Η Μικρή Έρημος δεν ήταν ποτέ περιοχή ιδιαίτερης σημασίας. Για πολλά χιλιόμετρα προς το εσωτερικό της, το ξερόχωμα κυριαρχούσε και κάπου-κάπου θέρειναν άγριοι αγκαθωτοί θάμνοι που καμιά φορά χρησίμευαν σαν φωλιές για κοράκια και περιστέρες, τα οποία με τη σειρά τους χρησίμευσαν ως τροφή για την Αρμίνια και την Ανιάνθη. Υπήρχε, ωστόσο, κάτι που ξεκινούσε από τις όχθες της Μικρής Ερήμου κι έφτανε ίσα με την καρδιά της περιοχής. Οι Τρεις Οδοί: η Άνω Οδός, που ξεκινούσε από τις βόρειες όχθες, ήταν ευθεία και κατέληγε στην Πέτρινη Πόλη. Στα πρώτα χρόνια της Αρμάδας οι βουνίσιες άρρες χρησιμοποιούσαν την Άνω Οδό για να συναντήσουν τις πεδινές που ερχόταν από την Κάτω Οδό, δηλαδή από τις δυτικές όχθες της Μικρής Ερήμου, για να αναμετρηθούν σε μάχη στη μεγάλη αρένα της Πέτρινης Πόλης, τη Μαύρη Πυραμίδα. Η Μέση Οδός -που χτίστηκε αργότερα- βρισκόνταν ανάμεσα στις άλλες δύο οδούς και για ένα διάστημα χρησιμοποιήθηκε ως μεταφορική κι εμπορική δίοδος.

Όταν οι βουνίσιες αποφάσισαν να αποσυρθούν, οι πεδινές άρρες έφεραν θηρία στη Μαύρη Πυραμίδα, για να αναμετρηθούν μαζί τους. Κάποιες πόλεις ακολούθησαν το ίδιο παράδειγμα, κατασκευάζοντας τις δικές τους αρένες με τα δικά τους θηρία. Στις θηριομαχίες ανακηρύχτηκαν οι πρώτες Πρωταθλήτριες. Στην ξύλινη αρένα της Αμφίπολης, η Αλέμα η Ασημένια έγινε η πρώτη Πρωταθλήτρια όταν σκότωσε την Ερέβη, το Μεγάλο Ερπετό της Άγριας Θάλασσας και κατέκτησε την ονομασία *Σαυροκάφτρα*. Δεύτερη Πρωταθλήτρια έγινε, δύομιση χρόνια αργότερα, η Μανόσια η Κόκκινη, μακρινή πρόγονη της Αρμίνιας. Απέκτησε το όνομα *Σκυλοσφαγιάστρα* όταν, χάνοντας και τα δύο της πόδια από τη δικέφαλη σκύλα Σακμάκα στην πέτρινη αρένα της Ηλύνης, έμπηξε τα μαχαίρια της στα πόδια του ζώου, σκαρφάλωσε ανάμεσα στα κεφάλια και άνοιξε

μια μεγάλη τρύπα πάνω στην ένωση, την οποία τράβηξε μέχρι κάτω στην κοιλιά, ξαντεριάζοντας το θηρίο και απλώνοντας τα σπλάχνα του ολόγυρα στην αρένα.

Τις ερωτήσεις της Ανιάνθης που αφορούσαν τη Σαράτι η Αρμίνα είτε τις αγνοούσε είτε απαντούσε με γενικόλογα, ώσπου η κοπέλα αποφάσισε να μην ξαναρωτήσει για το θέμα, παρά μόνο αν η Λέαινα έδειχνε από μόνη της πρόθυμη να μιλήσει. Είχε έρθει το απόγευμα και οι δυο τους έσπρωχναν τη βάρκα έξω από το νερό, πάνω στα βότσαλα της βόρειας όχθης. Η Ανιάνθη κοιτάζοντας γύρω της παρατήρησε πως η όχθη θα μπορούσε να είναι μια πανέμορφη παραλία, αν στη θέση του ποταμιού υπήρχε θάλασσα. Η αμμουδιά ήταν ζεστή κάτω από τα πόδια της. Έβγαλε τις μπότες της και βύθισε μέσα τα ταλαιπωρημένα της πέλματα, απολαμβάνοντας την αίσθηση της ζεστής αφράτης άμμου. Η Αρμίνα διέσχισε βιαστικά τα βότσαλα και την άμμο και σκαρφάλωσε σε μια ψηλή πέτρα, εστιάζοντας την προσοχή της στο εσωτερικό της Μικρής Ερήμου. Μετά από περίπου ένα λεπτό, η κοπέλα κι η Πρωταθλήτρια περπατούσαν την Άνω Οδό με κατεύθυνση προς τα νότια. Καμία από τις δύο δεν είχε πατήσει εκείνα τα μέρη εκεί πρωτότερα. Για αρκετή ώρα δεν συνομιλούσαν, παρά μόνο σκέφτονταν η καθεμία τα δικά της, έχοντας την προσοχή τους διαρκώς στραμμένη στο περιβάλλον τους. Η όμορφη αμμουδιά γρήγορα έδωσε τη θέση της σε περιοχές γεμάτες ξερά χώματα, καυτά βράχια και λιγοστά γυμνά δέντρα. Εκείνη που είχε εξερευνήσει στο παρελθόν τη Μικρή Έρημο και μάλιστα είχε δει από μακριά τη Μαύρη Πυραμίδα ήταν η Σαράτι, αλλά πλέον δεν ήταν διαθέσιμη για να τις καθοδηγήσει.

Όταν συμπλήρωσαν τρεις ώρες πορείας, το ξερόχωμα λιγόστεψε και βρήκαν σποραδική βλάστηση μπροστά τους. Φυτά, δέντρα κι όλων των ειδών τα άνθη. Σύμφωνα με όσα είχε πει η Σαράτι στην Αρμίνα, αυτό ήταν το σημάδι ότι πλησίαζαν στο καταφύγιο που είχε στηθεί για να ξεκουράζονται οι μονομάχες που κατευθύνονταν προς την αρένα. Από το καταφύγιο και μετά θα χρειαζόταν σχεδόν άλλες τρεις ώρες για να φτάσουν στην Πέτρινη Πόλη. Για την υπόλοιπη διαδρομή δεν είχε μάθει τίποτα περισσότερο. Όσο πύκνωνε η βλάστηση, διάφορα σημάδια έκαναν την

εμφάνισή τους. Ξύλινα δοκάρια καρφωμένα στο χώμα επάνω στα οποία στηρίζονταν κακοποιημένα, κιτρινισμένα κρανία. Ψηλά, δροσερά βράχια επάνω στα οποία είχαν χαράξει τις σκέψεις τους όσες είχαν σταματήσει για να ξαποστάσουν στη σκιά τους. Δεν πέρασε πολλή ώρα ώσπου να βρουν το καταφύγιο. Το ύψος του έφτανε περίπου στα έξι μέτρα. Ήταν χτισμένο επάνω σε μία βάση από τέσσερις ψηλές μαύρες πέτρες και τα τοιχώματά του φτιαγμένα από ξύλινα δοκάρια.

Ανέβηκαν χρησιμοποιώντας μια σχοινένια σκάλα που ήταν κρεμασμένη και ταλαιπωρημένη από τις κακουχίες. Από μέσα θύμιζε ένα λιτό ξύλινο σπίτι. Είχε τζάκι με καπνοδόχο, πολλά μεγάλα και μικρά μαξιλάρια και χαλιά -μερικά φτιαγμένα από στάχυα και κάποια από πούπουλα- κι ένα μεγάλο παμπάλαιο σεντούκι γεμάτο με εργαλεία, ελάχιστα από τα οποία ήταν σε καλή κατάσταση.

“Πάω να βρω κάτι για να φάμε” είπε η Αρμίνη μόλις η Ανιάνθη βολεύτηκε στο καταφύγιο.

“Άσε να πάω εγώ!”

“Αποκλείεται” έλαβε αυστηρή απάντηση. “Δεν έχω ιδέα για το τί υπάρχει εδώ γύρω κι επίσης εσύ δεν ξέρεις να κυνηγάς, ούτε καν να χρησιμοποιείς όπλο.”

Η Ανιάνθη μαζεύτηκε, αναγνωρίζοντας το δίκιο που είχε η Λέαινα. “Κάποια στιγμή θα πρέπει να μου τα μάθεις αυτά” είπε με ένα μικρό παράπονο.

“Θα στα μάθω όταν θα υπάρχει περιθώριο να στα μάθω” είπε ψυχρά η Αρμίνη, αλλά από μέσα της έλεγε με ικανοποίηση “επιτέλους”. Κατέβηκε λίγα σκαλοπάτια στη σχοινένια σκάλα, έπειτα σκέφτηκε κάτι και τα ξαναέβηκε. “Μπορείς, αν θέλεις, να κατέβεις μόνη σου όσο θα λείπω, εδώ κοντά -κοντά όμως!- για να μαζέψεις ξύλα και ν’ ανάψεις το τζάκι.”

Η κοπέλα συμφώνησε χαρούμενη και, όσο η Αρμίνη έψαχνε στο δάσος για κάποιο ζώο, εκείνη αποφάσισε να εξερευνήσει την περιοχή ενώ ταυτόχρονα θα μάζευε κλαδιά. Πήρε ένα αμφίβολης ποιότητας μακρύ τσεκούρι από το παλιό σεντούκι και κατέβηκε τη σχοινένια σκάλα.

Μόλις είδε ότι η Λέαινα είχε ήδη εξαφανιστεί μέσα στο δάσος, αισθάνθηκε μια μικρή ανασφάλεια, έχοντας καταλάβει πως είχε μείνει ολομόναχη. Έσφιξε το τσεκούρι μέσα στις γροθιές της, πάτησε καλά τα πόδια της στο έδαφος κι ένωσε λίγο πιο έτοιμη από πριν. Προχώρησε προς τα ανατολικά, όπου νωρίτερα το μάτι της είχε πιάσει πολλά γυμνά δέντρα γεμάτα με λεπτά κλαδάκια. Μετά από περίπου μισή ώρα είχε καταφέρει να ετοιμάσει μια μικρή στοίβα, αλλά και να τραυματίσει ελαφρά τα γόνατά της με τη σιδερένια λαβή του τσεκουριού. Σηκώνοντας τα κομμένα κλαδιά στην αγκαλιά της, άκουσε κάτι να βγαίνει μέσα από τη στοίβα και να πέφτει στο έδαφος δίπλα στα πόδια της. Ήταν μια μικρή σαύρα, όχι μεγαλύτερη από την παλάμη της. Ακούμπησε τα ξύλα στην άκρη κι έσκυψε να την κοιτάξει καλύτερα, αλλά εκείνη με αστραπιαία ταχύτητα έτρεξε κι ανέβηκε στο δεξί πόδι της κοπέλας και στάθηκε δίπλα στην πληγή του γονάτου της. Με μεγάλη προσοχή η Ανιάνθη έπιασε τη σαύρα και τη σήκωσε με την παλάμη της μπροστά στο πρόσωπό της για να τη μελετήσει. Το κεφαλάκι της, που κουνιόταν με απότομες κινήσεις αριστερά και δεξιά, ήταν κίτρινο με σκούρα μωβ μάτια. Το υπόλοιπο σώμα της είχε το σκούρο γκριζό χρώμα που είχαν τα βότσαλα στις όχθες της Κόψης, εκτός από την ουρά που ‘ταν κατάμαυρη. Βλέποντας πως η σαύρα δεν την φοβόταν, η Ανιάνθη χαμογέλασε κι ακούμπησε απαλά το δάχτυλό της στο κεφαλάκι της. Η σαυρούλα απλώς έκλεισε τα μάτια, χωρίς να δείξει άλλη αντίδραση.

“Έλα, πάμε ν’ ανάψουμε το τζάκι.” Την ακούμπησε ανάμεσα στα στήθη της για να ελευθερώσει τα χέρια της και ξανασήκωσε τη στοίβα με τα κλαδιά. Καθώς την ακουμπούσε πάνω στο δέρμα της πρόσεξε τη ζωγραφιά που η Νούτα της είχε σχεδιάσει στην Ήτρα. Το αστέρι είχε μείνει λιγότερο από το μισό και το κόκκινο χρώμα γύρω του είχε γίνει πολύ αχνό. Θυμήθηκε το γλυκό γέλιο της Νούτας, τη μαλακιά φωνή της και τα μεγάλα μάτια της. Της είχαν λείψει όλα εκείνα. Η έλλειψη της Νούτας οδήγησε το μυαλό της στην έλλειψη της Σαράτι. Μέχρι να επιστρέψει στο καταφύγιο και να πατήσει στο πρώτο σκαλί της σχοινένιας σκάλας, η Ανιάνθη είχε κιόλας ερεθιστεί με όσα σκέφτονταν. Ακούμπησε τη στοίβα μέσα στο κρύο

τζάκι και γρήγορα κάθισε σε μία γωνία του καταφυγίου, στηρίζοντας την πλάτη της στο ξύλινο τοίχωμα. Έβαλε το χέρι της ανάμεσα στα πόδια της και ξεκίνησε να χαϊδεύει απαλά την κλειτορίδα της. Δεν πρόλαβε, όμως, να κάνει όσα ήθελε διότι ξαφνικά το κεφάλι της Αρμίνας πρόβαλλε στην είσοδο του καταφυγίου. Μαζεύτηκε στα γρήγορα και τινάχτηκε προς το τζάκι, κάνοντας ότι ετοιμάζε τα ξύλα, όσο το σαυράκι σκαρφάλωνε τρομαγμένο στο κεφάλι της και κρύβονταν στα μαλλιά της.

“Ακόμα δεν άναψες τη φωτιά; Ξεκίνα! Μέχρι να φέρω φρέσκο νερό να την έχεις ετοιμάσει.” την ψευτομάλωσε πριν να κατέβει τη σκάλα.

Κοκκινισμένη από αμηχανία η Ανιάνθη τοποθέτησε τα κλαδιά μέσα στο τζάκι σαν μικρή πυραμίδα κι έχωσε από κάτω τους ότι υφάσματα και κουρέλια υπήρχαν στο σεντούκι. Περιέλουσε τα κλαδιά με λάδι που της είχε δώσει η Αρμίνη, πλησίασε τις ατσαλόπετρες και τις χτύπησε μεταξύ τους. Χρειάστηκαν λίγα λεπτά ώσπου να ξεπεταχτεί τελικά μια σπίθα από την τριβή τους. Όμως, κάτι συνέβη μόλις πρόβαλλε η σπίθα. Αντί να χαθεί μέσα σε μια στιγμή, όπως κάνουν πάντα οι σπίθες, εκείνη παρέμεινε ανάμεσα στις πέτρες, σαν να ‘χε παγώσει στη θέση της. Αμέσως μετά η Ανιάνθη αισθάνθηκε λες και όλα είχαν ακινητοποιηθεί γύρω της. Εστίασε την προσοχή της στη σπίθα, χωρίς να καταλαβαίνει ποια ανάγκη την ωθούσε να το κάνει. Εστίαζε περισσότερο και περισσότερο. Παρατήρησε πως η μικροσκοπική φλογίτσα δεν ήταν πια ακίνητη. Είχε αρχίσει να τρεμουλιάζει, αργά στην αρχή κι έπειτα πολύ γρήγορα. Όσο αναπόφευκτα μικρή κι αν ήταν η διάρκεια της ζωής της, η σπίθα είχε τη δική της ξεχωριστή δύναμη και λάμψη μπροστά στα μάτια της Ανιάνθης. Τη δύναμη της φωτιάς.

Πριν να το αντιληφθεί, το περιβάλλον ξεπάγωσε, η σπίθα έσβησε και οι ατσαλόπετρες στα χέρια της φούντωσαν από φλόγες. Τρομαγμένη τις πέταξε μέσα στο τζάκι και σύρθηκε μακριά. Τα κλαδιά άναψαν αμέσως. Το σαυράκι έβγαλε έξω το κεφάλι του και κοίταζε νευρικά. Φασαρία ήρθε από μακριά. Μέταλλο χτυπούσε πάνω σε μέταλλο και το σαυράκι αμέσως ξαναχώθηκε στην κρυψώνα του. Η Ανιάνθη κατέβηκε γρήγορα τη σχοινένια σκάλα ως τη μέση, αναζητώντας την πηγή της φασαρίας.

Διέκρινε από μακριά μια ψιλόλιγνη άρρηρα που προσπαθούσε επίμονα να κατεβάσει τη γυαλιστερή λεπίδα της στο κεφάλι της Αρμίνας. Προς έκπληξή της είδε την Αρμίνη να προσπαθεί να ξεφύγει χωρίς να ενδιαφέρεται να την πολεμήσει.

“Μα τι κάνει; Φοβάται;” αδυνατούσε να το πιστέψει.

Στη σκέψη ότι εμφανίστηκε μια απειλή που κατάφερε να φοβίσει τη Λέαινα, τρομοκρατήθηκε. Σκέφτηκε να γυρίσει πίσω και να κρυφτεί στο καταφύγιο, περιμένοντας να λάβει τέλος το συμβάν. Όμως η ασφάλεια εκείνης της σκέψης έσπασε σε χίλια κομμάτια μόλις συνειδητοποίησε την πραγματικότητα: δεν ήταν βέβαιο πως η Αρμίνη θα γλίτωνε. Ίσως η άγνωστη να την έπιανε. Ίσως να την σκότωνε. Και μετά, ίσως να ερχόταν από το καταφύγιο, για να δει αν υπάρχουν κι άλλες για να σκοτώσει. Ήταν πολύ τρομαγμένη, ωστόσο ανάγκασε εαυτήν και κατέβηκε όλα τα σχοινένια σκαλιά. Έτρεξε προς τις πολεμίστριες χωρίς να σκεφτεί.

“Θα τη βοηθήσω. Θα τη βοηθήσω;”

Δεν είχε την παραμικρή ιδέα τί μπορούσε να κάνει για να σώσει την Πρωταθλήτρια, αλλά δεν της άρεσε καθόλου η σκέψη να μην προσπαθήσει καν. Η Αρμίνη έκανε ό,τι μπορούσε για να απομακρύνει την άγνωστη από το καταφύγιο και να την κατευθύνει προς τα δυτικά. Ξαφνικά, η κοπέλα θυμήθηκε πως το σεντούκι στο καταφύγιο περιείχε εργαλεία που ίσως θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει σαν όπλα, αλλά δεν ήθελε να γυρίσει πίσω και να καθυστερήσει κι άλλο. Η Αρμίνη μπορούσε να σκοτωθεί από στιγμή σε στιγμή. Έψαξε βιαστικά γύρω της κι άρπαξε την πρώτη πέτρα που βρήκε. Δεν ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να κάνει ζημιά, αλλά ίσως να ήταν αρκετή για να αποσπάσει την προσοχή της άγνωστης, έστω για μια στιγμή ώστε να δώσει ένα πλεονέκτημα στην Αρμίνη. Οι πολεμίστριες είχαν χαθεί από το οπτικό της πεδίο αλλά οι στριγκλιές τους ακόμα ακούγονταν. Έτρεξε προς το τελευταίο μέρος όπου τις είχε δει, με τα αυτιά της τεντωμένα για να τις εντοπίσει μέσα στο δάσος. Ακολουθούσε τις φωνές τους, παραμερίζοντας ψηλά χόρτα, κλαδιά δέντρων και θαμνόφυλλα, πατώντας επάνω σε σκληρές πέτρες.

“Είδε δίκιο η Αρμίνια για τις μπότες” πέρασε στα γρήγορα η σκέψη από το μυαλό της.

Τις βρήκε να δέρνονται λίγα μέτρα μακριά της, χωμένες στη ζούγκλα της Μικρής Ερήμου. Η άγνωστη δεν κρατούσε πια το σπαθί της, αλλά και η Αρμίνια είχε χάσει το μαχαίρι της. Ήταν και οι δύο βρώμικες και σκονισμένες με χώματα από πάνω μέχρι κάτω, ιδρωμένες από την ένταση και με βαριές τις ανάσες τους από την κούραση και την προσπάθεια. Παρόλ' αυτά, δεν σταματούσαν να χτυπιούνται και να αναζητούν μια ευκαιρία να στραγγαλίσει η μία την άλλη.

Το μαστίγιο της Αρμίνιας είχε σπάσει και τα κομμάτια του κείτονταν μπροστά στα πόδια της Ανιάνθης. Η κοπέλα έσφίξε την πέτρα στην παλάμη της και ύψωσε το χέρι. Δεν την πρόσεξε καμιά τους, αφού η άγνωστη προσπαθούσε να σπρώξει τα χέρια της στην καρωτίδα της Αρμίνιας κι η Αρμίνια χρησιμοποιούσε όλη της τη δύναμη για να την απωθήσει. Η Λέαινα σήκωσε με δύναμη το γόνατό της και την κλώτσησε ανάμεσα στα πόδια. Η άγνωστη εξοργίστηκε. Πήδηξε ξανά πάνω της, ρίχνοντάς την ανασκέλα στο χώμα. Η Πρωταθλήτρια ήταν σε πολύ δύσκολη θέση. Κατάφερνε ακόμη να την εμποδίσει αλλά η κούρασή της ήταν μεγάλη και τα μπράτσα της καίγονταν και πονούσαν από την αδιανόητη δύναμη που αναγκάζονταν να καταβάλλει για να σώσει τη ζωή της. Η άγνωστη ήταν εξίσου κουρασμένη αλλά η μεγάλη οργή της πρόσφερε το πλεονέκτημα της υψηλής αδρεναλίνης για μια τελευταία έκρηξη δύναμης. Έχοντας καθίσει πάνω στο στήθος της Αρμίνιας, είχε καταφέρει να αρπάξει την καρωτίδα της κι είχε πλησιάσει το κεφάλι της στο δικό της. Σταγόνες έπεφταν από το ιδρωμένο της πρόσωπο επάνω στα σφιγμένα χείλη της Αρμίνιας και η εκφράσεις και των δύο ήταν πολύ παραμορφωμένες από την αγριότητα που τις διακατείχε. Η αυτοπεποίθηση χάνονταν από τα μάτια της Αρμίνιας και στη θέση της πρόβαλλε φανερή ανησυχία. Η Λέαινα έχανε πια τη μάχη και δεν αισθάνονταν πια τα χέρια και τα πόδια της. Λίγες στιγμές πριν να εξουθενωθεί και να ξεκινήσει για το ταξίδι πέρα-από-τα-Βουνά, μια μικρή μπάλα φωτιάς έσκασε μπροστά της και κόλλησε στο πρόσωπο της άγνωστης.

Η άγνωστη ούρλιαξε έντρομη και τράβηξε τα χέρια της, ελευθερώνοντας την Αρμίνη κι άρχισε να χτυπά το πρόσωπό της για να σβήσει τη φωτιά.

“Είναι μαγική φωτιά” της είπε με κακία και άγριο χαμόγελο η Ανιάνθη “Αν μπορείς, σβήσ’ την, σκρόφα!”

Η Αρμίνη άρπαξε αμέσως την ευκαιρία κι έσπρωξε την άγνωστη στο πλάι ρίχνοντάς την ανάσκελα. Έπειτα σύρθηκε μακριά της όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ψάχνοντας το μαχαίρι της ανάμεσα στα χόρτα. Άπλωσε το χέρι, το έπιασε και με τις τελευταίες της δυνάμεις το πέταξε στα πόδια της Ανιάνθης.

“Σκότωσέ την” είπε, έτοιμη να καταρρεύσει.

Η Ανιάνθη κοίταζε ανήσυχη και αμήχανη. Φοβόταν να πλησιάσει την άγνωστη. Η Αρμίνη προσπάθησε να ξαναμιλήσει, μα δεν τα κατάφερε. Τα μάτια της έκλεισαν και το πρόσωπό της έπεσε πάνω στις σκληρές πέτρες ανάμεσα στα χόρτα.

Με μια βιαστική, φοβισμένη κίνηση η κοπέλα έσκυψε και σήκωσε το μαχαίρι, δεν τολμούσε όμως να κάνει ούτε βήμα. Η άγνωστη, παρότι πονούσε και ήταν ανίκανη να σβήσει τις φλόγες που κατέτρωναν το δέρμα της, βλέποντας πως η Αρμίνη είχε βγει εκτός μάχης έκανε να συρθεί προς το μέρος της ώστε να ολοκληρώσει το θανατερό της έργο.

Τότε ήταν που η Ανιάνθη βρήκε τη δύναμη για να κάνει το πρώτο της βήμα στην όχθη του νέκρους. Έδωσε μια γερή σπρωξιά στα τρεμάμενα πόδια της κι όρμησε στην άγνωστη που σέρνονταν στα τέσσερα, μπήγοντας το μαχαίρι βαθιά στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Η άκρη του μαχαιριού βγήκε από την άλλη μεριά, σχίζοντας την καρωτίδα. Το ουρλιαχτό της φλεγόμενης άρρηας έπαψε, το σύρσιμο σταμάτησε κι η άγνωστη έστρεψε το κεφάλι και κοίταξε έκπληκτη την κοπέλα. Εκείνη τρόμαξε κι έκανε λίγα βήματα πίσω. Βρίσκονταν, όμως, σε μεγάλη ένταση που είχε ανάγκη να εκτονώσει. Κοίταξε την Αρμίνη και σκέφτηκε ότι ίσως να πέθαινε από στιγμή σε στιγμή. Ίσως να είχε κιόλας πεθάνει. Τρομοκρατήθηκε στη σκέψη να την χάσει. Όλη της η ένταση βγήκε προς

τα έξω με κλάματα. Φοβισμένα κλάματα, θυμωμένα κλάματα, όλα μαζί. Έκανε ένα βήμα πιο κοντά στην άγνωστη.

“Να πεθάνεις, Υόφα!” της ούρλιαξε μέσα απ’ τα δάκρυά της.

Καθώς φώναζε, το μαχαίρι που υπήρχε καρφωμένο στο κεφάλι της άγνωστης έπιασε φωτιά. Εκείνη παρέμενε ακίνητη, πεσμένη στα γόνατα και με το βλέμμα στραμμένο στην Ανιάνθη. Το πρόσωπό της είχε αρχίσει να μαυρίζει και να παραμορφώνεται από τις φλόγες κι η ψημένη σάρκα της μύριζε έντονα. Η φωτιά δεν επεκτάθηκε αλλά παρέμεινε στο πρόσωπο και στο μαχαίρι.

Με αναφιλητά έτρεξε κι έπεσε στα γόνατα, δίπλα στην Αρμίνη. Της φώναξε, τη χαστούκισε, αλλά μάταια. Με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να γείρει το βαρύ σώμα της ανάσκελα κι ακούμπησε το αυτί της πάνω στο στήθος της. Η καρδιά της Αρμίνας χτυπούσε πάρα πολύ αργά. Ξαφνικά, το σαυράκι βγήκε από τα μαλλιά της κοπέλας, περπάτησε πάνω στο στήθος της Λέαινας και στάθηκε στο πρόσωπό της, ακουμπώντας την ουρίτσα του στο στόμα της. Έκλεισε τα ματάκια του και, λίγα δευτερόλεπτα μετά, η ουρά του ξεράθηκε απότομα κι αποκολλήθηκε από το σώμα του. Η μικρή ουρίτσα έλιωσε επάνω στα χείλη της Αρμίνας. Η Ανιάνθη, που υποψιάστηκε τί είχε μόλις συμβεί, άνοιξε με τα δάχτυλά της τα χείλη της πολεμίστριας ώστε να πέσει μέσα όλο το παχύρευστο υλικό της λιωμένης ουράς. Έπειτα η σαύρα σκαρφάλωσε κι επέστρεψε γρήγορα στην κρυψώνα της. Την επόμενη κιόλας στιγμή η Αρμίνη τινάχτηκε μπροστά, φτύνοντας ασταμάτητα με αναγούλες, σαν να ήταν έτοιμη να ξεράσει. Δυσκολεύτηκε να ξαναβρεί την αναπνοή της και χρειάστηκε να φτύσει πολλές φορές ώσπου να βγάλει τη λιωμένη ύλη από το λαρύγγι της. Το πρώτο που κοίταξε ήταν το φλεγόμενο πτώμα της άγνωστης πολεμίστριας. Ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα, φτύνοντας και χαμογελώντας, χάιδεψε το κεφάλι της Ανιάνθης και τη φίλησε στο μέτωπο.

“Τα κατάφερες.”

“Ναι, αλλά χάσαμε όλα μας τα όπλα. Τα οποία ήταν, βασικά, τα δικά σου όπλα.”

“Το μυαλό μας είναι το όπλο μας” της είπε με διδακτικό ύφος η Αρμίνια, καθώς έφτνυε για μια τελευταία φορά. “Το δέρμα θα το ξαναγδάρουμε. Το ατσάλι θα το ξαναχτυπήσουμε.” Έπειτα σκούπισε τα χείλη της με την παλάμη της, αηδιασμένη. “Τι μου έδωσες; Έχει φριχτή γεύση.”

Η Ανιάνθη γούρλωσε τα μάτια και σώπασε, προσπαθώντας πρώτα να καταλάβει η ίδια το συμβάν που είχε δώσει ώθηση στη ζωή της Αρμίνιας. “Εγώ η ίδια δεν έκανα κάτι-”

“Ακανθόσαυρα ην ή αίτης” διέκοψε μια τρίτη φωνή πιο πέρα.

Μια άρρηα, λεπτοκαμωμένη και με ξυρισμένο κεφάλι, είχε πλησιάσει αθόρυβα και παρατηρούσε το φλεγόμενο πτώμα. Ενστικτωδώς, η Αρμίνια τράβηξε την Ανιάνθη πάνω της κι έβαλε μπροστά το δικό της σώμα για να την προστατέψει. Όμως η άγνωστη καστανομάλλα δεν έδωσε κανένα απειλητικό σημάδι, ούτε με τις κινήσεις της ούτε με τα λόγια της, πράγμα που ανακούφισε λιγάκι τη Λέαινα, μιας και δεν ένιωθε ακόμη έτοιμη για άλλη μία άγρια μάχη.

Την παρατήρησε προσεκτικά. Το σώμα της, αν και μικροκαμωμένο, ήταν σώμα που είχε μάθει να ζει μέσα στην πέτρα. Όλα της τα δάχτυλα ήταν μελανιασμένα και βαθιά κοψίματα κοσμούσαν το στομάχι και την κοιλιά της. Οι πλάτες της ήταν σχετικά φαρδιές για το σώμα που είχε κι ένα παλιό σημάδι από βέλος στην κλείδωση του αριστερού μπράτσου εξηγούσε την ελαφρά δυσκαμψία του χεριού της. Η άγνωστη πήγε από την άλλη μεριά του πτώματος, αποκαλύπτοντας την πλάτη της στις στις άλλες δύο. Εκεί δεν υπήρχε κανένα σημάδι, καμία πληγή, πράγμα που φώναζε πως η συγκεκριμένη άρρηα είχε υψηλότετη συναίσθηση των περιβαλλόντων απειλών, ανά πάσα στιγμή. Δεν φορούσε ούτε ζώνες, ούτε υποδήματα. Στο πρόσωπό της η Αρμίνια είδε μια πολεμίστρια της παλιάς εποχής, ψυχρή και σμιλευμένη πάνω στη σκληρή κόκκινη πέτρα της Άργας. Στα μάτια της διέκρινε την υπόνοια ψύχωσης. Η άρρηα έμοιαζε σαν να είχε το βλέμμα της άρρωστης, αλλά προφανέστατα δεν ασθενούσε από κάτι σωματικό. Στην πραγματικότητα ήταν το βλέμμα της γατίσιας απειλής. Έκρυβε σχέδιο βαθιά μέσα του, σχέδιο καλομελετημένο και δοκιμασμένο. Είχε ξανασυναντήσει τέτοια άγρια, πρωτόγονη ματιά η Αρμίνια. Και είχε

ανησυχήσει το ίδιο και τότε. Η άγνωστη έσπρωξε με τις άκρες των δαχτύλων της το φλεγόμενο μαχαίρι κι εκείνο έπεσε στο έδαφος. Τότε ήταν που το πρόσεξε η Αρμίνη.

“Ού’ π’ έμάδην ή νύμφη μαγικήν τήν πύράν;”

Η Λέαινα δεν απάντησε, καθώς ήταν απασχολημένη με αυτό που είχε πια επιβεβαιώσει: η Ανιάνθη είχε μάθει, κάπως, να χρησιμοποιεί μαγική φωτιά. Είχε μπει μια υποψία στο μυαλό της όταν την είδε να έχει κάποιου είδους επίδραση στην κομμένη ρώγα της Ρουκάρας, πίσω στη Ραγισμένη Κοιλάδα, αλλά λόγω σ’ εκείνη τη στιγμή είχε αναγκαστεί να το προσπεράσει. Ήταν, όμως, πια φανερό ότι χρειαζόταν ν’ αντιμετωπίσει το γεγονός: η Ανιάνθη ήταν μια νύμφη της φωτιάς.

“Εσύ γιατί νοιάζεσαι; Και τί θέλεις από εμάς;” ρώτησε την άγνωστη πολεμίστρια.

Η άγνωστη την κοίταξε αυστηρά. “*Υμείς έπεραΐσατε τήν Κόψην τέ διήλδατε είς τήν Μικράν Έρημον, ένε πατήσατε τήν Ίεράν Άνωδι Όδον τών Μητέρων μου. Ίνα τώρα αίτείσαι εξήγησήν δια τής παρουσίας μου επί τής κλήρονομίας μου;*”

Σε αντίθεση με την Αρμίνη, η Ανιάνθη δεν γνώριζε καλά την αρχαία γλώσσα. Από πολύ μικρή ηλικία η μητέρα της είχε κατορθώσει να της δημιουργήσει έντονο ενδιαφέρον για την προ-Αρμάδια εποχή, ελπίζοντας πως αυτό θα την ανάγκαζε να μάθει να μιλάει αρχαία. Βέβαια, τα γονίδια είχαν φροντίσει ώστε το πείσμα της μητέρας να περάσει στην κόρη κι έτσι η Ανιάνθη ασχολήθηκε μοναχά με τις πλευρές της αρχαιότητας που εκείνη ήθελε και σπανίως επέτρεπε στο μυαλό της να συγκρατήσει τις αρχαίες λέξεις. Κι αν το πείσμα της δεν ήταν εξίσου μεγάλο με της μητέρας της, η Ανιάνθη ίσως και να καταδέχονταν να μετανιώσει για εκείνη την αντίστασή της να μάθει τη γλώσσα, ενώ στέκονταν πίσω από την Αρμίνη προσπαθώντας να καταλάβει τις αρχαίες λέξεις της άγνωστης πολεμίστριας.

“Υπάρχει κάποια απαγόρευση που δεν γνωρίζω;” ρώτησε -με εξίσου αυστηρό ύφος- η Αρμίνη.

“Οὐκ ἔστιν, ἐπισήμως, κήρυξεν περὶ προσβάσεως υμῶν Πέδινῶν ἐν τῇν Μικράν Ἐρημόν. Πὰρά τοῦτο, οὐδεμίαν ἐξ’ ὑμῶν διατηρεῖ οἰοδήποτε δικαίωμα χρήσεως τὲ κατοχῆς ἐν τῇ Ἐρήμῳ κατ’ ἀναγνώρισιν τῆς Ἀρμάδως ὑμῶν. Οὐτὴν γάρ αἰτίαν διὰ τὴν ἀκολουθίαν τὲ παρουσίαν μου, ἀποσπάσῃ σοὶ ὁμολογίαν διὰ ταῖς αἰτίαι τῆς ὑπόπτου ἀφίξεώς σὰς ἐν τὴν ἱεράν περιοχὴν.”

Ἡ Ἀρμίνια δὲν ικανοποιήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν. Ἐρίξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω, σκέφτηκε κάτι καὶ ξαναμίλησε. “Εφόσον δὲν κρατᾷς ὄπλο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι μας ἔχετε ἤδη περικυκλώσει. Ἄρα δὲν ἦρθες ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ κάνεις ἐρωτήσεις. Ἦρθες γιὰ νὰ μας ἀποσπάσεις τὴν προσοχὴ ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ μας αἰχμαλωτ-”

“Ἠλθὼν ἵνα ἐλέγξῃ σοί, τὰς προθέσεις σὰς εἰς ξένην διὰ ὑμᾶς περιοχὴν” τὴ διέκοψε προσβεβλημένη, ἐκείνη. *“Τὶ θῶρεῖς πῶς ἴσταμαι, ἀνεὺ δυνάμεων φόνεύσω σὰς ἐν μίᾳ στιγμῇ; Θωρεῖς τί κρυφαὶ δυνάμεις ἀκολουθοῦν μοι; Οὐκ’ εἶν κραττεῖν ὄπλον, τί αἱ χεῖραι μου εἰσὶν ὅπλα ἐμοῦ. Δύναμαι ἀποδείξῃ σοὶ τὸ, εἴ ἐπιθυμεῖς.”*

Ἀν καὶ καθυστερημένα, ἡ Ἀνιάνθη συνειδητοποίησε πῶς παρόλο που γινώριζαν ἡ μία τὴ γλῶσσα τῆς ἄλλης, ἀρνούνταν νὰ τὴ μιλήσουν. Ἦταν προφανές πῶς ἀν καὶ εἶχαν περάσει τόσα πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴ Ματωμένη Μήτηρ ἡ ἐχθρὰ καὶ ἡ ἀντιπάθεια εἶχαν παραμείνει. Ἴσως γι’ αὐτὸ καὶ τὸ μάθημα τῆς ἀρχαίας γλώσσας νὰ ἦταν προαιρετικὸ σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ τὶς σχολές.

“Δὲν χρειάζεται νὰ ξέρεις τὴν αἰτία που μας ἔφερε στὴν περιοχὴ. Ἐχεις, ὅμως, τὴν υπόσχεσή μου ὅτι δὲν ἦρθαμε γιὰ νὰ δημιουργήσουμε προβλήματα. Εἴμαστε ἐπισκέπτριες καὶ ὅσο πιο σύντομα μας ἀφήσεις νὰ φύγουμε, τόσο γρηγορότερα θὰ ολοκληρώσουμε τὴν ἀποστολὴ μας καὶ θὰ γυρίσουμε πίσω στὶς πόλεις.”

“Οπού κατεῦθύνεσθές;” ρώτησε ἡ ἀγνωστὴ κοφτά.

“Δὲν χρειάζεται νὰ μάθεις” ἐπέμενε ἡ Λέαινα καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀγριεύουν.

Ἀκολούθησαν λίγα δευτερόλεπτα σιωπῆς ὥσπου ἡ Ἀρμίνια ἐπίασε τὴν Ἀνιάνθη ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ περπατήσῃ μαζί τῆς.

Πέρασαν μπροστά από την πολεμίστρια με το ξυρισμένο κεφάλι και την προσπέρασαν με αργά βήματα κι αλληλοκλειδωμένα βλέμματα.

“Οὐκ εἰμί ἢ μὲν ἐν τῇ Ἐρήμῳ” φώναξε ἡ ἀγνωστη ὅταν εἶχαν απομακρυνθεῖ αρκετά. *“Εἰμί, μόλαταῦτά, ἢ μὲν ἐν τῇ ὑψηλοτέρῳ εὐγενείᾳ τέ ὑπομονῇ. Οὐ παραβλέψετε τοῦτο.”*

Προσποιούμενη πως δεν ἔδινε πια σημασία, ἡ Ἀρμίνη κοίταζε μπροστά, στα νότια, ὅπου στο βάθος διακρίνονταν με το ζόρι μια μαύρη τριγωνικὴ κορυφή. Ἀφού εἶχαν πια απομακρυνθεῖ περίπου εκατὸ μέτρα ἡ κοπέλα ἔστριψε το κεφάλι πρὸς τα πίσω.

“Δεν μας ἀκολουθεῖ.”

“Ἡ δεν τη βλέπουμε” σχολίασε ἡ Ἀρμίνη.

“Μήπως να ἐπιστρέψουμε στο καταφύγιο; Πεινάω πάρα πολύ, ἀς ψήσουμε πρώτα κάτι να φάμε, πρὶν ξεποδαριαστοῦμε ξανά. Ἐτσι κι ἀλλιῶς ἔχω ἤδη ἀνάψει τὴ φωτιά στο τζάκι.”

Ἡ Ἀρμίνη ἔστριψε το κεφάλι καὶ κοίταξε πρὸς τα βόρεια. Μια λεπτὴ στήλη μαύρης κάπνας ἀνέβαινε πρὸς τα οὐράνια ἀπὸ το σημεῖο ὅπου βρίσκονταν το καταφύγιο. Ἐπιτάχυνε το βῆμα της γιὰ να ἀπομακρυνθεῖ.

“Θα φάμε μόλις βρούμε ἕνα ἀσφαλὲς μέρος κάπου ψηλά, γιὰ να ἐλέγχω το περιβάλλον μας καλύτερα. Εἶμαι σίγουρη ὅτι ἐκεῖνες οἱ δύο μας ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴ στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας στην παραλία. Ἴσως στο καταφύγιο να μας περιμένουν κι ἄλλες.”

Πέρασαν πενήντα λεπτά πορείας, ὥσπου ἡ Ἀνιάνθη ἐξαντλήθηκε. Ζαλισμένη ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν κούραση κάθισε στο ἔδαφος, προσπαθώντας με μισόλογα να δώσει ἐξηγήσεις στην Ἀρμίνη. Ἡ Λέαινα τὴν καθυσέχασε, τὴν σήκωσε στην ἀγκαλιά της καὶ τὴς ζήτησε να ξεκουραστεῖ καὶ να κοιμηθεῖ, ἀν το εἶχε ἀνάγκη. Πέρασε σχεδὸν μιάμιση ὥρα ὥσπου να βρεῖ ἕνα μέρος ὅπως το ἔψαχνε. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τα παλιά πέτρινα σπίτια που, πρὶν να χτιστοῦν τα καταφύγια, χρησιμοποιούνταν ὡς σιδηρουργεῖα, οπλουργεῖα καὶ ἐπισκευαστήρια, μίας καὶ στην πολύωρη διαδρομὴ τους πρὸς τὴν Πέτρινη Πόλη οἱ πολεμίστριες συχνὰ χρειάζονταν ἐπισκευές ἢ ἀκόμη καὶ νέα ὅπλα.

Το έδαφος ήταν γυμνό για εκατοντάδες μέτρα γύρω από το πέτρινο σπίτι, με μερικά τμήματα από χαμηλά αγριόχορτα. Γενικά το οπτικό πεδίο ήταν ικανοποιητικό για την Αρμίνια αφού το καταφύγιο ήταν χτισμένο πάνω σε λοφάκι κι έτσι μπορούσε να ελέγχει όλες τις πιθανές μεριές από όπου μπορούσε να προβάλλει κάποια απειλή.

Κουβάλησε την κοιμισμένη Ανιάνθη σε ένα από τα δωμάτια και την απόθεσε με προσοχή πάνω σε μαλακά τσουβάλια γεμάτα με στάχνα. Τη σκέπασε με ό,τι κουρέλια και υφάσματα μπόρεσε να βρει, καθώς είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και η Σαράτι της είχε πει πως οι νύχτες στη Μικρή Έρημο θα ήταν ιδιαίτερα κρύες για την άμαθη κοπέλα. Έπειτα έψαξε ανάμεσα στα εργαλεία και στα όπλα που ήταν σκορπισμένα και πεταμένα σε μια από τις αποθήκες. Βρήκε ένα μαχαίρι, σε πολύ καλή κατάσταση, πιο κοντό από αυτό που είχε πριν αλλά και πιο χοντρό. *“Ας είναι. Φαρδύτερη πληγή, μεγαλύτερη τρύπα”* αναλογίστηκε κι αποφάσισε να το κρατήσει. Προς μεγάλη της ικανοποίηση, το μαχαίρι ήταν φτιαγμένο ολόκληρο από μαύρο μέταλλο, ένα ενιαίο κομμάτι σμιλεμένο από τα σπάνια μαύρα βράχια της Άργας. Βγήκε από το πέτρινο καταφύγιο κι έψαξε με το βλέμμα να εντοπίσει την κατεύθυνση προς την Αμφίπολη, όπου βρισκόταν το άγαλμα της Πύρας, της Μητέρας Των Ξιφών. Ακούμπησε τις γροθιές της ανάμεσα στα στήθη της και απήγγειλε σιγανά την Ευχή Της Βροχής.

Στην ώρα αυτή, ζητώ το αίμα της Μητέρας, το αίμα της Άργας,
το αίμα της Πέτρας.

Είμαι σε μέρος δύσκολο, σε σκότος εχθρικό.

Ζητώ το αίμα από τα Ξίφη Της Βροχής, να με θρέψει αν το
θάρρος μου στερέψει.

Ζητώ τη λάμψη από τα Ξίφη Της Βροχής, να με οδηγήσει αν
τυφλωθώ στη μάχη.

Ζητώ το ατσάλι από τα Ξίφη Της Βροχής, να με σηκώσει, να με
στυλώσει, να με σμιλέψει.

Ας πέσουν οι αντίπαλές μου νεκρές, κομματιασμένες, στο
ματωμένο χώμα.

Για την Άργα.

Έμεινε ξύπνια ώσπου να νυχτώσει. Τα μάτια της έπεσαν σ' ένα αστέρι
που βιαστικά διέσχισε το ουράνιο πέπλο με κατεύθυνση προς τη μακρινή
Δύση. Στη μνήμη της αναδύθηκαν οι ιστορίες της προ-προ-γιαγιάς της,
η οποία τις είχε ακούσει από τη δική της προ-προ-γιαγιά. Ιστορίες που
μιλούσαν για την Πέτρινη Νύχτα.

Μετά από τη Ματωμένη Μήτρα κατέφθασαν οι πρώτες άρρες στην
πεδιάδα της Άργας και ξεκίνησαν να χτίζουν τις πόλεις τους. Οι μάχες
που ακολούθησαν ενάντια στις Βουνίσσιες δεν άφηναν το αίμα να στεγνώσει
στη γη, ωστόσο όσες άρρες δεν απομακρύνονταν πολύ από τις πόλεις
μπορούσαν να ζήσουν με σχετική σταθερότητα και μονοτονία. Όσπου,
κάποια μέρα, η Άργα σκοτείνιασε. Για μέρες, για εβδομάδες, δεν ήταν
εύκολο να γνωρίζουν. Και μέσα στο σκοτάδι, οι σπηλιές των Δυτικών
Κόκκινων Βουνών έφτυσαν μύρια αλλόκοτα πλάσματα που πλημμύρησαν
τη μεγάλη πεδιάδα, σφάζοντας και κατακρεουργώντας κάθε τί ζωντανό που
στέκονταν μπροστά τους. Αμέτρητες άρρες χάθηκαν κατά την Πέτρινη
Νύχτα από τα νύχια και τα δόντια, τα πλοκάμια και τα άλλα παράξενα
μέλη των τεράτων.

Πολλές ερευνήτριες της Ιστορίας προσπάθησαν να υπολογίσουν το
χρονικό διάστημα που διήρκεσε το σκοτάδι της Πέτρινης Νύχτας αλλά
τα αποτελέσματα είχαν υπερβολικά μεγάλη απόσταση μεταξύ τους. Η
Κορσάρα από την Άσσηρη υποστήριξε πως η Νύχτα κράτησε μόνο δέκα
εβδομάδες, ενώ η Χούρκα από τη Φίρτα μίλησε για κάτι παραπάνω από
τρία χρόνια. Όλες οι υπόλοιπες υπολόγισαν διαστήματα ανάμεσα στα δύο
εκείνα άκρα. Πάντως, όσο κι αν κράτησε η Πέτρινη Νύχτα, τελείωσε
με την Καταιγισδομάχη, όταν άρρες από κάθε γωνιά της Άργας -ακόμα

και αρκετές Βουνίσιες- σχημάτισαν συμμαχίες και συγκρούστηκαν με τα τέρατα της Δύσης στο σημείο όπου αργότερα χτίστηκε το Μεγάλο Παρατηρητήριο Της Δύσης.

Οι μεγαλύτερες πολεμίστριες εκείνης της εποχής χάθηκαν στη σφοδρή μάχη, με εμπροσθοφυλακή τα Ξίφη Της Βροχής. Πολλές σπουδαίες συντροφικές εξολοθρεύτηκαν προστατεύοντας τη φυλή και την Άργα. Οι Ατσάλινες Αφέντρες από την Ήτρα, η μεγάλη συμμαχία που είχε σχηματιστεί ανάμεσα σε όσες νύμφες ήταν ικανές για μάχη: νύμφες της γης, της φωτιάς και του νερού. Ακόμα και οι νύμφες του χιονιού και της αστραπής είχαν κατεβεί από τα Βόρεια Κόκκινα Βουνά, από την Οροσειρά Της Παντοτινής Καταιγίδας, για να πάρουν μέρος στη συμμαχία. Άλλες συντροφικές που χάθηκαν ήταν οι Μαυροκέφαλες, οι Ατσαλόχερες, οι Στρατιές Του Άσπρου Αίματος, οι Αγκαθόφτερες και πολλές, πάρα πολλές ακόμη. Όλες μα όλες οι σπουδαίες μαχήτριες έπεσαν στην τιτάνια σύγκρουση της Καταιγιδομάχης. Στο τέλος της μάχης, όσα από τα τέρατα δεν είχαν σφαγιαστεί από τις γενναίες άρρης έτρεξαν φοβισμένα πίσω στις σπηλιές από τις οποίες είχαν έρθει. Στα επόμενα χρόνια έγιναν πολλές έρευνες μέσα στο λαβυρίνθινο σύστημα εκείνων των σπηλαίων μα καμία δεν οδήγησε σε χρήσιμο συμπέρασμα. Τα τέρατα είχαν εξαφανιστεί δίχως να αφήσουν ίχνη.

“Κι αν κάποτε επιστρέψουν; Αν είναι περισσότερα αυτή τη φορά;” ακολούθησε η σκέψη της Αρμίνας. *“Πόσες σπουδαίες πολεμίστριες υπάρχουν σήμερα; Εκατό; Διακόσιες; Σ’ εκείνες τις μέρες, ήταν χιλιάδες!”*

Άλλο ένα αστέρι έπεσε προς τη Δύση. Η νύχτα είχε έρθει ήσυχα, με ελαφρά κρωξίματα από βatraχάκια στα κοντινά λασπόνερα κι ένα σμήνος από αγριομέλισσες που δούλευε αδιάκοπα για να φτιάξει το αγριόμελο, γνωστό για τις θρεπτικές του ιδιότητες. Ωστόσο, δύο πράγματα ήταν αρκετά για να κάνουν πιο ενδιαφέρον εκείνο το βράδυ: οι τρομαγμένες φωνές της Ανιάνθης μέσα από το καταφύγιο και οι φλόγες που πρόβαλλαν ξαφνικά από το παράθυρο του δωματίου της.

Με εξαίρεση μερικά πολύ επιφανειακά εγκαύματα στα πόδια και στην κοιλιά -που όμως πονούσαν αρκετά το άμαθο κορμί της- η Ανιάνθη δεν είχε πάθει κάτι το σοβαρό. Η Αρμίνη έξυσε κι έγδαρε το καμένο δέρμα, της έτριψε πάνω στις πληγές μερικά δαφνόφυλλα και όση γλυκοτσουκνίδα μπόρεσε να βρει και την έβαλε να καθίσει μαζί της έξω, στο δροσερό χώμα. Στην πραγματικότητα δεν ήταν απλώς δροσερά έξω, αλλά η κάψα στις πληγές της Ανιάνθης ήταν τόσο μεγάλη ώστε το δυνατό κρύο απλά της δρόσιζε τις πληγές. Η κοπέλα είχε φοβηθεί μα τουλάχιστον δεν έτρεμε πια. Το χρώμα του προσώπου της είχε αλλοιωθεί, σαν να ήταν άρρωστη. Η Αρμίνη μιλούσε αργά και ήρεμα για να μην την ταραξεί περισσότερο. Προσπάθησε να της φερθεί σαν μητέρα προς κόρη αν και ποτέ της δεν είχε βρεθεί σε τέτοια θέση.

“Δεν είσαι η μόνη, ξέρεις. Αν και δεν ξέρω πόσο βοηθάει αυτό σε μια τέτοια στιγμή. Αυτό που έχεις είναι κάτι με το οποίο γεννιέσαι.”

“Γιατί;”

“Καμία δεν ξέρει” είπε η Αρμίνη και στ’ αλήθεια ενοχλούνταν που δεν είχε μια απάντηση για να δώσει. “Οι νύμφες απλώς υπάρχουν, όπως υπάρχουν τα Κόκκινα Βουνά κι η Άγρια Θάλασσα.”

Η Ανιάνθη αντιλήφθηκε πως στα τελευταία δύο λεπτά έτριβε, χωρίς να το αντιληφθεί, την πληγή που της είχαν αφήσει οι Φλόγες. “Το βέλος!” είπε ξαφνιασμένη. “Το βέλος που καρφώθηκε στο πόδι μου. Μου είπαν ότι ήταν πυρωμένο από μαγική φωτιά.”

Η Αρμίνη έσπευσε να τη σταματήσει. “Το βέλος ίσως απλά να σε αφύπνισε. Πριν από αυτό το ταξίδι, ζούσες για δεκαεννιά χρόνια προστατευμένη κι ασφαλής πίσω από τα τείχη μιας πόλης όπου ποτέ δεν συμβαίνει τίποτα. Ίσως, πάλι, το βέλος να μην σου έκανε τίποτα απολύτως, με εξαίρεση τη μόνιμη πληγή φυσικά. Έχω ξανασυναντήσει νύμφη, από εκείνες που χειρίζονται τη γη. Είπε πως η αφύπνισή της ήταν άσχετη με πληγές, συνέβη αργά και σταδιακά κι εκείνη το ανακάλυψε σχεδόν κατά λάθος, σε μεγάλη ηλικία.”

“Είναι καλά;” υπήρχε ανυπομονησία στην ερώτηση της κοπέλας.

“Εννοείς αν-”

“Εννοώ αν ζει. Και πώς;”

Η Αρμίνη της χαμογέλασε καθησυχαστικά και της χαίδεψε την πλάτη. “Ζει και διαφεντεύει και είναι σπουδαία πολεμίστρια. Ονομάζεται *Τριστέσσα η Αθάνατη* και δίπλα της βαδίζουν οι Αστάρτες της Αερόπολης.”

“Οι Αστάρτες; Έφτιαξε τη δική της ομάδα;” εντυπωσιάστηκε.

“Έφτιαξε το δικό της νησί.”

Γούρλωσε τα μάτια. “Τι πράγμα;”

“Η Τριστέσσα εξελίχθηκε σε σπουδαία νύμφη. Σήκωσε χώμα και πέτρα στα βόρεια νερά της Άγριας Θάλασσας κι εκείνη τη νέα γη την ονόμασε *Νηάδα*.”

Ενθουσιάστηκε στο άκουσμα της Νηάδας. “Το ξέρω αυτό το όνομα! Νηάδα. Η Γη Της Σιδηρογορθιάς.”

“Οι παραθαλάσσιες πόλεις την αποκαλούν ‘*Το Χέρι*’ επειδή το σχήμα του νησιού μοιάζει με δάχτυλα υψωμένα προς τα ουράνια.”

“Η γιαγιά μου έλεγε ότι στα νερά εκείνου του νησιού ζουν πλάσματα που τα αποκαλούσε *ατσαλόποδα*.”

“Σμείρες. Είναι χταπόδια με κοκάλινα πλοκάμια. Νοστιμότατα, αν καταφέρεις να πιάσεις κανένα χωρίς να λιώσεις τα δάχτυλά σου.” Σχεδόν αμέσως, το ύφος της Αρμίνας σοβάρεψε. “Η γιαγιά σου ήταν απλή επισκέπτρια στο Χέρι;”

Η Ανιάνη αισθάνθηκε πως εκείνη η ερώτηση έκρυβε από πίσω της μια διαφορετική ερώτηση, αλλά δεν έδωσε σημασία επειδή προερχόταν από την Αρμίνη. “Είχε σπίτι εκεί, κάποτε. Νομίζω ότι εκεί γέννησε τη μητέρα μου.”

Η Αρμίνη σκεπτόμενη κοίταξε έντονα την κοπέλα, σε σημείο που την έκανε να αισθανθεί άβολα.

“Είπα κάτι που δεν έπρεπε;” απόρησε εκείνη ύστερα από αρκετά δευτερόλεπτα αμήχανης σιωπής.

Η Λέαινα εξακολούθησε να την κοιτάζει, μα ήταν πλέον φανερό πως το μυαλό της βρίσκονταν αλλού. Πριν προλάβει να ξαναμιλήσει, στο πρόσωπό της χτύπησαν δυνατά σταγόνες νερού κι αμέσως μετά χτύπησαν και το στήθος της. Τα ουράνια στα νότια έτριξαν, ράγισαν και βρόντηξαν

σαν να έσκαγαν χίλια βράχια με τη δύναμη των αστραπών. Ηλεκτρικά κλαδιά κατέβηκαν από ψηλά και τσουρούφλισαν χώμα, πέτρες και δέντρα. Κοφτερή βροχή χτύπησε τη στέγη του μικρού σπιτιού.

Η Αρμίνη βιάστηκε να κρύψει την κοπέλα στην αγκαλιά της για να την προστατεύσει από την άγρια βροχή. Κάτι της είπε, αλλά μέσα στη φασαρία της καταιγίδας δεν ακούστηκε. Καθώς βάδιζαν προς τα μέσα, στην ασφάλεια του πέτρινου σπιτιού, η Ανιάνθη πρόλαβε να δει κίνηση ψηλά, στις μακρινές ρίζες των αστραπών: ανάμεσα στα μαύρα σύννεφα και την πυκνή βροχή είδε να στριφογυρίζουν μορφές πελώριες και φτερωτές, με μεγάλα νύχια και στόματα γεμάτα αγριόδοντα. Και θα ορκίζονταν πως άκουσε και τα ουρλιαχτά τους αν η αγριάδα του αστραπόβροντου δεν κάλυπτε το καθετί τριγύρω.

Οι τρεις οδοί της Μικρής Ερήμου συναντιόταν στη δυτική πλευρά της Πέτρινης Πόλης, στην κεντρική πύλη όπου οι πρόγονες της Καχάρας είχαν στήσει την Τριπάληα, το πέτρινο άγαλμα που απεικόνιζε τις τρεις σχεδιάστριες της Μαύρης Πυραμίδας: Η Μαριανίσσα η Σιδερόκαρδη από τα Νοτιοανατολικά Κόκκινα Βουνά, η Φυρακτίτη η Δεύτερη η Μαυροαίματη από τα Ανατολικά Κόκκινα Βουνά και η Συνγακρήτη η Δεντρογέννητη από το Πετρόδασος της Ραγισμένης Κοιλιάδας. Η Τριπάληα στηρίζονταν σε μια βάση φτιαγμένη από άσπρες μαρμαρόπλακες με ανάγλυφα ασημένια χαράγματα στην αρχαία γλώσσα. Η είσοδος στην Πέτρινη Πόλη ήταν μονίμως ανοιχτή, αφού η πύλη είχε σπάσει κι είχε πέσει πριν από πολλά χρόνια. Πίσω από το περιμετρικό τείχος της πόλης κανένα σπίτι δεν ήταν κατοικήσιμο, αφού όλα ήταν είτε γκρεμισμένα είτε καμένα. Το μείγμα από ξύλα, πέτρες και κόκαλα ήταν μια αναμενόμενη εικόνα σε κάθε βήμα μέσα στην Πέτρινη Πόλη.

Στην ανατολική πλευρά της πόλης είχε χτιστεί ένα διαφορετικό τείχος, πλήρως φτιαγμένο από ατσάλινα κιγκλιδώματα ύψους πέντε μέτρων. Πέρα από εκείνο το τείχος δέσποζε άθικτο και ανίκητο στο πέρασμα των ετών, το μαυρομεταλλικό τερατούργημα της αρχαίας εποχής: η Μαύρη Πυραμίδα.

Χτισμένη επάνω σε μια τετράγωνη βάση με πλευρά εκατόν είκοσι μέτρα και με ύψος διακόσια μέτρα, η Μαύρη Πυραμίδα ήταν ένα από τα λίγα κατασκευάσματα της αρχαιότητας που άντεχαν στην πολύχρονη κακοποίηση από χαλάζι, βροχή, αστραπές και άλλες απειλές, φυσικές και μη. Η βασική αιτία για την πρωτόγνωρη αντοχή της ήταν, εκτός από την άριστη δουλειά των τριών σχεδιαστριών, το υλικό στο εξωτερικό της Πυραμίδας, το οποίο ήταν στην ουσία ένα σκληρό κέλυφος από μαύρο μέταλλο. Αυτό καθιστούσε την κατασκευή θεωρητικά ανίκητη σε κάθε είδους επίθεση.

“Πόσες είναι οι κρυμμένες;”

“Δεν έχω δει ούτε μία μέχρι στιγμής.”

“Δεν μπορεί να είναι μόνο οι δυο τους. Έχουν τρελαθεί; Δύο πεδινές ολομόναχες σ’ αυτά τα μέρη;”

“Πάντως ταιριάζουν με τις περιγραφές στο μήνυμα της Κρούνας.”

“Δεν αμφιβάλλω, αυτές είναι. Αλλά τί ζητούν από τη Μικρή Έρημο;”

“Η Κρούνα είπε ότι δεν κατάφερε να μάθει τίποτα το σημαντικό. Όχι με το καλό, τουλάχιστον.”

“Τότε θα αναλάβουμε να μάθουμε εμείς. Με το κακό.”

“Μη βιάζεσαι. Θυμήσου το μήνυμα. Η μικρή είναι νύμφη, η οποία μάλιστα σκότωσε την Ηρωτρίκη.”

“Ναι, και; Έδωσε εντολή η Κρούνα να την κρατήσουμε;”

“Όχι, αλλά μπορεί παρόλ’ αυτά να μας χρησιμεύσει. Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχαμε την ευκαιρία να αποκτήσουμε μια τόσο νέα νύμφη της φωτιάς;”

“Δηλαδή πόσο νέα;”

“Το μήνυμα έλεγε πως έμοιαζε το πολύ είκοσι. Το οποίο σημαίνει πως είναι ακόμη απείδευτη και άτσαλη. Και πιθανότατα φοβισμένη. Γι’ αυτό πρέπει να προσέχουμε. Αν νιώσει πως απειλείται, μπορεί να μας κάψει κατά λάθος.”

“Νομίζω ότι έρχονται.”

“Τι;”

“Βλέπω κίνηση στο βάθος. Ετοιμάσου και φέρε μαζί και τις σκύλες, διότι η άλλη, η κοκκινομάλλα, φαίνεται να είναι ό,τι πιο αντίθετο έχω δει ποτέ από μία φοβισμένη.”

Σε απόσταση περίπου εκατόν πενήντα μέτρων βόρεια της Τριπάλλας, η Αρμίνια κι η Ανιάνθη περπατούσαν αποκαμωμένες προς την είσοδο της Πέτρινης Πόλης. Εξαιτίας της πολυήμερης ταλαιπωρίας η Ανιάνθη είχε πλέον μια μόνιμη κούραση που έκανε την πορεία τους βραδύτερη. Είχε περάσει σχεδόν μιάμιση μέρα που η πολύωρη καταιγίδα σταμάτησε ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν το ταξίδι τους κι απέμενε άλλη μισή μέρα -αν δεν υπήρχαν άλλες εκπλήξεις- ώσπου να φτάσουν στην Πυραμίδα.

“Δεν γίνεται να περάσουμε από το πλάι; Είναι ανάγκη να τις συναντήσουμε κι αυτές;”

“Ανώφελο. Σίγουρα θα τις έχουν ειδοποιήσει μέχρι τώρα και θα μας περιμένουν. Εξάλλου, δεν τα πήγαμε και τόσο άσχημα πριν” έσκασε ένα σύντομο χαμόγελο η Αρμίνια.

Η Ανιάνθη την κοίταξε με απορία. “Παραλίγο να σε σκοτώσει εκείνη η σκρόφα. Τί έπρεπε να γίνει για να τα πάμε άσχημα;”

“Δεν ήταν ούτε πρώτη φορά ούτε η τελευταία, που κάποια προσπαθεί να με σκοτώσει. Σημασία έχει για μένα το πώς την αντιμετωπίσες εσύ. Την έκαψες, τη σκότωσες και με έσωσες. Μην υποτιμάς μια τέτοια ηρωική πράξη.”

Παρόλο που χάρηκε για τα καλά λόγια, η Ανιάνθη βιάστηκε να αποκαταστήσει την αλήθεια, έτσι όπως την είχε στο δικό της μυαλό. “Εντάξει, πρώτον, εγώ απλώς πέταξα μια πέτρα για να της τραβήξω την προσοχή ώστε να πάρεις εσύ μια ανάσα. Δεν ήξερα ότι θα έπιανε φωτιά. Δεύτερον, έπρεπε να την σκοτώσω διότι αλλιώς θα σε σκότωνε εκείνη. Και τρίτον, αν θυμάσαι σου είπα πως δεν σε έσωσα εγώ αλλά η σαύρα. Πώς την είπε εκείνη η αντιπαθητική;”

“Αγκαθόσαυρα.”

“Ναι, αυτό. Από τύχη σώθηκες. Και τώρα η σαύρα έχασε την ουρά της. Πώς θα σε βοηθήσω αν ξαναπάθεις κάτι; Αν η Σαράτι ήταν μαζί μας θα είχες κάποια για να βασιστείς επάνω της.”

Η Αρμίνη σταμάτησε το βήμα της κι έπιασε την κοπέλα από τα λεπτά, απαλά της μπράτσα. “Βασίζομαι ήδη σε κάποια. Σ’ εσένα. Μπορεί να θεωρείς ότι ήσουν απλά τυχερή, αλλά εγώ σε είδα να προσπαθείς και να τα καταφέρνεις. Δεν θα εμπιστευόμουν τη ζωή μου στο κοριτσάκι που ήσουν όταν σε πρωτογνώρισα, εκείνο το κορίτσι που είχε μόλις περάσει για πρώτη φορά την έξοδο του σπιτιού της. Τώρα, όμως, έχεις αρχίσει να αλλάζεις. Αρχίζεις να δείχνεις πως, κάποια στιγμή, ίσως και να μπορώ να εμπιστευτώ τη ζωή μου στα χέρια σου. Είσαι ήδη διαφορετική από το κοριτσάκι που έφυγε από τη Φίρτα.”

“Ναι, αλλά ακόμη φοβάμαι το ίδιο” ήταν η ειλικρινής απάντησή της.

Η Αρμίνη πέρασε την παλάμη της πάνω στο στήθος και στην κοιλιά της κοπέλας, εκεί όπου κάποτε υπήρχε η ζωγραφιά του μαυροκόκκινου αστεριού. Πλέον έμοιαζε με αχνή μουτζούρα με λίγα σκόρπια κοκκινάδια. Πάνω στις ρώγες της και στην κοιλιά της είχε ξεμείνει λίγο μαύρο χρώμα. Η κοπέλα ήταν γδαρμένη από κλαδιά, λερωμένη από σκόνες που είχαν κολλήσει πάνω στο ιδρωμένο της κορμί ξανά και ξανά με το πέρασμα των ημερών και φυσικά υπήρχε η μαύρη πληγή της μαγικής φωτιάς πάντα εκεί στο δεξί της μπούτι, πάντα φρέσκια και ζεστή.

“Η σπουδαιότητά σου δεν καθορίζεται από το πόσο φοβάσαι, αλλά από το πόσο τολμάς. Όλες φοβόμαστε, αλλά λίγες τολμούμε” την έσπρωξε απαλά στην πλάτη και συνέχισαν το περπάτημα.

“Πλησιάζουμε” σχολίασε ανήσυχη η Ανιάνθη.

“Και λοιπόν; Ξέρουμε ήδη ότι θα μας σταματήσουν.”

“Θα προτιμούσα να μου είχες μάθει να πολεμάω. Μάλιστα, έπρεπε να το είχατε φροντίσει από την αρχή. Από τη στιγμή που σας είπα πως θέλω να με συνοδεύσετε στη Μικρή Έρημο.”

“Ναι, αυτό ήταν λάθος μου. Έδωσα μεγαλύτερη βαρύτητα στο να φτάσουμε γρήγορα στην αρένα και υποτίμησα τις αδυναμίες της συντροφιάς μας.”

“Τώρα περπατούν γρηγορότερα. Δεν υπάρχει κάτι που μπορείς να μου πεις; Οποιαδήποτε συμβουλή για τη μάχη;”

“Μην βιαστείς να ορμήσεις μπροστά.”

“Μόνο αυτό; Κάτι πιο συγκεκριμένο; Πού να χτυπήσω ακριβώς; Τι κινήσεις να κάνω;”

“Δεν είναι όλες οι αντίπαλες ίδιες. Αν ψάχνεις κάτι που να δουλεύει παντού, λίγη φωτιά θα ήταν μεγάλη βοήθεια.”

Η Ανιάνθη την κοίταξε ενοχλημένη. “Στο είπα και χθες, η φωτιά έρχεται από μόνη της, δεν την ελέγχω!”

“Φαντάσου να μπορούσες.”

Σκέφτηκε για λίγο αυτό που της είπε. “Έννοείς, όπως η Τριστέσσα με τη γη;”

“Ακριβώς!” απάντησε με ικανοποίηση η Αρμίνια.

Η κοπέλα σκέφτηκε για λίγο ακόμη, κοιτάζοντας τις δύο άρρες που όλο και πλησίαζαν. “Ναι, γιατί όχι;” είπε τελικά και η Αρμίνια πρόλαβε να διακρίνει ένα αχνό χαμόγελο αυτοπεποίθησης στα λεπτά ροζ χείλη της κοπέλας.

“Σε δύο λεπτά θα μας συναντήσουν και θα μας σταματήσουν. Μην κρύψεις το μαχαίρι που σου έδωσα προχθές. Ας είναι φανερά τα όπλα μας. Θα μας σεβαστούν περισσότερο.”

“Αν προσπαθήσουν να μου το πάρουν;”

“Τότε δώσ' το με ευχαρίστηση. Μέσα σε κάποια καρδιά, κάποια καρωτίδα ή κάποιο μάτι.”

Όσο η Ανιάνθη σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να αμυνθεί, η Αρμίνια παρατηρούσε τις άγνωστες, που στο μεταξύ είχαν πλησιάσει αρκετά ώστε να φαίνονται κάποια χαρακτηριστικά τους. Η μία ήταν στο δικό της ύψος αλλά πιο αδύνατη, με μακριά ξανθά μαλλιά, αχτένιστα και πολύ σκοτισμένα. Τα πόδια της ήταν μακριά και γεμάτα από ζωγραφιές με σχήματα και χρώματα του δάσους. Στα δύο της μπράτσα είχε δεμένες κόκκινες μαντίλες τις οποίες η Αρμίνια είχε την εντύπωση ότι κάπου είχε ξαναδεί. Η διπλανή της ήταν δέκα με δεκαπέντε εκατοστά κοντότερη και στο ξυρισμένο της κεφάλι υπήρχαν μοναχά δύο μικρές μαύρες κοτσίδες, στα πλαϊνά του κρανίου της. Τα στήθη της ήταν βαμμένα κόκκινα και στην κοιλιά της είχε σχεδιασμένη μια μαύρη παλάμη. Και οι δυο τους κρατούσαν στα χέρια κρυστάλλινες βέργες που η Ανιάνθη παρατήρησε

πως έμοιαζαν με τη βέργα της ψηλής άγνωστης που βρίσκονταν μαζί της στο δωμάτιο με τη Σκορπίνα. Πίσω από τις άγνωστες προχωρούσαν δύο καφετιές σκύλες. Είχαν μαύρες πατούσες, μακριά όρθια αυτιά και μαύρες μουσούδες. Η ζέστη τις είχε αναγκάσει να κρατούν τα σαγόνια τους ανοιχτά και τις γλώσσες τους κρεμασμένες έξω για να δροσίζονται.

“Εσύ μη μιλήσεις, αν δεν είναι απολύτως απαραίτητο” της είπε διακριτικά η Αρμίνια, χωρίς να την κοιτάξει.

Όταν είχαν πια απομείνει μόνο δέκα μέτρα ανάμεσά τους, η ψηλή ξανθιά σταμάτησε, σήκωσε το δεξί χέρι προς τις σκύλες και έδωσε εντολή να σταματήσουν. Αμέσως σταμάτησαν και όλες οι υπόλοιπες. Στα πρώτα δευτερόλεπτα της συνάντησης η Ανιάνθη κοίταζε κυρίως τα σκυλιά, τα οποία είχαν μαζέψει τις γλώσσες και τα σαγόνια τους και παρατηρούσαν με τεντωμένα αυτιά τις δύο πεδινές κι αμέσως μετά τις αφεντικές τους, αναμένοντας εντολές.

“Βρίσκεστε σε ξένη περιοχή” είπε η ξανθιά, μιλώντας στη σύγχρονη γλώσσα, προς έκπληξη της Ανιάνθης.

“Είναι απαγορευμένη η Πέτρινη Πόλη κι η Μικρή Έρημος προς εμάς;”

“Αν ήταν, δεν θα κυκλοφορούσατε ελεύθερες. Ποιές είστε και τί ζητάτε στην Πέτρινη Πόλη; Δώστε απαντήσεις ή δώστε τα κεφάλια σας.”

Η Αρμίνια ακούμπησε την παλάμη της διακριτικά στο μαχαίρι στη ζώνη της μέσης της. Η Ανιάνθη το πρόσεξε και ταραχτηκε, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω, ψάχνοντας πολύ διακριτικά μήπως βρει καμία πέτρα να σηκώσει. Οι σκύλες νιώσανε την ταραχή της κι έστριψαν προς το μέρος της με προειδοποιητικό γρύλισμα.

“Έχουμε αναλάβει μια έρευνα στη Μικρή Έρημο” είπε με φυσικότητα η Αρμίνια, ελπίζοντας να κερδίσει έστω λίγα δευτερόλεπτα ώσπου η Ανιάνθη να κάνει κάποια αποτελεσματική κίνηση. Στο μεταξύ, δεν είχε πάρει τα δάχτυλά της από τη λαβή του μαχαριού της κι αυτό οι άγνωστες το είχαν προσέξει.

“Μην προσβάλλεις τη νοημοσύνη μας τη στιγμή που είμαστε τέσσερις και είσατε μιάμιση, ανόητη πεδινή” της αγρίεψε η ξανθιά, σφίγγοντας το κρυστάλλινο ραβδί στο χέρι της.

“Πάρε το κεφάλι της ψηλής κι αμέσως η μικρή θα φοβηθεί και θα τα πει όλα” πρότεινε η πολεμίστρια με τις μικρές μαύρες κοτσίδες.

“Για τολμήστε!” ξέφυγε μια θυμωμένη φωνή από την Ανιάνθη η οποία αμέσως μετά έκανε μισό βήμα προς τα πίσω και κοίταξε την Αρμίνη σαν να τη ρωτούσε “μόλις έκανα βλακεία, έτσι δεν είναι;”

Η Αρμίνη έμενε ανέκφραστη κοιτάζοντας από τη μία τις άγνωστες κι από την άλλη ρίχνοντας πλάγιες ματιές στη νεαρή κοπέλα δίπλα της. Η αυξανόμενη ταραχή της αρχαιολόγας άγχωσε πολύ τη μία από τις σκύλες, ώσπου το ζώο δεν άντεξε την ένταση και όρμησε κατά πάνω της. Ως αντανακλαστική κίνηση, η Ανιάνθη σήκωσε το μαχαίρι της και, ρίχνοντας το σώμα της προς τα πίσω για να ξεφύγει, κάρφωσε τη μικρή λεπίδα κάτω από το σαγόνι της σκύλας. Αμέσως η Αρμίνη χτύπησε την ψηλή ξανθιά με μια δυνατή γροθιά στο κεφάλι και σχεδόν ταυτόχρονα την κλώτσησε δυνατά στο στήθος, ρίχνοντάς την κάτω. Με γρήγορες κινήσεις έφερε το κοντό μαχαίρι της στην καρωτίδα της άλλης.

“Σταμάτησέ την τώρα όλη αυτή την ανοησία ή πέθανε!” της είπε αγριεμένη ενώ με την άκρη του ματιού της παρακολουθούσε την ξανθιά που σηκωνόταν ξανά όρθια, πιάνοντας το κεφάλι της.

Η άρρηα με τις κοτσίδες ούρλιαξε δύο θυμωμένες λέξεις στα αρχαία και σήκωσε το ραβδί της για να τη χτυπήσει. Η σκύλα που είχε απομείνει άνοιξε τα σαγόνια της και χίμιξε στο πρόσωπο της Αρμίνας, αλλά η Λέαινα πρόλαβε κι έκοψε την καρωτίδα της πολεμίστριας, χώνοντας ταυτόχρονα το άλλο της χέρι με τη γροθιά μέσα στο ανοιχτό στόμα της σκύλας για να γλιτώσει το πρόσωπό της. Καθώς η άγνωστη με τις κοτσίδες έπεφτε αιμορραγώντας στο έδαφος, αγωνιζόμενη για αναπνοή, η ψηλή ξανθιά έμπηγε το κρυστάλλινο ραβδί της στο δεξί μπράτσο της Αρμίνας που, φωνάζοντας από οδύνη, άνοιξε άθελά της τη δεξιά παλάμη και το μαχαίρι της έπεσε στο χώμα, ενώ η σκύλα καταδάγκωνε το αριστερό της χέρι.

Ουρλιάζοντας κάτι που έμοιαζε με φοβισμένη πολεμική κραυγή, η Ανιάνθη μπήκε ανάμεσά τους κι έμπηξε το μαχαίρι της στο στομάχι της άγνωστης καθώς εκείνο έπιανε φωτιά. Η ψηλή άρρηα κλώτσησε την κοπέλα στο στήθος, ρίχνοντάς την κάτω και κρατώντας σταθερά το ραβδί

της χωμένο καλά μέσα στο μπράτσο της Λέαινας. Το έσπρωξε πιο βαθιά, μέχρι που η άλλη του άκρη διαπέρασε τη σάρκα και βγήκε από την άλλη μεριά του μπράτσου. Για την ξανθιά άγνωστη, όμως, ήταν ήδη αργά. Όσο άκουγε τη μικρή να της φωνάζει θυμωμένη, τόσο η φωτιά στο στομάχι της απλώνονταν και φούντωνε και της κατέτρωγε το κορμί. Προσπαθώντας να πνίξει τις πονεμένες στριγκλιές που πίεζαν να βγουν από τα χείλη της έπεσε στα γόνατα παρακολουθώντας την Ανιάνθη που έκανε ό,τι μπορούσε για να σώσει την Αρμίνη από την άγρια σκύλα. Καθώς το νέκρος αγκάλιαζε την άγνωστη πολεμίστρια κι ενώ αισθάνονταν το πνεύμα της να ετοιμάζεται για το άγνωστο ταξίδι, είδε το ζώο να πιάνει φωτιά στην αγκαλιά της τρομαγμένης κοπέλας.

“Πεθαίνω καλά. Άξια μάχη με στέλνει πέρα-από-τα-Βουνά” είπε μέσα της, καθώς το φως στα μάτια της έσβηνε.

“Κι αν μας ρίχνουν και χτυπούνε πα’ στα στήθια μας σφυριά

Κι αν μας καίνε και ρημάζουν σπίτια, πόλεις και χωριά

Της καρδιάς μας το ατσάλι δεν θα σπάσουνε ποτές

Κι όταν σηκωθούμε πάλι θα στοιβάζουν τις νεκρές”

Η Ανιάνθη προσπαθούσε να κοιτάξει όσο μπορούσε λιγότερο τα κομμένα δάχτυλα που κείτονταν μασημένα, δίπλα στο καρβουνιασμένο πτώμα του σκυλιού μαζί με τα άλλα κομμάτια σάρκας. Είκοσι μέτρα παραπέρα η Αρμίνη τύλιγε μεγάλα φύλλα γλυκοτσουκνίδας γύρω από το τραυματισμένο της χέρι, σιγοτραγουδώντας λίγες στροφές από την ‘Απελευθέρωση’. Δίπλα της ήταν το άγαλμα της Τρηπάλλης πάνω στη μαρμαρίνη βάση του. Όταν η Ανιάνθη ρώτησε να μάθει τί έγραφε το αρχαίο κείμενο, η Αρμίνη -αφού πρώτα άνοιξε θέμα για το πώς είναι δυνατόν μια αρχαιολόγα να μη γνωρίζει αρχαία- της διάβασε, όσο μπορούσε, τα ασημένα γράμματα πάνω στο μάρμαρο:

Μαριανίσσα Σιδερόκαρδη

Φυρακτίτη Β' Μαυροαίματη

Σινγακρήτη Δεντρογέννητη

“Έχει άλλη μια γραμμή με κείμενο στο τέλος. Τι λέει εκεί;” ρώτησε ανυπόμονα η κοπέλα.

“Δεν ξέρω. Δεν γράφει ονόματα εκείνη η φράση. Αλλά ακόμα και για τα ονόματα δεν είμαι εντελώς σίγουρη. Τις γνώσεις μου τις απέκτησα από διάσπαρτα κειμήλια που έχω δει στην Αμφίπολη.”

Όσο η νεαρή εκνευρίζονταν σκεπτόμενη ότι αν είχε ενδιαφερθεί από νωρίς για τα αρχαία τώρα θα μπορούσε να διαβάσει την επιγραφή, η Λέαινα έπιασε το καμένο κουφάρι του σκυλιού και το έσυρε προς τα ερείπια του τείχους, δίπλα στην πύλη. Μετακίνησε μερικές από τις μεγάλες σπασμένες πέτρες ώστε να δημιουργήσει ένα πρόχειρο καταφύγιο ώστε να μείνουν κρυμμένες από άλλες άρρες που τυχόν περιφέρονταν στην περιοχή. Μέσα σ’ εκείνο το μικρό καταφύγιο, δίπλα στην πύλη της Πέτρινης Πόλης, ξεκοκάλισαν τη σκύλα και φάγανε ό,τι δεν είχε γίνει κάρβουνο.

“Θα μείνουμε εδώ ώσπου να βραδιάσει και τότε θα διασχίσουμε την πόλη για να φτάσουμε στην αρένα. Η Σαράτι είπε πως η πόλη είναι ακατοίκητη αλλά όπως είδες υπάρχουν παρατηρήτριες και προστάτιδες, οι οποίες μετά από όσα κάναμε σίγουρα θα μας ψάχνουν. Και υπάρχουν κι εκείνες που μας παρακολουθούν από τη στιγμή που πατήσαμε πόδι στη Μικρή Έρημο. Γι’ αυτό θα προχωρήσουμε κρυφά και χωρίς φασαρία.” Κοίταξε την κοπέλα μέσα στα μάτια και συμπλήρωσε “Και χωρίς φωτιές, για όσο θα κρατήσει το σκοτάδι.”

“Ναι, αλλά μέχρι τώρα η φωτιά μας βόλεψε. Εμφανίζεται όταν την χρειαζόμαστε, καίει ό,τι καίγεται και νικάμε.”

“Είπες ότι δεν την ελέγχεις.”

“Έτσι είναι.”

“Τι θα γίνει, λοιπόν, αν μας επιτεθούν πολλές μαζί; Ή από πολλές πλευρές; Αν δεν μπορείς να την ελέγξεις, τότε δεν μπορείς να τη χρησιμοποιήσεις.”

“Μα είδες ότι τη χρησιμοποιώ καλά.”

“Όταν εμφανίζεται. Κι από όσο έχω δει ως τώρα, εμφανίζεται μόνο στην ύστατη στιγμή, όταν αισθάνεσαι πως δεν μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο.”

“Σιγά το πρόβλημα!”

“Βεβαίως και είναι πρόβλημα! Ανιάνθη, η ύστατη στιγμή σε μία μάχη μπορεί να έρθει πολλές φορές. Κι αν η φωτιά εξαρτάται από τα συναισθήματά σου κι από το αν φοβάσαι ότι θα πεθάνεις, εσύ ή κάποια άλλη, τότε είναι απλώς μια τελευταία κίνηση απελπισίας. Σε είδα, όταν έκαψες τη ρώγα της Ρουκάρας. Πρόσεξα το βλέμμα σου. Η φωτιά ξεπετάγεται και φουντώνει από τα συναισθήματά σου. Και τα συναισθήματα τυφλώνουν και παραπλανούν.”

“Για τη Σαράτι, όμως, που ρήμαξε την αδελφή της, τα συναισθήματά της δούλεψαν μια χαρά, ε;” κατέβασε παραπονεμένη τα μούτρα της η κοπέλα.

“Η Σάρα χρησιμοποιεί τη λύσσα συνειδητά, ως τακτική, ως σταθερή πολεμική τεχνική. Αν μπορείς να το κάνεις κι εσύ, κάν' το. Αλλά μην μείνεις όπως είσαι τώρα, με την αμφίβολη κι απρόβλεπτη συμπεριφορά μιας τέτοιας ικανότητας. Βρες μια τεχνική που να σε εκφράζει, να την καταλαβαίνεις και να την ελέγχεις. Με το μυαλό σου. Αποκόλλησε τη φωτιά από τα συναισθήματά σου.”

“Σύμφωνες. Πώς το κάνω αυτό;”

“Αυτό, δυστυχώς, δεν το ξέρω.”

Η Ανιάνθη την κοίταξε εκνευρισμένη, αλλά η Αρμίνα πρόλαβε να αποφύγει τη γκρίνια που ήταν έτοιμη να ακολουθήσει.

“Μπορώ, όμως, να σου προτείνω κάτι, έτσι όπως το καταλαβαίνω εγώ: προσπάθησε να μην χρησιμοποιήσεις τη φωτιά για όσο θα περπατάμε μέσα στη νύχτα. Αυτό ίσως να μην είναι τόσο εύκολο όσο ακούγεται. Το πιθανότερο είναι να υπάρξουν στιγμές όπου θα φοβηθείς, θα πονέσεις και θα κινδυνεύσεις να πεθάνεις. Και για να μη προδοθεί η θέση μας, θα πρέπει να επιμένεις να μην εμφανιστεί η φωτιά. Για αρχή, λοιπόν, μάθε να κάνεις αυτό. Να συγκρατείς τη φωτιά, να μην την αφήσεις να ανάψει. Ίσως αυτό να είναι ένα καλό βήμα για να μάθεις να την ελέγχεις.”

Οι υπόλοιπες ώρες έφυγαν ήσυχα, με την Ανιάνθη να αναλογίζεται τί θα έβρισκαν όταν θα έφταναν μέσα στην Πυραμίδα, καθώς η Αρμίνη προσπαθούσε να φτιάξει ένα υποτυπώδες μαστίγιο χρησιμοποιώντας τα εντόσθια και τα απομεινάρια της σκύλας.

Τα ερείπια της Πέτρινης Πόλης θύμισαν στην αρχαιολόγα μια παλιότερη δουλειά, όταν στο Μουσείο είχαν φτάσει για μελέτη τμήματα από επιγραφές και τείχη σπιτιών ενός αρχαίου κατεστραμμένου χωριού πολύ κοντά στη Φίρτα. Στο πόρισμά της η Ανιάνθη μιλούσε για χωριό της προ-Αρμάδιας περιόδου με βουνίσια αρχιτεκτονική, κάτι που το μουσείο είχε απορρίψει ως πιθανότητα -επισήμως- για να μη χάσει η Φίρτα την ουδέτερη θέση της στο πολιτικό παιχνίδι που γινόταν εκείνο το χρονικό διάστημα στην περιοχή. Παρόλ' αυτά, χάρηκε που μάθαινε τελικά πως είχε κάνει σωστή εκτίμηση στις χρονολογίες βλέποντας τα ίδια σχεδιαστικά και κατασκευαστικά γνωρίσματα στα γύρω κτίσματα, όσο μπορούσε να τα διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Σε μία-δύο κατασκευές θέλησε να σταματήσει για να τις παρατηρήσει καλύτερα, μα η Αρμίνη την έσπρωχνε κάθε φορά για να συνεχίσουν το περπάτημα. Έπρεπε να προσέχει το κάθε της βήμα, ώστε να μην πατήσει σε σκόρπια κόκαλα, σε σκουριασμένα καρφιά που 'ταν χωμένα σε σάπια δοκάρια και ό,τι άλλο κείτονταν στα δρομάκια της πόλης και μπορούσε να την τραυματίσει ή να κάνει φασαρία αν έσπαγε. Μα όσο κι αν πρόσεχε, κάθε τόσο οι μπότες της χώνονταν μέσα σε σάπιες σανίδες ή σε λεπτά κόκαλα κάνοντας αρκετή φασαρία ώστε η Αρμίνη να αγχώνεται και να εκνευρίζεται.

“Σου είπα πρόσεχε. Ως τώρα συναντήσαμε δύο περιπόλους.”

“Κι εγώ σου είπα ότι δεν έχω μάθει να περπατάω σαν τη γάτα μες τη νύχτα, όπως εσύ. Με τόσα λίγα άστρα που έχουμε απόψε, δεν βλέπω ούτε τα βυζιά μου.” γκρίνιαξε η νεαρή με ύφος και λέξεις που θα ταίριαζαν περισσότερο στη Μαύρη Σκύλα.

“Τότε σταμάτα να φεύγεις από κοντά μου και να ψάχνεις για αρχαιολογίες βραδιάτικα.”

Η Ανιάνθη σώπασε και ξανακόλλησε δίπλα της, πιάνοντάς την από το μπράτσο. Στα χέρια της δεν κρατούσε όπλο, επειδή φοβόταν μήπως άθελά της του βάλει καμιά φωτιά. Στα μαλλιά της αισθανόταν το σαυράκι. Είχε από ώρα ξυπνήσει και μετακινούνταν νευρικά πάνω στο κεφάλι της, κοιτάζοντας τότε προς τη μία και τότε προς την άλλη κατεύθυνση.

“Πρέπει να σου βρω μια καλύτερη κρυψώνα. Εκεί πέρα κινδυνεύεις με το παραμικρό χτύπημα” σκέφτηκε ανήσυχη για τη ζωή του μικρού ερπετού.

Η Αρμίνια έξυσε ένα τραύμα που φαγουρίζε το πληγωμένο χέρι της. Είχε από ώρα πετάξει τα φύλλα γλυκοτσουκνίδας, αφού είχαν κάνει τη δουλειά τους κι οι πληγές της είχαν σταματήσει να αιμορραγούν. Τα φύλλα είχαν αφήσει πίσω ένα λεπτό σκούρο πράσινο στρώμα που δρόσιζε τα τραύματά της. Κάτω από το δροσερό στρώμα, όμως, είχε περάσει το δηλητήριο της γλυκοτσουκνίδας το οποίο, αν και εμποδίζει τις μολύνσεις, προκαλούσε μεγάλη φαγούρα. Η συνεχόμενη φαγούρα αύξανε το άγχος της Αρμίνιας, που είχε πλέον αρκετά πράγματα για να ανησυχεί: είχαν απομείνει οι δυο τους ενώ το αρχικό σχέδιο περιλάμβανε τρεις. Η Ανιάνθη ήταν απαίδευτη ως πολεμίστρια και ως νύμφη, μπορούσε να βάλει φωτιά οποτεδήποτε και σε οτιδήποτε αν φοβόταν πολύ, ενώ η ίδια είχε ένα αριστερό χέρι τραυματισμένο και αδύναμο, στο οποίο είχαν απομείνει δυόμισι δάχτυλα. Και στην τελευταία μία ώρα, η Ανιάνθη είχε μιλήσει τρεις φορές μιμούμενη το ύφος της Σαράτι, σημάδι πως της έλειπε και την αναζητούσε. Ομοίως αισθανόταν κι εκείνη. Θα ένιωθε μεγαλύτερη ασφάλεια αν η Σκύλα είχε μείνει δίπλα τους. Το χέρι της θα ήταν ανέπαφο, η αρχαιολόγα θα ήταν πιο ήρεμη και θα διέσχιζαν με ψυχραιμία την Πέτρινη Πόλη.

“Λύσσαξες για εκδίκηση, ηλίθια” μονολόγησε χαμηλόφωνα, κατακρίνοντας για άλλη μια φορά τη χρονική στιγμή που είχε διαλέξει η Σαράτι να πάρει την εκδίκησή της.

Είχαν περπατήσει μοναχά τετρακόσια μέτρα από την είσοδο της πόλης και ήδη το άγχος είχε αρχίσει να την ταράζει τόσο ώστε κάθε λίγα μέτρα σταματούσε για να βεβαιωθεί πως δεν τις εντόπισαν αλλά και για να πάρει λίγες ανάσες πιο άνετα, μήπως και καταφέρει να χαλαρώσει.

“Δύο περίπολοι στο μισό περίπου χιλιόμετρο, δύο μέλη η κάθε περίπολος. Αν, λοιπόν, έχουν οργανωθεί, τότε είναι ακόμα δεκάξι προστάτιδες μέχρι να φτάσουμε στην αρένα” σκέφτηκε καθώς άρπαζε την Ανιάνθη από το χέρι όταν ετοιμάστηκε να φύγει πάλι από δίπλα της για να δει από κοντά ένα άγαλμα δίπλα σε ένα κτίσμα που έμοιαζε πως κάποτε ήταν μεταλλουργείο. Πριν η κοπέλα προλάβει να γκρινιάξει, ένα γρύλισμα της τράβηξε την προσοχή. Μια μεγάλη μαύρη γάτα που κοιμόταν στα ερείπια είχε ξυπνήσει και τις κοίταζε απειλητικά.

“Στάσου” ψιθύρισε η Αρμίνη. “Νομίζω ότι την ξυπνήσαμε και την ακούω πολύ τσαντισμένη”. Γύρισε γρήγορα το βλέμμα της αλλού.

Η Ανιάνθη κοίταζε το ζώο στα μάτια. Αυτό που είδε ήταν δυο πράσινες φλόγες που ζητούσαν να την κάψουν, ενώ το γρύλισμα όλο και αγρίευε.

“Μην την κοιτάξεις στα μάτια” ψιθύρισε η Αρμίνη με το βλέμμα στο έδαφος.

Η κοπέλα αναρωτιόταν τί στο καλό μπορούσε να κάνει μια γάτα ώστε να φοβηθεί ακόμα και η Λέαινα, ωστόσο αποφάσισε να την εμπιστευτεί και τράβηξε τα μάτια της από το ζώο. Το γρύλισμα χαμήλωσε αλλά δεν χάθηκε.

“Μου ακούγεται για αγριόγατα. Προχώρα αργά και προσεκτικά” ψιθύρισε η Πρωταθλήτρια.

Δεν πρόλαβαν να ολοκληρώσουν έξι βήματα και σκόνταψαν επάνω στα πτώματα της τρίτης περιπόλου. Ήταν πεσμένες ανάσκελα, με σκισμένες καρωτίδες, βγαλμένα μάτια και γρατζουνιές στις παλάμες, στα μπράτσα και στα πρόσωπα. Η Αρμίνη τράβηξε γρήγορα την κοπέλα πάνω της και την έκλεισε στην αγκαλιά της, λες κι ήθελε να την προστατεύσει από κάτι.

“Δεν την ξυπνήσαμε απλώς. Εισβάλαμε στην περιοχή της” εξήγησε πανικόβλητη καθώς η αγριόγατα χιμούσε από πίσω κατά πάνω τους, ουρλιάζοντας σαν υστερική.

Το άγριο ζώο καρφώθηκε με τα νύχια πάνω στην πλάτη της Αρμίνης. Εκείνη αμέσως έριξε τα χέρια της πίσω κι άρπαξε το κεφάλι της γάτας για να μην την αφήσει να την πλησιάσει στο πρόσωπο. Ταυτόχρονα προσπαθούσε να σωπάσει τις δικές της κραυγές αφού η αγριόγατα δεν

έλεγε να σταματήσει να μπήγει τα λεπτά σαν βελόνες νύχια στην πλάτη της και τα κοφτερά δόντια της στα δάχτυλά της. Προσπάθησε να σπάσει το κεφάλι του ζώου όμως ήταν δύσκολο να το καταφέρει με τα χέρια της εκεί πίσω κι εξάλλου το μόνο που κατάφερνε έτσι ήταν να αναγκάζει την αγριόγατα να μετακινείται πάνω στο δέρμα της πλάτης της, κάτι που δημιουργούσε ακόμα περισσότερες πληγές και περισσότερο αίμα. Η επιμονή της γάτας να προχωρήσει προς το πρόσωπο της Αρμίνας και συγκεκριμένα προς την καρωτίδα της, την ανάγκαζε να κρατάει και τα δυο της χέρια απασχολημένα για να κρατάει εγκλωβισμένο το πρόσωπο του ζώου.

Η Ανιάνθη είχε τιναχτεί κατατρομαγμένη μακριά από τη μάχη. Προσπαθούσε εναγωνίως να σκεφτεί, τί θα μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει; Πώς να αντιμετωπίσει μια τέτοια μανιώδη επίθεση χωρίς να κάνει ταυτόχρονα κακό στην Αρμίνη; Κατάφερε να αρπάξει ένα μαχαίρι από τη ζώνη της Αρμίνας, αλλά το μεγάλο ύψος της Λέαινας δεν βοηθούσε να φτάσει τη γάτα και αρνιόταν κι η ίδια η Αρμίνη να σκύψει και να γονατίσει για μη βρεθεί σε μειονεκτική θέση μάχης. Πέτρες, ξύλα και οτιδήποτε άλλο πέταξε στη γάτα δεν είχαν αποτέλεσμα αφού το ζώο ήταν προσηλωμένο στην άμεση απειλή και αγνοούσε τέτοιου είδους χτυπήματα.

Η πλάτη της Αρμίνας είχε πια λιώσει από τις νυχιές, είχε χλιοσκιστεί κι όπου είχε απομείνει ανέπαφο δέρμα ήταν κατακόκκινο από το αίμα που συνεχώς χύνονταν και ανάβλυζε από τα κοψίματα. Και τα εφτάμισι δάχτυλά στα χέρια της πολεμίστριας ήταν γδαρμένα και τρυπημένα, καταματωμένα, αλλά κατάφερναν και έπνιγαν τα ουρλιαχτά του άγριου ζώου. Τελικά η Αρμίνη έσκυψε ελαφρώς μπροστά και κατάφερε να πει “Κλείσε- μου- το- στόμα”. Χωρίς ερωτήσεις, η Ανιάνθη άνοιξε διάπλατα τις παλάμες της και τις πίεσε στα χείλη της Λέαινας. Αμέσως αισθάνθηκε μεγάλη κραυγή και τα δάχτυλά της δονήθηκαν από την ένταση. Η Αρμίνη είχε αρπάξει την αγριόγατα και την είχε ξηλώσει με τη βία από την πλάτη της, μαζί με την πλάτη της. Η Ανιάνθη πίστεψε πως δεν θα ξεχνούσε ποτέ εκείνη την κραυγή οδύνης που είχε βγει από το στόμα της Πρωταθλήτριας, καθώς σκίζονταν κομμάτια από το σώμα της. Κι όπως η κοκκινομάλλα

Πρωταθλήτρια είχε σηκώσει την αγριόγατα ψηλά, έκανε δύο μεγάλες δρασκελιές προς το άγαλμα και πάνω στο σκληρό του μάρμαρο κατέβασε το σώμα του ζώου με βίαιη ορμή και φριχτή δύναμη, ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου τελικά το άγαλμα έσπασε στη μέση και η αγριόγατα σώπασε για πάντα. Άφησε το πτώμα της γάτας να πέσει στο έδαφος και, κλείνοντας τα μάτια, έμεινε ακίνητη.

“Αισθάνεσαι κάποιο ανεμορεύμα;” είπε πολύ αργά και σιγανά, χωρίς να ανοίξει τα μάτια.

“Οχι” απάντησε με φυσικότητα η Ανιάνθη. “Στάσου. Ναι, έχει λίγο αεράκι, αλλά μόλις που το νιώθω.”

“Έμένα μου τρυπάει την πλάτη. Ανιάνθη, κορίτσι μου, πρέπει να σου ζητήσω να κάνεις κάτι. Θέλω να έρθεις από πίσω μου και να μου πεις -με ψυχραιμία- σε τί κατάσταση βρίσκομαι.”

Για λίγα δευτερόλεπτα δεν κουνήθηκε καμία τους. Ήξερε πως θα χρειαζόταν λίγες στιγμές μέχρι η κοπέλα να το τολμήσει. Η Ανιάνθη ήθελε πολύ να βοηθήσει αλλά η λιμνη αίματος και τα διαλυμένα κομμάτια σάρκας πεσμένα γύρω απ’ τα πόδια της Λέαινας την κάνανε να διστάσει. Όταν τελικά πήρε την απόφαση και πήγε να δει, το μετάνιωσε αμέσως.

“Ω, που να πάρει!” της ξέφυγε. Από τη στιγμή που αντίκρισε το συνονθύλευμα απογυμνωμένης σάρκας κι αίματος, που κάποτε ήταν η πλάτη της Αρμίνας, ήξερε πως δεν θα κατάφερνε να συγκρατήσει το στόμα της και πρόλαβε μόνο να μαλακώσει, όσο μπορούσε, τις λέξεις της. “Μα δεν υποφέρεις;” ρώτησε με μάτια γουρλωμένα, τραβώντας τα χέρια της προς τα πίσω, για να μην την ακουμπήσει κατά λάθος. “Δεν είναι δυνατόν, θα έπρεπε να έχεις λιποθυμήσει δέκα φορές μέχρι τώρα!”

“Ετοιμάζομαι” τη διέκοψε με πολύ εύθραυστη ψυχραιμία η Αρμίνη. “Θέλω να κάνεις κάτι ακόμα. Πριν από περίπου εβδομήντα μέτρα, αν θυμάσαι, συναντήσαμε μια αυλή γεμάτη γλυκοτσουκνίδες. Θέλω να πας και να μαζέψεις τα πιο πλατιά και μακριά φύλλα, όσα περισσότερα μπορείς, και να τα φέρεις εδώ.”

“Και να σε αφήσω μόνη σου;”

“Δεν γίνεται διαφορετικά. Πήγαινε!”

Η Ανιάνθη έτρεξε, πατώντας επάνω σε σανίδες, πέτρες, κλοτσώντας κόκαλα. Για όσα δευτερόλεπτα διήρκεσε η τρεχάλα της μέχρι την αυλή και πάλι πίσω, δεν την ένοιαζε αν θα έκανε φασαρία, την ένοιαζε μόνο να τρέξει για την Αρμίνη. Για λίγο, για πολύ λίγο, τόλμησε και προκάλεσε την τύχη της χάριν της μεγάλης ανάγκης και η τύχη στάθηκε δίπλα της. Όταν επέστρεψε, η Αρμίνη ήταν ακόμα στην ίδια θέση, στην ίδια στάση, περιμένοντας.

“Τύριδες κιόλας;” ρώτησε, κι η Ανιάνθη συνειδητοποίησε πως ήταν τόσο βιαστική, ώστε ούτε που είχε καταλάβει για πότε μάζεψε τα φύλλα.

“Θέλεις να στα κολλήσω στην πλάτη; Όπως είχες κάνει με το χέρι σου;”

“Ακριβώς. Και, σε παρακαλώ, κάν' το όσο πιο προσεκτικά μπορείς.”

Για ένα περίπου λεπτό η Ανιάνθη κολλούσε τα φύλλα στη διαλυμένη πλάτη της, ανίκανη να σταματήσει το τρέμουλο των χεριών της ενώ η Αρμίνη είχε κλείσει το στόμα της με τα λιωμένα δάχτυλά της για να μην ακούγεται όσο πονούσε από τα αγγίγματα και το τσούξιμο των φύλλων.

“Μπράβο το κορίτσι μου” ψιθύρισε αδύναμα στο τέλος. “Τώρα χρειάζεται κάτι τελευταίο. Τα μάτια μου έχουν θολώσει και σιγά-σιγά όλα μαυρίζουν. Σύντομα θα λιποθυμήσω και θα πέσω κάτω και δεν θα μπορείς να με μετακινήσεις. Γι' αυτό θα χρειαστεί εσύ να βρεις ένα μέρος για να με βάλεις να καθίσω και να μείνουμε κρυμμένες ώσπου να συνέλθω.”

Το πρώτο που έκανε η Ανιάνθη ήταν να φύγουν από εκείνη τη γειτονιά αλλά δεν κατάφεραν να περπατήσουν πολύ μακριά αφού η Αρμίνη είχε αρχίσει να καταρρέει και με το ζόρι κατάφερνε να σταθεί στα πόδια της. Βρήκε ένα σπίτι όπου η πόρτα βρισκόταν ακόμη στη θέση της -αν και δεν χρειαζόταν σπουδαία δύναμη για να πέσει έτσι όπως κρέμονταν- και κρύφτηκαν σ' ένα δωμάτιο γεμάτο με άχυρα, βαρέλια και ξύλινα κιβώτια. Έβαλε την Αρμίνη να ξαπλώσει μπρούμυτα στα άχυρα και στοίβαξε τα κιβώτια έτσι ώστε να μη φανούν αν κάποια έχανε το κεφάλι της από την πόρτα για να κοιτάξει μέσα. Έπειτα, κάθισε δίπλα της σιωπηλή και περίμενε, για ώρες, ώσπου από την εξάντληση αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, είδε από ένα μικρό παραθυράκι στη στέγη ότι είχε αρχίσει να

χαράζει. Πλησίασε το πρόσωπό της κοντά στις Αρμίνας και τέντωσε τα μάτια και τ' αυτιά της μέχρι που βεβαιώθηκε πως ακόμα ανέπνεε. Έψαξε αθόρυβα στα κασόνια και στα βαρέλια για οτιδήποτε χρήσιμο. Βρήκε ένα κομμάτι σίδερο που μάλλον κάποτε χρησίμευε ως κάγκελο στο μικρό παράθυρο της στέγης.

“Καλύτερο από το τίποτα” σκέφτηκε και το κράτησε.

Όσα βαρέλια δεν ήταν άδεια ανέδυσαν μια άθλια βρώμα κι ήταν γεμάτα μ' ένα παχύρρευστο πράγμα που δεν ήθελε να ξαναδεί, ούτε να ξαναμυρίσει. Σ' ένα από τα βαρέλια, ωστόσο, είχε ξεμείνει μισό δάχτυλο κρασί κι από κει πήρε μερικές σταγόνες και τις έτριψε στα χείλη της Αρμίνας για να δει την αντίδρασή της. Η Λέαινα έγλειψε τα χείλη της, μάλλον ευχαριστημένη, μουρμουρίζοντας κάτι που ήταν πάρα πολύ αχνό για να ακουστεί.

“Είσαι πολύ αδύναμη. Πρέπει να ξεκουραστείς και να φας” της ψιθύρισε η Ανιάνθη στο αυτί.

Μάταια έψαχνε και ξανάψαχνε το δωμάτιο και το σπίτι. Ότι φαγητό κι αν υπήρχε κάποτε εκεί, θα το είχαν πάρει τα ζώα. “Αυτό είναι!” της ήρθε η ιδέα.

Κάλυψε το σώμα της Αρμίνας με άχυρα και με προσεκτικά βήματα περπάτησε ως την πόρτα. Αφουγκράστηκε για λίγο και βεβαιώθηκε πως δεν ακούγονταν τίποτα το ύποπτο απ' έξω. Έσπρωξε αργά την πόρτα, έβγαλε το κεφάλι της και σάρωσε την περιοχή με τα μάτια. Τίποτα. Έβγαλε τις μπότες της και, προσέχοντας πού πατούσε, έφτασε στο σπασμένο άγαλμα. Καμία ένδειξη από τις περιπόλους. Πλησίασε το πτώμα του ζώου και γονάτισε. Τα μάτια του ήταν κλειστά και σφιγμένα, λες και κοιμόταν αμέριμνο. Εξωτερικά δεν φαινόταν να έχει υποστεί ζημιές. Το πήρε στα χέρια και με μεγάλη προσοχή επέστρεψε στο σπίτι.

“Πρέπει να το ψήσω” σκέφτηκε και τα μάτια της έπεσαν στην τραυματισμένη πολεμίστρια. “Υπόσχομαι να προσέξω” της ψιθύρισε αν και δεν πίστευε πως μπορούσε να την ακούσει.

Στερέωσε ένα βαρέλι ανάποδα επάνω σε τρία καφάσια αφήνοντας κενό από τη μία μεριά. Ανάμεσα στα καφάσια, κάτω από την τρύπα του βαρελιού, ακούμπησε την αγριόγατα και ύστερα κάθισε στο πάτωμα

σιωπηλή κι εστίασε την προσοχή της στο ζώο. Πέρασε τη ματιά της πάνω από το κεφάλι, στη μέση, στην ουρά και πάλι προς τα πίσω. Έκλεισε τα μάτια και θυμήθηκε τη Ραγισμένη Κοιλάδα και την αιχμαλωσία της στο δωμάτιο με τη Σκορπίνα. Θυμήθηκε όσα πέρασε εκεί, όσα έμαθε εκεί. Άνοιξε τα μάτια και ξανακοίταζε το γατί. Τα ξανάκλεισε, αφήνοντας το μυαλό της να ταξιδέψει στο ραζάκι. Ένωσε το ζεστό του μαλακό δέρμα, όταν το χάιδευε στη χαίτη και στην κοιλιά του καθώς πετούσαν πάνω από τη Ραγισμένη Κοιλάδα και τη φριχτή αλησμόνητη αίσθηση που είχαν αργότερα τα δάχτυλά της πάνω στο κομμένο κεφάλι του, στο τραπέζι του γλεντιού. Ξανάνοιξε τα μάτια και κοίταξε με ένταση τη γάτα. Το σώμα της κάπνισε σε μερικά σημεία. Έκλεισε πάλι τα μάτια της και σκέφτηκε την Αρμίνια και την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν. Ήταν βαριά τραυματισμένη κι είχε μεγάλη ανάγκη από βοήθεια. Από φροντίδα και προσοχή. Και, κυρίως, ψυχραιμία. Άνοιξε τα μάτια και σκέπασε το σώμα του ζώου με τη σκέψη της. Το κεφάλι, τη μέση, την ουρά. Κοίταξε τα σημεία που ήθελε να ψήσει. Κοιλιά, πόδια, στήθος. Με το μυαλό της έδωσε εντολή να καούν. Κι αμέσως εκείνα τυλίχτηκαν στις φλόγες. Ακούνητη κι ανέκφραστη η νύμφη παρακολουθούσε. Παρακολουθούσε τις αλλαγές πάνω στο κρέας καθώς εκείνο φλέγονταν. Οι τρίχες έφυγαν πρώτες και μετά το δέρμα ξεροψήνονταν μυρίζοντας καμένο. Έπειτα σκέφτηκε πως ήθελε να σβήσει η φωτιά. Και η φωτιά ανταποκρίθηκε. Οι φλόγες μίκρυναν, τρεμούλιασαν και χάθηκαν. Πίσω έμεινε το μισοψημένο πτώμα της αγριόγατας.

“Καλύτερο από το τίποτα” μονολόγησε.

Χρησιμοποίησε το σιδερένιο καγκελάκι που είχε φυλάξει για να ξεχωρίσει τα πιο καλοψημένα κομμάτια, που τα ακούμπησε επάνω σ’ ένα καφάσι. Χάιδεψε τα μαλλιά της Πρωταθλήτριας.

“Αρμίνια. Μπορείς να ξυπνήσεις για λίγο; Πρέπει να φας.”

Η Λέαινα μουρμούρισε κάτι μέσα στα δόντια της και προσπάθησε να σηκώσει το κεφάλι. Τη βοήθησε να το κρατήσει ψηλά και ταυτόχρονα της έδινε στο στόμα τα ψημένα κρέατα. Μόλις τελείωσε με το φαγητό, της έτριψε κρασί στα χείλη. Το αλκοόλ έδειξε να την ξυπνάει, αφού κατόρθωσε

να ψιθυρίσει “Κι άλλο.” Η Ανιάνθη αναθάρρησε, πήρε γρήγορα περισσότερο κρασί στη χούφτα της και της έδωσε να πiei. Λίγο αργότερα η Αρμίνα είχε ζαλιστεί αρκετά ώστε να χαλαρώσει λιγάκι και κατόρθωσε ν’ ανοίξει τα μάτια της. Το πρώτο που είδε ήταν η Ανιάνθη που της χαμογελούσε. Έσυρε αργά το καλό της χέρι και ακούμπησε το πόδι της κοπέλας. Ύστερα ξανάκλεισε τα μάτια και ξανακοιμήθηκε.

Μέχρι να βραδιάσει, η κοπέλα έκανε ό,τι μπορούσε για να βελτιώσει την κατάσταση. Ξαναβγήκε από το σπίτι κι επέστρεψε στο σπασμένο άγαλμα για να πάρει οτιδήποτε χρήσιμο από τη νεκρή περίπολο. Βρήκε δύο μαχαίρια και μία ζώνη μέσης. Επίσης βρήκε την επιστήθια ζώνη της Αρμίνας που είχε κοπεί κι είχε πέσει κατά τη διάρκεια της επίθεσης. Όταν βράδιασε, μαζεύτηκε δίπλα στην κοιμισμένη πολεμίστρια κι έκλεισε τα μάτια της ελπίζοντας να αποκοιμηθεί κι εκείνη, ενώ έξω μια νέα καταιγίδα σφυροκοπούσε ό,τι είχε απομείνει από την Πέτρινη Πόλη. Ξύπνησε μιάμιση ώρα αργότερα, καθώς η Αρμίνα προσπαθούσε να σηκώσει το ταλαιπωρημένο της κορμί από το πάτωμα, στηριζόμενη στα χέρια της.

“Έλα, κρατήσου από μένα” τη βοήθησε να καθίσει στο πέτρινο δάπεδο.

Μόλις ξεθώλωσε η όρασή της, η Αρμίνα ζήτησε κι άλλο κρασί. Η Ανιάνθη πήρε από το βαρέλι και της έδωσε να πiei από τα χέρια της ό,τι λίγο είχε απομείνει.

“Γιατί μυρίζει κάπνα εδώ μέσα; Άναψες φωτιά;” ρώτησε ανήσυχη.

“Πρώτα απ’ όλα, μην ανησυχείς. Όλη η κάπνα μπήκε μέσα σ’ εκείνο το βαρέλι. Τιποτα δεν βγήκε έξω. Δεύτερον, πες μου πώς αισθάνεσαι.”

“Ζαλίζομαι. Πονάω. Πεινάω. Πες μου ότι δεν άναψες φωτιά.”

“Θα σου εξηγήσω, αλλά μη μιλήσεις άλλο. Μην κουράζεσαι αμέσως μόλις ξύπνησες.” Της έδειξε με τα μάτια την ψημένη αγριόγατα κάτω από το βαρέλι. “Το ελέγχω” της είπε με χαμόγελο. “Άναψα φωτιά, έψησα τη γάτα, έσβησα τη φωτιά. Με το μυαλό μου, με δική μου απόφαση.” Βλέποντας πως η Αρμίνα την κοίταζε με δυσπιστία, σύρθηκε ως το ψημένο ζώο. “Περίμενε να σου δείξω.”

Η Αρμίνα είδε την κοπέλα να εστιάζει στη γάτα και να ανοιγοκλείνει κάπου-κάπου τα μάτια της. Ξαφνικά, φλόγες τύλιξαν το ζώο.

“Κάνε μου νόημα πότε θέλεις να τις σβήσω” είπε η νύμφη.

Η Αρμίνη άφησε να περάσουν λίγα δευτερόλεπτα κι ύστερα χτύπησε συνθηματικά δύο φορές το χέρι της στην πέτρα του δαπέδου. Πριν να σηκώσει την παλάμη της από το πάτωμα οι φλόγες είχαν κιόλας χαθεί. Ήταν η σειρά της να χαμογελάσει. Έκανε νόημα στην Ανιάνθη να πάει κοντά της.

“Μπράβο το κορίτσι μου” της είπε ψιθυριστά και της χάιδεψε τα μαλλιά.

Ύψησαν ό,τι άλλο μπορούσε να φαγωθεί από τα απομεινάρια της γάτας κι η Αρμίνη χρησιμοποίησε το κρανίο του ζώου σαν ποτήρι για να αποτελειώσει το κρασί από το βαρέλι. Όσο οι ώρες περνούσαν αισθάνονταν τη δύναμή της να επανέρχεται.

“Ήταν δυνατή αγριόγατα” σχολίασε η Λέαινα καθώς έπινε.

“Ήταν μπάσταρδη αγριόγατα” είπε θυμωμένα η Ανιάνθη.

“Θέλω να της δώσω ένα όνομα, για να μην ξεχαστεί. Ένα όνομα για να τη θυμάμαι.”

“Τι θα έλεγες για Μπασταρδόγατο;” είπε αστειευόμενη η κοπέλα.

“Ισως!” χαμογέλασε εκείνη.

Τελειώνοντας με το φαγητό και το κρασί η Αρμίνη ζήτησε από την Ανιάνθη να της βγάλει τα τσουκνιδόφυλλα από την πλάτη. Οι πληγές ήταν μελανιασμένες και υπήρχε πολύ ξεραμένο αίμα παντού. Ένα ημιδιάφανο πράσινο στρώμα είχε σχηματιστεί επάνω τους και η φαγούρα είχε κιόλας ξεκινήσει.

“Πιάσε αυτό εκεί” είπε, δείχνοντας το καγκελάκι δίπλα στα κόκαλα της γάτας. “Κάψ' το για να απολυμανθεί καλά.”

Είχε απομείνει ένα τελευταίο τραύμα να καθαριστεί. Μέσα στο μπράτσο της υπήρχε ακόμα σφηνωμένο ένα σπασμένο κομμάτι από το κρυστάλλινο ραβδί της ψηλής βουνίσιας πολεμίστριας, από τη μάχη στην είσοδο της πόλης. Έσπρωξε με το σίδερο από τη μία μεριά πολλές φορές, ώσπου το κομματάκι απελευθερώθηκε κι έπεσε στο πάτωμα. Ξεφύσησε ανακουφισμένη ενώ τύλιγε ένα χρησιμοποιημένο τσουκνιδόφυλλο γύρω από το τραύμα.

“Ας προχωρήσουμε τώρα, που είναι σκοτεινά” έκανε να σηκωθεί όρθια. “Στάσου, όχι ακόμα” τη σταμάτησε η κοπέλα, πιάνοντάς την απαλά από το μπράτσο.

“Γιατί; Τί έμεινε να κάνουμε;”

Δεν απάντησε αμέσως. Έριξε μια φευγαλέα ματιά στα τραύματα της Αρμίνας και την κοίταξε μέσα στα μάτια. “Αν χρειάζεται να γυρίσουμε πίσω, ας γυρίσουμε πίσω.”

Η Αρμίνη δεν σχολίασε. Περίμενε τη συνέχεια. Την αιτιολόγηση.

“Έχεις τραυματιστεί πολύ άσχημα. Ποιά μου λέει πως αν συνεχίσουμε δεν θα σκοτωθείς;” σταμάτησε για να συγκρατήσει λίγα δάκρυα που είχαν έρθει ακάλεστα, να μην τ’ αφήσει να βγουν στην επιφάνεια. “Επίσης, υπάρχει κι άλλη αιτία. Συγγνώμη που θα ακουστεί κάπως εγωιστικό, αλλά εφόσον χάσαμε τη Σαράτι, αν χαθείς κι εσύ και ξεμείνω ολομόναχη εδώ πέρα, δεν- δεν θα τα καταφέρω.”

“Φοβάσαι” μίλησε ψύχραιμα η Αρμίνη.

Όλη η ένταση και το σοκ που είχε συσσωρευτεί μέσα στην Ανιάνθη στις τελευταίες ώρες απελευθερώθηκε. Μερικά δάκρυα ξέφυγαν κι η φωνή της έσπασε.

“Φοβάμαι” ομολόγησε χώνοντας το πρόσωπό της στην αγκαλιά της Λέαινας. “Πρώτα από όλα, φοβάμαι για σένα, που πόνεσες τόσο πολύ εξ’ αιτίας μου, αλλά επίσης φοβάμαι λίγο και για μένα” είπε κρυμμένη στο στήθος της Πρωταθλήτριας.

Η Αρμίνη χαμογέλασε.

“Είσαι καλό κορίτσι, Ανιάνθη” της χάιδεψε τα μαλλιά. “Φοβάσαι όταν χρειάζεται να φοβηθείς. Σκέφτεσαι όταν χρειάζεται να σκεφτείς. Αλλά η μεγαλύτερη έκπληξη είναι το θάρρος σου.”

Παρόλο που αισθανόταν αμήχανα για την ατμόσφαιρα που είχε δημιουργήσει, εντούτοις η Ανιάνθη χαιρόταν που άκουγε εκείνα τα λόγια.

“Αν δεν ήσασταν εσείς μαζί μου, θα ήμουν πολύ διαφορετική. Μόνη μου δεν θα είχα καταφέρει ούτε καν να διασχίσω την Ερημιά.”

“Και τί μ’ αυτό; Δεν είναι μειονέκτημα το να ξέρεις να συνεργάζεσαι. Στο παρελθόν, ενωμένες, καταφέραμε αδιανόητα πράγματα.”

“Όπως;” σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τη Λέαινα. Είχε ανάγκη να ακούσει κάτι λίγο, ένα δείγμα, περίμενε ένα σημάδι για το ότι η απόφασή της να μελετήσει τη Μαύρη Πυραμίδα δεν ήταν ένα τεράστιο λάθος.

“Οι αρένες είναι το προφανές παράδειγμα. Τις χτίσαμε όλες μαζί. Σε μερικές, μάλιστα, βοήθησαν κι οι Βουνίσσιες. Η Μαύρη Πυραμίδα σχεδιάστηκε εξ' ολοκλήρου από Βουνίσσιες. Και οι αρένες δεν είναι καν το σπουδαιότερο παράδειγμα. Στα παλιά χρόνια, ενωμένες κατορθώσαμε να σώσουμε την Άργα.”

“Ναι, η Αρμάδα.”

“Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ κάτι που συνέβη πριν από την Αρμάδα και το οποίο δεν το διδάσκουν στα σχολεία. Όχι έτσι όπως συνέβη πραγματικά, τουλάχιστον.”

“Δηλαδή, ποιο;”

“Έχεις ακούσει ποτέ για την Πέτρινη Νύχτα;”

“Όχι.”

“Δεν είναι θέμα που χρειάζεται ν' ακουστεί σε μια τέτοια ώρα. Αυτό που προσπαθώ να σου πω είναι ότι σωστά φοβάσαι, αλλά μην υποτιμάς το θάρρος που έδειξες ως τώρα, Πόνεσες και ίσως να πονέσεις κι άλλο. Το να πονάς δεν είναι πάντα για κακό. Αν το χρησιμοποιήσεις σωστά, θα σε κάνει δυνατότερη.”

Το βλέμμα της κοπέλας χαλάρωσε γρήγορα. Σκούπισε όσα δάκρια είχαν προλάβει να τρέξουν στα σκονισμένα μάγουλά της και η διάθεσή της γρήγορα βελτιώθηκε. Το μυαλό της είχε πάει κάπου μακριά, πολύ πιο πέρα από την Πέτρινη Πόλη και τη Μικρή Έρημο. “Χτύπα το μέχρι να σπάσει” μονολόγησε.

“Τι εννοείς;” η Αρμίνια δεν κατάλαβε.

“Θυμήθηκα κάτι που άκουσα πριν από δυο χρόνια. Στη γειτονιά μου, πίσω στη Φίρτα, ζει μια κοπέλα. Η Ναστράτη. Είναι η πιο γυμνασμένη της πόλης. Να φανταστείς ότι εκπαιδεύεται χτυπώντας τα δέντρα!”

“Πώς είναι;”

“Πανέμορφη!” νοστάλλησε η Ανιάνθη. “Τα μαλλιά της έχουν το πιο γλυκό ξανθό χρώμα που έχεις δει ποτέ σου. Βέβαια, τα έχει σχεδόν πάντα

πιασμένα κοτσίδα, εξαιτίας της εκπαίδευσης. Ακόμα κι έτσι, όμως, της φωτίζουν το πρόσωπο τόσο ζεστά, που λυπάσαι όταν δεν την κοιτάξεις. Αχ, το πρόσωπό της, Λέαινα! Με μια ματιά νομίζεις ότι είναι η πιο ψύχραιμη κοπέλα που συνάντησες ποτέ. Κι έτσι είναι, φυσικά, μα η πραγματική της ομορφιά φαίνεται όταν θυμώνει. Όταν σφίγγει τα χείλη και σουφρώνει τα φρύδια της. Πρέπει να δεις πώς αστράφτουν τα μάτια της, τα μικρά της γκριζα μάτια, ν' ακούσεις πώς σκληραίνει η φωνή της και να νιώσεις την ένταση που αναδύει το σώμα της όταν οργίζεται."

Χαμογελώντας πλατιά, η Αρμίνια ξαναχάιδεψε τα μαλλιά της νεαρής.

"Νόμιζα ότι σου άρεσε η Νούτα."

"Μου αρέσουν διάφορες" είπε με φυσικότητα η κοπέλα.

"Όστε χτυπάει τα δέντρα, ε;" γέλασε η Πρωταθλήτρια, διασκεδάζοντας από το πόσο παράξενη φαινόταν μια τέτοια διαδικασία εκπαίδευσης στη νεαρή κοπέλα.

"Ναι, δεν έχει απομείνει ούτ' ένα δέντρο άγδαρτο στη Φίρτα που να μην έχει τα σημάδια της επάνω του."

"Καλά κάνει. Να επιμένει ως το τέλος και τότε θα έχει ό,τι χρειάζεται ώστε να μπει σε μια αρένα για να διεκδικήσει μια θέση Πρωταθλήτριας."

"Α, από επιμονή η Ναστράτη έχει απεριόριστη! Εκεί ταιριάζει η φράση που θυμήθηκα πριν. Μια φορά που καθόμουν και την παρακολουθούσα τυχαία-"

"Τυχαία;"

"Τυχαία. Την παρακολουθούσα λοιπόν να εκπαιδεύεται και την πλησίασε μια συναδέλφισσα που μένει στο σπίτι απέναντι από το δικό μου. Ενδιαφέρονταν να κάνει κι εκείνη την ίδια προπόνηση και τη ρώτησε τί στο καλό ήλπιζε να καταφέρει κοπανώντας τα δέντρα. Η Ναστράτη, λοιπόν, απάντησε: *Χτύπα το. Χτύπα το μέχρι να σπάσει. Ή μέχρι να σπάσεις εσύ. Και τα δύο καλό θα σου κάνουν. Αν χρειαστεί να σε σκοτώσει, άσ' το να σε σκοτώσει. Μετά θα είσαι δυνατότερη.*"

Με το καταφατικό κούνημα του προσώπου της, η Αρμίνια έδειξε πως συμφωνούσε με τα λόγια της Ναστράτης. Άφησε την Ανιάνθη από την αγκαλιά της και σηκώθηκε. Τεντώθηκε ξανά και ξανά για να ξεπιαστούν

όλες οι μύες που είχαν μουδιάσει από τις πολλές ώρες ακινησίας. Το τέντωμα ξύπνησε πολλές πληγές στο σώμα της, αλλά εκείνη επέμενε.

“Πάμε. Και να μην στεναχωριέσαι για μένα” της ξαναχάιδεψε τα μαλλιά. “Έχω περάσει πολύ χειρότερα, σε δυσκολότερες περιοχές, ολομόναχη.”

“Θα στεναχωριόμουν λιγότερο αν ήμασταν και οι τρεις μαζί.”

“Ναι, δυστυχώς” είπε σιγανά η Αρμίνια σαν να μιλούσε για κάτι που προτιμούσε να είχε ξεχάσει, “όπως σου έχω ξαναπεί, υποτίμησα τις αδυναμίες της συντροφιάς μας.”

Στα υπόλοιπα μέτρα ως το ανατολικό τείχος δεν συνάντησαν εκπλήξεις. Κρύφτηκαν από τις υπόλοιπες περιπόλους και η Ανιάνθη είχε υποσχεθεί πως μέχρι να μπουν στην Πυραμίδα δεν θα άναβε καμία φωτιά στο σκοτάδι. Μάλιστα, η Λέαινα της είχε δώσει να φορέσει στη μέση της τη ζώνη που είχε πάρει από τη νεκρή περίπολο όπως και το ένα από τα δύο μαχαίρια που είχε βρει στο ίδιο μέρος. “Αυτό το μαχαίρι δεν θα το κάψω” σκέφτηκε καθώς το προσάρμοζε στη ζώνη της. Και, πράγματι, το χρησιμοποίησε χωρίς να του βάλει φωτιά, στο τέλος της διαδρομής, όταν αναγκάστηκαν να σκοτώσουν την τελευταία περίπολο που φύλαγε την ατσάλινη πύλη του ανατολικού τείχους, μιας κι η Αρμίνια είχε κρίνει πως δεν υπήρχε άλλη λύση.

“Τα δικά τους μαχαίρια θα τα πάρουμε;”

“Ναι, δώσ' τα σε μένα. Θα κουβαλήσω όσα χωράν στις ζώνες μου.”

Το μάτι της κοπέλας έπεσε στο μαστίγιο που η Λέαινα είχε φτιάξει με τα εντόσθια της σκύλας και με το οποίο είχε μόλις πνίξει τη μία από τις δύο βουνίσίες της περιπόλου.

“Κόπηκε κι αυτό.”

“Και πολύ άντεξε. Θα φτιάξω άλλο μόλις βρω την ευκαιρία.”

Κοιτάζοντας την υποψία φωτός που είχε εμφανιστεί στα ανατολικά και έτοιμο να διώξει τη νύχτα σε λιγότερο από μισή ώρα η κοπέλα έριξε μια ματιά τριγύρω.

“Να ψάξω για καινούρια κρυψώνα; Σε λίγο θα ξημερώσει.”

“Δεν περιμένω άλλες συναντήσεις με τις περιπόλους και η απόσταση ως την αρένα είναι μια πέτρινη ξερή ερημιά. Νομίζω πως μπορούμε να αφήσουμε τις κρυψάνες τώρα πια και-” σταμάτησε απότομα να μιλάει. “Ακούς ένα σφύριγμα;”

“Σφύριγμα; Όχι” βιάστηκε να απαντήσει η Ανιάνθη κι αμέσως μετά συνειδητοποίησε πως, όντως, ακουγόταν κοντά της ένα διακριτικό σφύριγμα.

Η Λέαινα την κοίταξε. “Ακούγεται πολύ κοντά σου.”

Η κοπέλα ένωσε ελαφριά πίεση στο αριστερό μέρος του κρανίου της.

“Η σαύρα” μουρμούρισε η Αρμίνια κι έσκυψε από πάνω της για να δει καλύτερα.

“Ακόμα εκεί είναι αυτό;” ξαφνιάστηκε η Ανιάνθη.

“Μάλλον της αρέσεις. Νομίζω ότι κοιτάζει κάπου. Στρίψε το κεφάλι σου προς τα δεξιά. Ναι, πράγματι, έχει κολλήσει το βλέμμα της σε κάτι.”

“Πού;”

Το σφύριγμα της σαύρας δυνάμωσε. Πριν η Αρμίνια προλάβει ν’ απαντήσει, το μονοπάτι πίσω τους γέμισε με ογκώδες προειδοποιητικό γρύλισμα. Μια ψηλή σκύλα πλησίασε με αργά και προσεκτικά βήματα. Στο λιγοστό φως που έπαιρνε τη θέση της νύχτας, αποκαλύφθηκε το κοκκινωπό της τρίχωμα. Η σαύρα είχε μπήξει τα μικρά νυχάκια της στο κεφάλι της Ανιάνθης και το σφύριγμά της έγινε πιο τσιριχτό. Τα νύχια ήταν πολύ αδύναμα για να την πονέσουν, αλλά της δώσανε να καταλάβει πως το μικρό ερπετό φοβόταν. Η σκύλα γαύγισε δυνατά κι η φωνή της αντήχησε πάνω στα πέτρινα ερείπια, ταραάζοντας τη γαλήνη και τη σιωπή της επερχόμενης αυγής.

“Σκάσε, μαλακισμένο!” ακούστηκε μια τσαντισμένη φωνή, κρυμμένη στο σκοτάδι πίσω από το τριχωτό τετράποδο.

Η Αρμίνια μισόκλεισε τα μάτια έκπληκτη. “Σάρα;”

Η σκύλα έκανε λίγα ακόμα βήματα κι αποκαλύφθηκε μπροστά τους. Δεν ήταν σκύλα. Ήταν μια κόκκινη λύκαινα της Ραγισμένης Κοιλιάδας.

“Σκορπίνα!” φώναξε χαρούμενη η Ανιάνθη. Βέβαια, πρόλαβε να φωνάξει καθαρά μόνο το μισό όνομα, αφού η Αρμίνη της έκλεισε το στόμα στα γρήγορα για να μην κάνει φασαρία.

Έπειτα αποκαλύφθηκε μπροστά τους η Σαράτι. Με εξαίρεση λίγα φρέσκα κοψίματα στο στήθος και πολλές νέες μελανιές στο υπόλοιπο σώμα, ήταν ακριβώς όπως την είχαν αφήσει στο στρατόπεδο της Καχάρας. Με αμήχανο χαμόγελο σήκωσε το χέρι και χαιρέτησε τις άλλες δύο, που κοίταζαν αποσβολωμένες.

“Καλημέρα” είπε χωρίς να ξέρει καν τί ύφος να χρησιμοποιήσει.

“Καλημέρα;” ρώτησε συγκρατημένη η Αρμίνη ενώ η Ανιάνθη κοιτούσε άλαλη. “Καλημέρα;” ξαναρώτησε, πιά άγρια, μέσα από σφιγμένα δόντια. Προχώρησε δυο βήματα προς το μέρος της κι έμοιαζε τόσο απειλητική που ακόμα κι η Σκορπίνα σκιάχτηκε κι έπαψε να γρυλίζει. “Κλείσε το γαμώστομά σου κι ακολούθησέ μας. Όταν θα φτάσουμε σε ασφαλή απόσταση, τότε θα τα πούμε” έκανε άλλο ένα βήμα πιο κοντά. “Αν βγάλεις μισή άχνα στη διαδρομή, θα σου στύψω τη μήτρα μέσα απ’ το λαρύγγι σου.”

Προς έκπληξη της Ανιάνθης η Σαράτι δεν έδειξε καμία αντίδραση. Τις ακολούθησε σιωπηλή έξω από την πύλη και για περίπου τριάντα λεπτά ήταν σαν να μην υπήρχε. Για την αρχαιολόγο η ατμόσφαιρα ήταν πολύ άβολη. Με τη Σαράτι δεν γινόταν να μιλήσει και στην Αρμίνη φοβόταν να απευθυνθεί επειδή έβλεπε πόσο είχε εκνευριστεί. Επίσης, το μέρος ανάμεσα στο ατσάλινο τείχος και στην αρένα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά πέτρινα λοφάκια που είχαν απορροφήσει σαν σφουγγάρια τη θερμότητα πολλών ημερών και ήταν υπερβολικά καυτά για να πατηθούν με γυμνά πόδια. Γι’ αυτό και η Σκορπίνα έκανε μεγάλα και γρήγορα βήματα ώστε να μην καίγονται τα πόδια της ενώ παράλληλα έψαχνε για δροσερά σημεία όπου έκανε διάλειμμα για να δροσίζει τις πατούσες της.

Όταν πέρασε ένα μισάωρο πορεία στην ξέρα, τότε η Αρμίνη -αφού πρώτα βεβαιώθηκε πως δεν τις είχαν ακολουθήσει και αφού βρήκε μια μεγάλη δροσερή πέτρα για να ξαποστάσουν- άρχισε τη Σαράτι στις μπάτσες, μαλώνοντας την ότι διακινδύνευσε την αποστολή για να

εκδικηθεί την αδερφή της και πως αν δεν ήταν τόσο επιπόλαιη θα είχαν ήδη φτάσει στην Πυραμίδα και ότι αν η συμπεριφορά της σταθεί στο μέλλον αιτία για να μην γίνει η συμμαχία με τις Φλόγες θα την έδενε στην πιο ψηλή πολεμίστρα από το Μεγάλο Παρατηρητήριο Της Δύσης για να τη γδέρνουν και να την κομματιάζουν τα κοράκια και τα όρνια. Η Σαράτι δεν έδειξε να θορυβείται από τις απειλές, πράγμα που έκανε την Ανιάνθη να σκεφτεί πως μάλλον δεν τις άκουγε για πρώτη φορά. Με μεγάλη ψυχραιμία και χωρίς να ενδιαφερθεί για το ξύλο που μόλις είχε φάει, η Σκύλα έδωσε απαντήσεις.

“Δεν μετανιώνω για την εκδίκησή μου. Την ανέβαλα στο παρελθόν, ξανά και ξανά, τις περισσότερες φορές για χάρη σου. Την περίμενα για χρόνια, την πήρα και την ευχαριστήθηκα. Εξάλλου, ήθελα να είμαι σίγουρη πως θα εκδικηθώ πριν να πεθάνω. Κι από τη στιγμή που θα μπορούμε στην αρένα δεν ξέρουμε αν και πόσες θα επιστρέψουμε.”

“Η Ρουκάρα ζει;” ρώτησε η Αρμίνια προσπαθώντας να ηρεμήσει από την ένταση στην οποία βρισκόταν.

“Ζει. Δεν θα καταφέρει να ξαναγαμήσει πτώματα -και οτιδήποτε άλλο εδώ που τα λέμε- ή να πιάσει όπλο ή να φάει με τα χέρια, αλλά είναι ζωντανή.”

“Σωστά. Ξέχασα να σε ευχαριστήσω που την εξευτέλισες μπροστά στις Φλόγες. Αυτό θα μας βοηθήσει πολύ στη συμμαχία.”

“Αυτό της άξιζε, αυτό της έδωσα” είπε κοφτά η Σαράτι.

Η Αρμίνια δεν έφερε αντίρρηση. Στο θέμα της εκδίκησης συμφωνούσαν.

“Σε εξόρισαν;”

Η Σκύλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι. “Όπως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Είχα ξεκινήσει για να επιστρέψω στην Ήτρα, αλλά η Σκορπίνα με ακολούθησε και στην πορεία μου έφτιαξε τη διάθεση, οπότε αποφάσισα να 'ρθω να σας βρω. Τη διαδρομή την έχω ξανακάνει, έτσι κι αλλιώς. Αλλά ακόμα κι αν δεν την γνώριζα θα μπορούσα απλά να είχα ακολουθήσει τα πτώματα για να σας εντοπίσω.”

“Από τότε σε νοιάζουν εσένα τα πτώματα;”

“Οι σκοτωμένες προστάτιδες σε αυτή την περιοχή θα τραβήξουν την προσοχή της Καχάρας. Και δεν σκοπεύω να την ξαναδώ -όπως και καμία άλλη από τις Φλόγες- σύντομα. Ή, μάλλον, ποτέ. Τελείωσα πια μαζί τους.”

“Ε, βέβαια!” ειρωνεύτηκε θυμωμένα η Αρμίνα. “Τώρα που ικανοποίησες την εμμονή σου, ξαφνικά λογικεύτηκες! Αρκούσε απλώς να διακινδυνεύσεις τη μοναδική συμμαχία που-”

“Ξημέρωσε” σχολίασε η Ανιάνθη, προσπαθώντας να παρεκτρέψει τη συζήτηση σε ένα πιο ανώδυνο θέμα.

Η Αρμίνα δεν μίλησε άλλο. Είχε ξεσπάσει, είχε εκτονώσει την οργή της και δεν θα είχε νόημα να ξανακάνει τα ίδια από την αρχή. “Ξεκουραστείτε για ένα τέταρτο ακόμα και συνεχίζουμε.” είπε καθώς η Σκορπίνα επέστρεψε με μια χοντρή καφετιά σαύρα στο στόμα.

“Το κορίτσι έφερε φαγητό!” αναφώνησε η Σαράτι και της χάιδεψε την κοιλίτσα.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, η Ανιάνθη πήρε τη σαύρα στα χέρια της και την ακούμπησε στην πέτρα. Κάθισε μπροστά από την πέτρα, κόλλησε το βλέμμα της στη νεκρή σαύρα, σταύρωσε τα χέρια της και το ερπετό αμέσως κάπνισε κι άρχισε να ψήνεται.

“Τι στα κομμάτια!” τινάχτηκε η Σαράτι από τη θέση της ξαφνιασμένη.

Η Ανιάνθη κι η Αρμίνα ξαφνικά συνειδητοποίησαν πως είχαν ξεχάσει να της μιλήσουν για το θέμα της μαγικής φωτιάς. Στα τελευταία λεπτά της στάσης τους αφηγήθηκαν τα γεγονότα που έλαβαν χώρα αμέσως μετά τη μονομαχία: τις φλεγόμενες πέτρες στο καταφύγιο, το συμβάν στην είσοδο της Πέτρινης Πόλης και γενικά την πορεία της Ανιάνθης ως νύμφη της φωτιάς.

“Μάλιστα” ήταν το μόνο σχόλιο της Σκύλας. Ύστερα έδειξε την πλάτη της Αρμίνας. “Εσύ πώς γαμήθηκες έτσι; Η αγκριόγατα σε κανόνισε;”

Η Αρμίνα πήρε ένα χαμογελαστό ύφος που εξέπεμπε ετοιμότητα και περηφάνια. “Μήπως, καθώς ερχόσουν, είδες ένα πεσμένο άγαλμα δίπλα σ’ ένα μεταλλουργείο; Εκεί πάνω την έσπασα!”

“Υποθέτω ότι της έδωσες όνομα κι εκείνης.”

“Ναι, τη λέμε Μπασταρδόγατο!” πετάχτηκε η Ανιάνθη.

“Ε, καλύτερο από το Καρακόκα” σχολίασε αδιάφορα η Σαράτι.

“Ποιά;”

“Μια αγριόγατα που κάρφωσε τη Γατούλα εκεί, κάτω απ’ το στομάχι, πριν από δυο χρόνια.”

“Η Καρακόκα ήταν ανθεκτική, σκληρή γάτα” χαμογέλασε περήφανα στην ανάμνηση η Αρμίνη.

“Ηταν κωλόγατο!” αγρίεψε η Σαράτι.

“Καρακόκα” μουρμούρισε η Ανιάνθη. “Πού το βρήκες τέτοιο όνομα;”

“Είναι παλιό όνομα, πριν από την Αρμάδα. Ήταν όνομα που άξιζε σε μια τέτοια αγριόγατα.”

“Κόκα!” τινάχτηκε η Ανιάνθη. “Θα την ονομάσω Κόκα!” είπε, κατεβάζοντας το σαυράκι που κρατούσε κρυμμένο στα μαλλιά της.

Εκείνο σφύριξε ξανά μόλις αντίκρισε τη Σκορπίνα. Η λύκαινα είχε ίδια συμπεριφορά και παραλίγο να το αρπάξει στα αγριόδοντά της, αλλά με πολλά χάδια και γλυκόλογα η Σκύλα κατάφερε να την ηρεμήσει. “Σαν πολλές να μαζευτήκαμε” σχολίασε καθώς καθάριζε τις πατούσες της λύκαινας από ξερόχορτα κι αγκάθια.

“Όσο περισσότερες, τόσο το καλύτερο. Τα ζώα μπορούν να αποδειχθούν εξίσου χρήσιμα με εμάς, όπως απέδειξε, πρόσφατα, αυτό εδώ” έδειξε το σαυράκι η Αρμίνη.

Η Μαύρη Πυραμίδα ήταν τώρα πολύ κοντά. Κι όσο λιγότευαν τα μέτρα ανάμεσα στην Ανιάνθη και το μέγα κτίσμα, τόσο μεγαλύτερο δέος αισθάνονταν. Είχε επιτέλους την ευκαιρία να μελετήσει από κοντά την αρχαία αρένα και να κρατήσει σημειώσεις. Πρώτα έπρεπε να βρει κάποιου είδους γραφική ύλη, βέβαια, αφού τα σακιδιά της -που περιείχαν τα τετράδια, τα βιβλία και τα μολύβια της- τα έχασε στη Ραγισμένη Κοιλιάδα όταν έπεσε από το ραζάκι.

“Έφτασα στη Μαύρη Πυραμίδα. Έφτασα!” έλεγε και ξανάλεγε μέσα της για να το πιστέψει. Δεν ήταν μόνο το επικίνδυνο ταξίδι και η περιπέτεια

που είχε ζήσει όσα το έκαναν να μοιάζει απίστευτο. Η μελέτη της Πυραμίδας ήταν μια επιθυμία που είχε από μικρή ηλικία. Το πρώτο κείμενο που διάβασε όταν έμαθε ανάγνωση αναφέρονταν στις σπουδαίες αρένες της αρχαιότητας, ανάμεσά τους κι η Μαύρη Πυραμίδα της Μικρής Ερήμου. Οι γραπτές πληροφορίες που περιέγραφαν το εσωτερικό της ήταν ελάχιστες. Αν κάποια ήθελε να μάθει πώς ήταν από μέσα η Πυραμίδα, θα έπρεπε να διαθέτει αρκετή τόλμη και θάρρος ώστε να βρεθεί εκεί για να συναντήσει τις αντίπαλές της και να αναμετρηθεί μαζί τους.

Η βάση της Πυραμίδας είχε ύψος ένα μέτρο και από εκεί και πάνω ξεκινούσε η πύλη που ήταν λίγο πιο μέσα, με ύψος δύομιση μέτρα. Σκαρφάλωσαν τη βάση και στάθηκαν μπροστά στη μαύρη μεταλλική πύλη. Η πύλη ήταν μικρότερη από ότι περίμενε. Ήλπιζε πως ένα τέτοιο τερατώδες κατασκευάσμα θα φρόντιζε εξ αρχής να διαπομπεύσει την επιβλητική του παρουσία, αλλά ίσως τελικά οι αρχαίες αρχιτεκτονίσσες να είχαν άλλη άποψη. Κατασκευασμένη από μαύρο μέταλλο όπως και το υπόλοιπο κτίσμα, η πύλη είχε πάνω της σκαλισμένες παραστάσεις με πολεμίστριες που μάχονταν με μεγάλα θηρία και παραστάσεις όπου μάχονταν με άλλες πολεμίστριες. Πάνω στην πύλη δεν βρήκανε καμία κλειδαριά και κανενός είδους υποδοχή.

“Για να δούμε” είπε σκεπτική η αρχαιολόγα, σηκωμένη στις μύτες των ποδιών της για να βλέπει καλύτερα τις σκαλισμένες παραστάσεις. “Ίσως κάποια από τις αναπαραστάσεις να έχει κρυφή σκανδάλη που ανοίγει την πύλη” τέντωσε τα χέρια της και ψαχούλεψε τα σκαλίσματα στα πλαϊνά της πόρτας.

“Νομίζω ότι απλά σπρώχνουμε και μπαίνουμε” είπε με φυσικότητα η Σαράτι.

“Αποκλείεται. Η παλιά πόλη στη Φίρτα είναι γεμάτη με τέτοια συστήματα. Έχω δει πολλές αναπαραστάσεις σε αρχαίες κατασκευές και σχεδόν όλες υπάρχουν για να κρύβουν περάσματα και καταπακτές.”

Η Αρμίνα συγκράτησε ένα χαμόγελο και η Σαράτι την κοίταζε, συμφωνώντας με τα μάτια. Για λίγα λεπτά δεν της είπαν τίποτα. Την άφησαν να ψάχνει και να προσπαθεί ενώ εκείνες προετοιμάζονταν,

κάνοντας ζέσταμα στα μπράτσα και στα πόδια τους. Η κοπέλα δεν έδωσε σημασία μιας και ήταν απορροφημένη στη δουλειά της, αναζητώντας κινούμενα μέρη στις αναπαραστάσεις, μελετώντας ταυτόχρονα από αρχαιολογική άποψη το ύφος και τα σχέδιά τους.

“Τίποτα;” ρώτησε η Αρμίνη ύστερα από λίγο, δήθεν για να μάθει αν υπήρξε κάποια ανακάλυψη.

“Ακόμα τίποτα” απάντησε μηχανικά η αρχαιολόγα χωρίς να πάρει τα μάτια της από τα σκαλίσματα.

“Μπορούμε να δοκιμάσουμε κάτι κι εμείς;”

“Μα φυσικά. Παρακαλώ!” είπε ανυποψίαστη η κοπέλα κι έκανε στην άκρη.

Οι Πρωταθλήτριες στάθηκαν πλάι-πλάι μπροστά στην πόρτα, την αγκάλιασαν κι άρχισαν να σπρώχνουν με δύναμη.

Η Ανιάνθη αμέσως γκρίνιαξε. “Σας είπα, δεν είναι 'σπρώχνεις και μπαίνεις'. Δεν πρόκειται να ανοίξ-”

Κάτι σαν σπάσιμο πέτρας ακούστηκε πίσω από την πύλη και η πόρτα υποχώρησε κατά λίγα χιλιοστά. Οι Πρωταθλήτριες συνέχισαν το σπρώξιμο με την ίδια ένταση κι όσο έσπρωχναν τόσο ευκολότερα υποχωρούσε η πόρτα προς τα μέσα. Θαύμασε τη δύναμη και την αντοχή που είχαν τα σώματά τους.

Η Σαράτι είχε μισοκλείσει τα μάτια κι έσφιγγε τα δόντια από την έντονη προσπάθεια. Η Αρμίνη ήταν ανέκφραστη, όπως συνήθως, αλλά η αγριάδα και η προσήλωση στο βλέμμα της μαρτυρούσαν το μέγεθος της πίεσης που ασκούσε. Κάπου-κάπου οι δυο τους πετούσαν μικρά βογκητά και γρυλίσματα σε μια προσπάθεια να βάλουν ακόμα μεγαλύτερη δύναμη. Στο άκουσμα των βογκητών και στη θέα των άγριων χαρακτηριστικών των προσώπων τους, η Ανιάνθη ένιωσε ένα μικρό γαργαλητό που ξεκινούσε από το στήθος και κατέληγε ανάμεσα στα πόδια της. Τα δυνατά μπράτσα και των δύο ήταν τόσο σφιγμένα ώστε οι φλέβες είχαν τιναχτεί προς τα έξω. Σύντομα είχαν ιδρώσει κι οι σταγόνες έτρεχαν από τα μέτωπα, τα στήθη και τα μπράτσα τους, διαγράφοντας τα σκληρά κορμιά τους. Δεν πέρασε πολλή ώρα μέχρι να αναρωτηθεί η κοπέλα αν θα μπορούσε να βρει

ένα απομονωμένο μέρος μέσα στην Πυραμίδα για λίγα λεπτά, ώστε να μπορέσει να αντανιστεί με την ησυχία της.

Η πόρτα είχε μπει αρκετά μέσα και περισσότερες πέτρες ακούγονταν να σπάνε. “Να πάω να βοηθήσω;” σκέφτηκε αλλά πριν καν ολοκληρώσει τη σκέψη της είχε ήδη συνειδητοποιήσει πόσο αστεία θα έδειχνε η δική της δύναμη σε σύγκριση με τη θηριώδη ισχύ των μεγάλωσμων Πρωταθλητριών.

“Τέλος” φώναξε αγκομαχώντας η Σαράτι, σηκώνοντας τα χέρια της από την πόρτα.

Η πόρτα είχε υποχωρήσει τελείως κάνοντας στροφή προς τα αριστερά και αποκαλύπτοντας ένα πέτρινο δάπεδο και πέτρινα τείχη. Μπαίνοντας, παρατήρησαν πως δεν υπήρχε καμία εσωτερική πηγή φωτός, ούτε κάποιο παράθυρο.

“Βρες κάτι να το ανάψεις, για να 'χουμε φως” είπε στη νύμφη η Αρμίνια.

“Σαν τί; Δεν βλέπω τίποτα εδώ μέσα.”

Η πόρτα πίσω τους άρχισε να επιστρέφει στην αρχική της θέση. Έκανε ένα δυνατό ‘κρακ’, ένα σύντομο σύρσιμο και σφραγίστηκε εντελώς, καλύπτοντας το δωμάτιο και τη συντροφιά με απόλυτο σκοτάδι.

“Εξοχα” ακούστηκε στα σκοτεινά το ειρωνικό, εκνευρισμένο σχόλιο της Σαράτι κι ακολούθησε το λαχάνιασμα και νευρικό γλύψιμο της μουσούδας από τη Σκορπίνα. Λίγα δευτερόλεπτα σιωπής και μετά, παφ! Μια φλογίτσα στέκονταν πάνω στην ανοιχτή παλάμη της Ανιάνθης. Μετά βίας φώτιζε τα μάτια την νύμφης, που κοίταζε επίμονα τη φλόγα χωρίς να δίνει σημασία στις Πρωταθλήτριες που κοιτιούνταν απορημένες μεταξύ τους.

“Κι άλλο” ψιθύρισε η νύμφη. “Κι άλλο” είπε δυνατότερα. Κι η φλογίτσα τρεμόπαιξε και ψήλωσε. Η νύμφη ούτε κουνούσε τα μάτια της ούτε τα ανοιγόκλεινε. Τα κρατούσε εστιασμένα στη μαγική φλόγα, για να της δίνει εντολές. Οι άλλες παρατηρούσαν το πρόσωπό της, τα κρύα μάτια της καθώς διεύθυνε κι επεξεργάζονταν τη μικρή πύρινη γλώσσα που έγλειφε το δέρμα της παλάμης της. Η Αρμίνια την κοίταζε με χαμόγελο μα η Σαράτι αναρωτιόταν για αν και πόσο θα έπρεπε να χαίρεται για την ικανότητα της

κοπέλας. Όταν η Ανιάνθη κατάφερε να σταθεροποιήσει τη φλόγα, σήκωσε χαρούμενη τα μάτια και τις κοίταξε. Χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία στις εκφράσεις τους, προχώρησε πιο μέσα στο δωμάτιο με την φλεγόμενη παλάμη της ανοιχτή προς τα εμπρός, απολαμβάνοντας το κατόρθωμά της. Σε ένα από τα τοιχώματα του δωματίου είδε ανάγλυφα ασημένια διακοσμητικά που στόλιζαν τα τείχη από πάνω ως κάτω.

“Πανέμορφα!” μονολόγησε και τα πλησίασε.

“Δεν σε καίει;” ρώτησε η Σαράτι δείχνοντας τη φλόγα.

“Με ζεσταίνει πάρα πολύ, αλλά δεν πονάω καθόλου.”

“Πώς αισθάνεσαι;”

“Τι εννοείς;”

“Ψυχολογικά. Καμία αλλαγή στη διάθεση; Ανάγκη για να φωνάξεις ή να θυμώσεις;”

“Αυτά τα αντιμετωπίζω καλύτερα τώρα πια. Η μεγάλη δυσκολία ήταν στις προηγούμενες ημέρ-”

“Δεν μιλάω γι’ αυτό” την έκοψε η Σκύλα. “Εννοώ όταν χρησιμοποιείς τη μαγεία.”

Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα σιωπής ώσπου να απαντήσει. “Οχι, καθόλου. Καμία αλλαγή.” Τότε διέκρινε την αμφιβολία στο πρόσωπο της μαυρομάλλας. “Γιατί ρωτάς; Τι περιμένες να έχω πάθει;”

Η Σαράτι φόρεσε ένα ψεύτικο χαμόγελο και της χάιδεψε καθησυχαστικά την πλάτη. “Απλώς χαίρομαι που το αντιμετωπίζεις τόσο καλά. Λοιπόν; Πώς θα γίνει η έρευνα; Θα πηγαίνει η καθεμία όπου θέλει και θα σε φωνάζουμε όταν θα βρίσκουμε κάτι το ενδιαφέρον; Ή θα προχωράμε όλες μαζί;”

“Όλες μαζί, σαν ομάδα!” απάντησε με αυστηρότητα η Αρμίνια, καρφώνοντας τη Σκύλα με το βλέμμα.

“Εντάξει, μη με σκίσεις” αμύνθηκε η Σκύλα. “Πρέπει να ρωτήσω για να ξέρω πώς να κάνω τη δουλειά μου.”

Η Αρμίνια ψιθύρισε κάτι μέσα στα δόντια της.

“Σταματήστε να μαλώνετε κι ελάτε να δείτε!” ακούστηκε εντυπωσιασμένη η αρχαιολόγα. “Όλα τα σχέδια πάνω στο τείχος είναι

φτιαγμένα από μία μόνο γραμμή. Κάθε σχήμα, κάθε λουλούδι που απεικονίζεται, είναι πάντα μέρος της ίδια συνεχόμενης ασημένιας γραμμής. Από πού ξεκινάει; Για να δω. Ναι, από την είσοδο. Και απ' ότι βλέπω, συνεχίζει παραμέσα, στο υπόλοιπο εσωτερικό. Αν η υπόθεσή μου είναι σωστή, τότε η ίδια ασημένια γραμμή θα περνάει από όλα τα δωμάτια της αρένας. Αλλά γιατί;” Καθώς μετακινούσε την παλάμη της πάνω από τα σκαλίσματα, η φλόγα ακούμπησε ένα από τα ασημένια λουλούδια στο τείχος. Το λουλούδι φωτίστηκε. Το φως εξαπλώθηκε σ' ολόκληρη την ασημένια γραμμή και πολύ σύντομα, όλα τα σχήματα στο τείχος και ολόκληρο το δωμάτιο φωτίστηκαν μ' ένα μαλακό γαλαζόλευκο φως, το οποίο συνέχισε να επεκτείνεται παραπέρα, στην υπόλοιπη Πυραμίδα. Η Σκορπίνα έτρεξε να μυρίσει ένα σημείο της φωτισμένης γραμμής που βρισκόταν αρκετά χαμηλά στο τείχος, ώστε το έφτανε με τη μουσούδα της.

“Υπέροχο!” μονολόγησε η Ανιάνθη. “Υποψιάζομαι πως η μέθοδος αυτή φωτίζει με μία κίνηση ολόκληρο το εσωτερικό της Πυραμίδας.”

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια, οι Πρωταθλήτριες συνειδητοποίησαν ταυτόχρονα το ίδιο πράγμα: αν η ασημένια γραμμή έφτανε ως το θηρίο, ίσως να το ξυπνούσε. Για εκείνες αυτό δεν θα ήταν πρόβλημα. Από την πρώτη στιγμή περίμεναν να το συναντήσουν. Αποζητούσαν τη χαρά μιας ακόμη μάχης, σε άλλη μια αρένα, με άλλο ένα από τα σπάνια τέρατα της αρχαίας εποχής. Η σκέψη τους πήγε στην κοπέλα, που ακόμα πίστευε πως το θηρίο ήταν νεκρό είτε από όπλο είτε από γηρατειά. Είχαν συναποφασίσει οι δυο τους πως θα προσπαθούσαν να την κρατήσουν μακριά από τη σκέψη του θηρίου για όσο περισσότερο γίνεται, ώστε να μπορέσει να κάνει με ηρεμία τη δουλειά για την οποία είχαν ταξιδέψει και οι τρεις τους μέχρι τη Μικρή Έρημο.

Η Ανιάνθη πήρε μαζί της τη λύκαινα και βάδισε βιαστική πέρα από το δωμάτιο στρίβοντας δεξιά, σε μια πέτρινη στοά γεμάτη με αγάλματα κι επιγραφές.

“Ω, που να πάρει!” αναφώνησε, έκθαμβη μα κι ενοχλημένη ταυτόχρονα, αφού από τη μία είχε την ευκαιρία να μελετήσει ένα σωρό

μοναδικά αγάλματα αλλά από την άλλη δεν θα μπορούσε να μεταφράσει τις επιγραφές.

“Αρμίνε, εσύ καταλαβαίνεις τα αρχαία. Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις;” έστρεψε το βλέμμα στη Λέαινα που εκείνη την ώρα έμπαινε στη στοά μαζί με τη Σκύλα.

“Τα καταλαβαίνω από τα συμφραζόμενα και μόνο προφορικά. Δεν ξέρω να διαβάζω αρχαία.”

“Εγώ ξέρω εκείνη τη λέξη” έδειξε η Σαράτι μια επιγραφή με δύο λέξεις πάνω από ένα άγαλμα που απεικόνιζε ένα τετράποδο θηρίο με μεγάλες δαγκάνες και κεντρί στην ουρά. “Είναι το όνομα *Σκορπίνα*. Το έχω ξαναδεί γραμμένο σε αγάλματα της Ραγισμένης Κοιλιάδας.”

“Ακούς κορίτσι μου; Το ίδιο όνομα με το δικό σου!” χάριδεψε η Ανιάνθη το χοντροκέφαλο της κόκκινης λύκαινας ανακατεύοντάς της το τρίχωμα. “Και η άλλη λέξη δίπλα της ποια είναι;” ρώτησε ελπιδοφόρα τη Σαράτι.

“Δεν ξέρω. Δεν την έχω ξαναδεί.”

“Καλά” χαμήλωσε τη φωνή η αρχαιολόγα, απογοητευμένη. “Αν όμως βρεις κάτι άλλο που να το γνωρίζεις, πες το μου αμέσως.” Έπειτα έφυγε πιο πέρα, με τη Σκορπίνα στο κατόπι της, για να εξετάσει τ’ αγάλματα με τη σειρά.

“Τι είδους αρχαιολόγα είναι αν δεν ξέρει να διαβάζει αρχαία;” είπε χαμηλόφωνα η Σκύλα στην Αρμίνε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι βαριεστημένη. “Της έχω ήδη κάνει αυτή την ερώτηση. Η σύντομη απάντηση είναι: οικογενειακά πείσματα.”

Η Σκύλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Αν μη τι άλλο, γνώριζε από τέτοια.

“Ασ’ τες εδώ και πάμε μια στιγμή παραπέρα, μην τυχόν και μας περιμένει καμιά έκπληξη στο επόμενο δωμάτιο” τη σκούνηξε η κοκκινομάλλα πολεμίστρια.

Η Ανιάνθη τις είδε με την άκρη του ματιού της που προχωρούσαν αλλά δεν έδωσε σημασία. Το μάτι της είχε πέσει στα νέα ασημένια σχήματα της στοάς.

“Εδώ τα λουλούδια είναι διαφορετικά από πριν” μονολόγησε. “Το λουλούδι φαίνεται να είναι το ίδιο, αλλά τώρα έχει ανοίξει τα πέταλά του. Και υπάρχουν και μερικά νέα σχήματα πιο πέρα. Δεν γίνεται άλλο έτσι. Χρειάζομαι σημειώσεις. Κάτι για να γράψω.”

Καθώς έψαχνε τριγύρω, το μάτι της έπεσε σε μία πλάκα στο τείχος που ήταν λίγο σπασμένη στην άκρη. Σκέφτηκε για λίγο. Έβγαλε από τη ζώνη της το μαχαίρι που της είχε δώσει η Αρμίνια από τη νεκρή περίπολο στην Πέτρινη πόλη. Ήταν τυχερή, η λαβή ήταν ξύλινη. Έκαψε ένα μέρος από το ξύλο, το έκανε κάρβουνο κι άλειψε τη μαύρη στάχτη στη μύτη του μαχαιριού. Έπειτα ακούμπησε τη μύτη στη σπασμένη πλάκα του τείχους. Η στάχτη έμενε στη θέση της, αν και τα γράμματα της έβγαιναν τότε λεπτά και τότε χοντρά.

“Καλύτερο από το τίποτα” είπε προς τη Σκορπίνα καθώς έβαζε τη μύτη του μαχαιριού πίσω από το σπασμένο σημείο και πίεζε λοξά προς τα μέσα. Σκόνη και μικρά κομματάκια ξεκόλλησαν κι έπεσαν στο δάπεδο. Έσπρωξε ξανά και ξανά και η μία πλευρά της πλάκας σηκώθηκε ελαφρώς. Πίσω από την πλάκα μύρισε ξεραμένη λάσπη μαζί με κλεισούρα. Έβαλε περισσότερη δύναμη και με τα δύο χέρια και η πλάκα ξεκόλλησε από όλες τις πλευρές, απελευθερώθηκε από τη θέση της, έπεσε κάτω κι έσπασε. Κοίταξε τα κομμάτια στο πάτωμα και χωρίς να σχολιάσει την απροσεξία της, έμπηξε το μαχαίρι ξανά στο χώρισμα για να βγάλει τη διπλανή πλάκα. Μετά από αρκετά λεπτά είχε αρκετές πλάκες στα χέρια της. Επέστρεψε στο αρχικό δωμάτιο και ξεκίνησε να κρατάει τις σημειώσεις της, γράφοντας πρώτα-πρώτα για τα ασημένια λουλούδια της Μαύρης Πυραμίδας.

Το δωμάτιο στο οποίο περίμεναν οι Πρωταθλήτριες ήταν μεγαλύτερο από το αρχικό δωματιάκι και τη στοά μαζί. Τα φωτεινά ασημένια σχήματά του αναπαριστούσαν το ίδιο λουλούδι με πριν, μόνο που αυτή τη φορά μέσα από τα ανοιχτά πέταλα του άνθους πρόβαλλε μια σφιγμένη γροθιά. Όπως και στα προηγούμενα δωμάτια, έτσι κι εκεί η ασημένια γραμμή διαπερνούσε κατά μήκος τα τείχη ώσπου έφτανε στην έξοδο του δωματίου, στις σκάλες

οι οποίες οδηγούσαν προς τα επάνω. Το δωμάτιο κόβονταν διαγωνίως από μία σειρά με οχτώ πέτρινες κολόνες στο ύψος της Ανιάνθης. Πάνω σε κάθε κολόνα ήταν στερεωμένο ένα κρανίο. Το τείχος απέναντι από την είσοδο ήταν διακοσμημένο με οχτώ ραβδιά φτιαγμένα από ξύλο και ατσάλι. Τα ξύλα ήταν σάπια και το ατσάλι τους σπασμένο και στομαωμένο. Η Σαράτι ακούμπησε ένα από τα ραβδιά κι εκείνο διαλύθηκε στα δάχτυλά της και τα κομμάτια του πέσαν κάτω.

“Ίσως αν προσπαθούσαμε να μην καταστρέψουμε ιστορικά κειμήλια” τη μάλωσε η Αρμίνη.

“Καλά” είπε η Σκύλα δίχως να έχει διάθεση να αντιπαρατεθεί κι απομακρύνθηκε από τα ραβδιά. Στάθηκε κοντά στις σκάλες και κοίταζε ανυπόμονα την πόρτα απ’ όπου περίμεναν την Ανιάνθη να επιστρέψει.

Η Αρμίνη παρατήρησε τη νευρικότητά της αλλά δεν ήταν σίγουρη για την αιτία. Άραγε ήταν έτσι για το θηρίο της Μαύρης Πυραμίδας; Το ήξερε από την αρχή ότι θα έρχονταν η ώρα να το πολεμήσει. Και οι δυο τους το γνώριζαν. Μοναχά η Ανιάνθη επέμενε να βρίσκεται σε άρνηση. Μήπως ήταν έτσι για το συμβάν με την αδερφή της; Είχε φτάσει επιτέλους η μέρα που θα έβλεπε τη Σαράτι να μετανιώνει για κάτι που έκανε;

“Πώς είναι η Καχάρα;” ρώτησε για να ανοίξει το θέμα, μήπως μάθει κάτι.

Ήταν πλατύ το χαμόγελο και μεγάλη η χαρά που εμφανίστηκε ξαφνικά στο πρόσωπο της Σαράτι. “Εξάλλη, όπως το φαντάζεσαι. Κι ακόμα χειρότερα.”

Η Λέαινα δεν είπε τίποτε άλλο. Την προσπέρασε και βάδισε προς τις σκάλες. Κοντοστάθηκε στο πρώτο σκαλί κι αφουγκράστηκε σιωπηλή. “Το ακούς;”

“Ακούω κάτι” απάντησε υπερδεμένη η Σκύλα “αλλά δεν ξέρω τι είναι. Χώματα; Νερά; Ίσως να υπάρχει σύστημα ύδρευσης εδώ” είπε, αν και δεν το πίστευε πραγματικά.

“Ναι, μην τυχόν και διψάσουν ή λερωθούν οι σκληρότερες μονομάχες της Άργας” ειρωνεύτηκε η Αρμίνη και την κοίταξε συνωμοτικά. “Ξέρεις

τί ακούγεται. Και οι δυο μας το ξέρουμε. Είναι βήματα. Μεγάλα, βαριά βήματα.”

“Και το νερό τί σχέση έχει με το τούλι;”

“Τούνλινλ.”

“Αυτό τέλοσπάντων.”

“Δεν ξέρω. Ίσως να υπάρχει στο κλουβί του μια γούρνα με νερό, αν είναι από ‘κείνα που διψούν. Καμία δεν ξέρει, διότι καμία δεν έχει το έχει δει. Καμία που να έμεινε ζωντανή, τουλάχιστον” έλεγε η Αρμίνια και την κοίταζε επίμονα στα μάτια. “Γιατί διστάζεις; Άλλαξες γνώμη; Δεν θέλεις να το σκοτώσουμε;”

“Δεν άλλαξα γνώμη! Είπα ότι θα του βγάλω τα μάτια και θα του τα βγάλω. Έχω χρόνια να σκοτώσω κάτι σπάνιο και μεγάλο. Δεν με απασχολεί εκείνο το θηρίο.”

Αμέσως μαζεύτηκε επειδή κατάλαβε τα λόγια που της ξέφυγαν.

“Εκείνο το θηρίο; Σε απασχολεί κάποιο άλλο θηρίο;” ρώτησε με ξεχωριστό ύφος η Αρμίνια. Είχε καταφέρει να εντοπίσει το στοιχείο που απασχολούσε τη Σκύλα.

Η Σαράτι την κοίταζε με πραγματική απορία.

“Δηλαδή, το πιστεύεις κι εσύ;”

“Τι πράγμα;”

“Ότι οι νύμφες τρελαίνονται.”

“Τι πράγμα!”

“Σοβαρά μιλάω. Όσο πιο πολύ χρησιμοποιούν τις δυνάμεις τους, τόσο πιο θυμωμένες, άγριες κι ανεξέλεγκτες γίνονται.”

“Βλακείες! Όσο περισσότερο εκπαιδεύονται κι εξασκούνται, τόσο πιο αποτελεσματικές πολεμίστριες γίνονται. Όπως όλες μας. Μόνο που, αντί για ξίφη και σφυριά, εκείνες χειρίζονται φωτιά και χόμα κι αστραπή.”

“Και νερό. Και το χρησιμοποιούν για να πνίξουν σκυλίτσες μέσα στο δάσος.” η Σκύλα θυμήθηκε τη Βίκι από την Ήτρα.

Η Αρμίνια σταμάτησε τη συζήτηση. Ήξερε πως δεν θα μπορούσε να τη συνεχίσει έτσι κι αλλιώς, αν η Σαράτι επρόκειτο να ανάγει την προσωπική της εμπειρία σε γεγονός.

Η Ανιάνθη επέστρεψε στο δωμάτιο, τρίβοντας το μαχαιράκι της πάνω σε μια από τις πλάκες. Τα χέρια και τα μπράτσα της είχαν γεμίσει με στάχτες. Από πίσω της ακολουθούσε η Σκορπίνα, που έγλυφε τη μουσούδα της που κι εκείνη είχε γεμίσει με στάχτες.

“Τελείωσα με τα προηγούμενα δωμάτια. Τι έχουμε εδώ;” μίλησε ενθουσιασμένη κι έτρεξε προς το ασημένιο λουλούδι με τη γροθιά, γράφοντας νέες σημειώσεις.

“Πώς σου φαίνεται η αρένα μέχρι στιγμής;” ρώτησε η Αρμίνια.

“Υπέροχη!” έβγαλε μια χαρούμενη φωνή και συμπλήρωσε ακόμα πιο δυνατά “Κι ακόμα είμαστε στην αρχή!” Συνέχισε να γράφει με μανία πάνω στην πλάκα και σήκωσε τα μάτια της μόνο όταν τη γέμισε και δεν χωρούσαν άλλα. “Ετσι όπως πάω θα χρειαστώ κι άλλες σε λίγο. Αρμίνια, σε παρακαλώ μπορείς να πας πίσω στη στοά και να βγάλεις μερικές πλάκες στα γρήγορ-” έπαψε να μιλάει μόλις ξανακούστηκε από ψηλά η ίδια φασαρία που άκουγαν πριν λίγο οι άλλες.

“Ναι, πηγαίνω” έκανε εκείνη ότι δεν κατάλαβε και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Σαράτι παρακολουθούσε επιφυλακτικά την κοπέλα, που μισόκρυβε την ανησυχία της κάνοντας ότι μελετούσε τα κρανία δίπλα στις κολόνες. Χτυπήματα πάνω σε πέτρα ακούστηκαν από τη στοά, όπου η Αρμίνια ξεκολλούσε πλάκες. Για μερικά δευτερόλεπτα η Σκύλα πάλευε μέσα της, προσπαθώντας να αποφασίσει αν μπορούσε να αντέξει την αμήχανη σιωπή της κοπέλας ή αν θα καταδέχονταν να της πει λίγα καθησυχαστικά λόγια. Τελικά, βλέποντας πως τα δάχτυλα της κοπέλας τρεμούλιαζαν καθώς επεξεργαζόταν ένα από τα κρανία στις κολόνες, αναστέναξε ηττημένη από τη μύτη και την πλησίασε.

“Δεν χρειάζεται να φοβάσαι.”

“Τι να φοβάμαι;” έκανε πως δεν κατάλαβε εκείνη.

Η μαυρομάλλα Πρωταθλήτρια αναστέναξε ξανά. “Ξέρεις ότι εννοώ το θηρίο. Όσο είσαι δίπλα σε μένα και στη Λέαινα, μη φοβάσαι.”

“Α, το τούνιλιλ” προσποιήθηκε πολύ αποτυχημένα ότι το είχε ξεχάσει. “Μα φυσικά και σας έχω εμπιστοσύνη, γιατί να φοβηθώ;”

“Επειδή ποτέ μέχρι τώρα στη ζωή σου δεν είχες κάποια παρόμοια εμπειρία που να συγκρίνεται, έστω και στο ελάχιστο, με αυτό που πρόκειται να βιώσεις όταν θα έρθει η ώρα να συναντήσεις το τέρας.”

Καθώς η Σαράτι ξεστόμιζε απερίσκεπτα τα λόγια της, έβλεπε τα μάτια της αρχαιολόγας να γουρλώνουν, τα μάγουλά της να μαζεύονται και τα χείλη της να τρεμοπαίζουν.

“Μάλλον δεν έκανα τα πράγματα καλύτερα” είπε μέσα της η Σκύλα. Όσο η Ανιάνθη άκουγε, τόσο έπαιζε νευρικά με τα δάχτυλά της το κρανίο που κρατούσε. Οι κινήσεις της ήταν τόσο αδέξιες που λίγο ήθελε για να της γλιστρήσει και να πέσει κάτω, αλλά τη σταμάτησε η μεγάλη, στιβαρή παλάμη της Αρμίνας, που είχε μόλις μπει στο δωμάτιο κουβαλώντας πέτρινες πλάκες για σημειώσεις.

“Δεν χρειάζεται να σε απασχολεί το θηρίο. Γι’ αυτό είμαστε εμείς εδώ. Για να σε προστατέψουμε” της είπε καθησυχαστικά, αγριοκοιτάζοντας ταυτόχρονα τη Σαράτι, σαν αποδοκιμαστική μητέρα. Έβαλε το κρανίο πίσω στη θέση του και της έδωσε τις καινούριες πλάκες στα χέρια. Η κοπέλα επέστρεψε στις πλάκες της γράφοντας για τα κρανία, ξεκινώντας από εκείνο που είχε μπροστά της.

Η Αρμίνα σκούνηξε τη Σαράτι και της έκανε νόημα με τα μάτια να μετακινηθούν πιο πέρα, προς τις σκάλες. Απομακρύνθηκαν διακριτικά κι ανέβηκαν λίγα σκαλιά προς τα επάνω φροντίζοντας να μην τραβήξουν την προσοχή.

“Πρέπει να μάθουμε πόσο κοντά είναι κι αν είναι ακόμη στο κλουβί του ή αν τριγυρνάει μέσα στην Πυραμίδα ελεύθερο.” είπε ψιθυριστά η Αρμίνα.

“Γιατί; Αν, δηλαδή, είναι ακόμη στο κλουβί, δεν θα το σκοτώσουμε;” είχε μια στιγμιαία ανησυχία η Σαράτι.

“Φυσικά και θα το σκοτώσουμε” την καθησύχασε η Λέαινα. “Αλλά πρώτα θα φροντίσουμε για την ασφάλεια της νύμφης. Αν είναι ελεύθερο και μας κυνηγήσει, η Ανιάνθη θα πανικοβληθεί.”

“Έχε την εσύ από κοντά. Με σένα έχει περισσότερη υπομονή.”

“Εγώ έχω περισσότερη υπομονή μαζί της, γι’ αυτό και συνεννοούμαι καλύτερα. Σε αντίθεση με σένα.”

“Εστω” απάντησε αδιάφορα η Σαράτι και χτύπησε απαλά παλαμάκια προς τη λύκαινα. “Σκορπίνα! Έλα εδώ κορίτσι! Μπράβο το παιδί. Έλα, πάμε να ψάξουμε το τουλίν” της χάιδεψε τ’ αυτιά και την κοιλιά της μόλις το ζώο πλησίασε. Έπειτα φόρεσε τα μαυρομεταλλικά της νύχια κι άρχισε ν’ ανεβαίνει τα σκαλιά. “Πάμε να ρίξουμε μια ματιά.”

“Μια σύντομη ματιά, εντάξει;” είπε η Αρμίνη, αλλά έλαβε ως απάντηση μόνο τα ελαφρά πατήματα από τις μπότες της Σκύλας επάνω στην πέτρα και τις χοντρές πατούσες της Σκορπίνας.

Όταν η Λέαινα επέστρεψε στο μεγάλο δωμάτιο με τις κολόνες, η αρχαιολόγα ήταν μπροστά σε ένα από τα ραβδιά. Είχε ακουμπήσει τις σημειώσεις της στο πάτωμα και το κοίταζε αχόρταγα. Η Αρμίνη στάθηκε δίπλα της με απορία και κοίταζε μία το ραβδί και μία την Ανιάνθη. Αναρωτιόταν τί το ιδιαίτερο είχε το κειμήλιο ώστε η κοπέλα να το ξεκοκαλίζει με τα μάτια της.

“Βρήκες κάτι το ασυνήθιστο;”

“Τα ραβδιά που βλέπεις μέσα σ’ αυτό το δωμάτιο είναι τα χαμένα σκήπτρα του πρώτου συμβουλίου των πόλεων. Κι αυτό εδώ” έπιασε το ραβδί που ήταν μπροστά της και με δέος το κατέβασε προσεκτικά από τα στηρίγματά του, “είναι το ασημένιο σκήπτρο των Σειρήνων. Δεν φαίνεται με την πρώτη ματιά, μα τα χαράγματα επάνω του είναι μοναδικά στο είδος τους. Δεν είναι καν γράμματα. Είναι τα σύμβολα των Σειρήνων, η εξιστόρηση της πορείας τους από τις ματωμένες λάσπες της Άργας μέχρι την ημέρα που κατόρθωσαν να ενώσουν τις πεδινές άρρες σε μία φυλή, γεννώντας την Αρμάδα.” Στο πρόσωπό της σχηματίστηκε ένα χαζοχαρούμενο χαμόγελο. “Κι εκείνες εκεί” έδειξε με το βλέμμα τα οκτώ κρανία στις κολόνες, “είναι οι Σειρήνες.”

Η Λέαινα αμέσως πλησίασε τα κρανία. “Μπορείς να τις ξεχωρίσεις;” Αν και ρώτησε αδιάφορα, ήταν προφανές πως κάτι κρύβονταν πίσω από την ερώτηση.

“Φυσικά και μπορώ. Αρχαιολόγα είμαι. Στο εσωτερικό του κάθε κρανίου έχουν ζωγραφίσει τη γαλαζοκόκκινη τουλίπα των Σειρήνων. Η

Σειρήνα της Αμφίπολης έχει δύο γαλάζια φύλλα στη μία πλευρά και δύο κόκκινα στην άλλη. Η Σειρήνα της Αρακήτησ-”

“Η Πορφυρή Σειρήνα της Ήτρας. Ποια είναι;”

“Της Ήτρας. Χμ, ναι! Έχει ένα μεγάλο γαλάζιο φύλλο περιτριγυρισμένο από δώδεκα κόκκινα φυλλαράκια. Για στάσου, μια στιγμή! Πορφυρή; Πουθενά δεν έχω διαβάσει κανένα όνομα για καμία Σειρήνα. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι οι πόλεις από τις οποίες κατάγονταν.”

Η Αρμίνη δεν απάντησε. Είχε βρει το κρανίο που έψαχνε και το κρατούσε ευλαβικά στα χέρια της. Για πρώτη φορά από τότε που τη γνώρισε, η Ανιάνθη διέκρινε στο βλέμμα της Λέαινας μια μικρή συγκίνηση. Δεν ήθελε να τη διακόψει για να ρωτήσει. Ώστερα από λίγες στιγμές σιωπής η Λέαινα με σπασμένη φωνή και συγκρατημένη χαρά, ανακοίνωσε: “Αυτή εδώ είναι μία από τις προγόνες μου. Η Αρμίνη η Ασπροκέφαλη, η Πορφυρή Σειρήνα της Ήτρας. Η μοναδική στην οικογένεια που κατόρθωσε να ζήσει για πολλά χρόνια. Τόσα πολλά, ώστε στο τέλος πέθανε από γηρατειά.”

“Ω, που να με πάρει. Κατάγεσαι από τις Σειρήνες!” εξεπλάγην η κοπέλα κι άρχισε να σημειώνει με μανία πάνω στην πλάκα.

“Κάπου-κάπου αναρωτιόμουν τί απέγιναν. Για την Αρμίνη ήξερα πως πέθανε γριά, επειδή τέτοιες πρόγονες είναι διάσημες στην οικογένειά μας. Μία-δυο φορές είχα ακολουθήσει κάποια στοιχεία, μήπως βρω κάτι που να δείχνει πού είναι τα κρανία των Σειρήνων, αλλά αποδείχθηκαν μάταιες αναζητήσεις.”

“Τι σχέση έχουν οι Σειρήνες με τις αρένες; Γιατί να φέρουν τα κρανία τους εδώ; Αχ, αν δεν είχα χάσει τα σακιδιά μου στην Κοιλάδα! Τώρα θα μπορούσα να ψάχνω τα βιβλία μου.”

“Ίσως να είχαν κάποια σχέση με το θηρίο” πρότεινε η Αρμίνη.

Με το που έκλεισε το στόμα της, μια άγρια και φριχτή κραυγή γέμισε την Πυραμίδα απ' άκρη σ' άκρη. Ακολούθησαν δυνατά βήματα πάνω στην πέτρα, από μακριά, μα η απόσταση δεν αποδυνάμωνε την απειλή τους.

“Η Σάρα” είπε η Αρμίνη καθώς ορμούσε τρέχοντας στις σκάλες.

“Δεν ακούστηκε σαν τη Σαράτι” σχολίασε η Ανιάνθη με φωνή που πρόδιδε την πανικοβλημένη της κατάσταση.

Καθώς έτρεχε πίσω από την Αρμίνη, συνειδητοποίησε πως είχε αφήσει πίσω τις πλάκες με τις σημειώσεις της. “Δεν προλαβαίνω τώρα” σκέφτηκε, καθώς πρόσεχε να μην παραπατήσει στα σκαλιά που με μεγάλη ταχύτητα ανέβαιναν κι οι δυο τους.

Στην κορυφή της ψηλής σκάλας ξεκινούσε άλλη μια στοά, πολύ μακρύτερη από την προηγούμενη. Η κοπέλα ήθελε να σταθεί, έστω για δύο δευτερόλεπτα, να ρίξει μια ματιά στην ασημένια γραμμή και στο νέο λουλούδι και τα νέα σχήματα που σίγουρα θα υπήρχαν εκεί και ήταν σίγουρη πως θα ήταν η εξέλιξη των προηγούμενων συμβόλων. Μέσα στο κεφάλι της, όμως, μια φοβισμένη φωνή της έλεγε και της ξανάλεγε “*Τρέξε. Κρύψου! Μην φύγεις κοντά από την Αρμίνη!*” κι έτσι έμεινε κολλημένη πίσω απ’ τη Λέαινα προσπερνώντας στο πέρασμά της, όχι μόνο την ασημένια γραμμή, αλλά και πολλά άλλα πράγματα. Αγάλματα, κειμήλια και κατασκευές που κοσμούσαν τα τείχη της στοάς. “Δεν το πιστεύω ότι τα χάνω όλ’ αυτά!” έλεγε μέσα της καθώς πλησίαζαν στην έξοδο της στοάς.

Με την άκρη του ματιού πρόσεξε πως η ασημένια γραμμή της στοάς σταματούσε στην έξοδο, χωρίς να συνεχίζει παραμέσα. Το μόνο φως που έμπαινε στο επόμενο δωμάτιο ερχόταν από μικρές σχισμές ψηλά, στην οροφή. Μόλις έκανε ένα βήμα πέρα από την έξοδο, το αριστερό της πόδι πάτησε στο κενό και το υπόλοιπο σώμα της ετοιμάστηκε ν’ ακολουθήσει. Όμως τα δυνατά χέρια της Λέαινας την άρπαξαν και την τράβηξαν προς τα πίσω. Ενστικτωδώς, η Ανιάνθη αγκάλιασε τα μεγάλα μπράτσα της Πρωταθλήτριας και γαντζώθηκε καλά πάνω τους. Ακριβώς στο σημείο όπου πατούσαν τα πόδια της Λέαινας τελείωνε το δάπεδο της στοάς. Το επόμενο επίπεδο ήταν πολύ πιο χαμηλά, -τουλάχιστον πέντε μέτρα πιο κάτω. Ήταν ένα δωμάτιο μακρόστενο και δεν φαινόταν καλά στο μισοσκόταδο. Στο δάπεδό του υπήρχαν διάσπαρτα σπασμένα αντικείμενα, πεσμένες κολόνες και ερείπια όλων των ειδών.

“Φαίνεται πως η Σάρα βρήκε το κλουβί.”

“Σάρα!” βροντοφώναξε η Λέαινα.

Καμία απάντηση, εκτός από άλλη μια άγρια κραυγή του θηρίου. Ακολούθησε φασαρία από πέτρες και σίδερα. “Σάρα!” φώναξε πάλι, πολύ πιο δυνατά.

“Τι!” ήρθε από μακριά η απάντηση.

“Πόσα πόδια έχει;”

“Έξι, γαμώ το μουνί της!”

“Πόσα έκοψες;”

“Κανένα.”

“Έ άντε, τί περιμένεις;” γέλασε η Αρμίνα.

“Είσαι καλοδεχούμενη να-” πέτρες έπεσαν, η φριχτή κραυγή ξανακούστηκε και η συζήτηση διεκόπη. “να έρδεις και να δοκιμάσεις, Λέαινα. Κι αν της-” εμφανίστηκε στο οπτικό τους πεδίο τρέχοντας λαχανιασμένη “-αν της κόψεις έστω ένα πόδι, εγώ θα κάτσω να με γαμήσεις!”

“Σιγά μην έχανες την ευκαιρία να γεμίσεις τις τρύπες σου!” της φώναξε εκείνη γελώντας και αμέσως έστρεψε το βλέμμα στην Ανιάνθη. “Εσείς οι δύο μοιάζετε περισσότερο απ’ όσο θα ήθελες.”

Η ιδέα της μάχης με το θηρίο είχε δώσει μια απότομη χαρά και μια πολύ εύθυμη διάθεση στη Λέαινα. Η Ανιάνθη, από την άλλη, ήταν τρομαγμένη και πανικόβλητη. Είχε κολλήσει τα μάτια της σ’ εκείνο που ακολουθούσε τη Σαράτι. Αρχικά είδε ένα μαύρο, σκελετωμένο πόδι, γεμάτο εξογκώματα όπως του σκαθαριού, να ξεπροβάλλει πίσω από μια χοντρή πέτρινη κολόνα. Αμέσως φάνηκε και δεύτερο πόδι. Έπειτα, ένα τρίτο πόδι στηρίχτηκε στο πλάι της κολόνας, καθώς το μπροστινό μέρος του θηρίου φανεωνόταν στο μισόφωτο. Η γκριζα κοιλιά του φαινόταν σκληρή, σαν κέλφος, κι ήταν γεμάτη με πληγές και ξεραμένα αίματα -που δεν ανήκαν απαραίτητα στο θηρίο. Από την κοιλιά ως το κεφάλι η Αρμίνα υπολόγιζε πως το ύψος ήταν περίπου δυόμισι μέτρα και μαζί με τα πόδια ίσως να έφτανε το πολύ στα τέσσερα μέτρα.

“Άρα δεν χωράει να βγει έξω, στη στοά.” είπε μέσα της. Έβγαλε κι έδωσε ένα από τα μεγαλύτερα μαχαίρια της στην αρχαιολόγα.

“Αν μείνεις εδώ, θα είσαι ασφαλής. Αν, όμως, αποφασίσεις να έρθεις εκεί κάτω, μαζί μας, δεν θα μπορώ να σε προστατεύσω. Θα πρέπει να έρθεις ως πολεμίστρια στη μάχη.”

“Μα δεν έμαθα να πολεμώ” είπε αγχωμένη εκείνη.

“Σου είπα ήδη: το μυαλό σου είναι το όπλο σου. Και μέχρι τώρα απέδειξες πώς έχεις πολύ μυαλό” της φώναξε η Αρμίνια καθώς σκαρφάλωνε προς τα κάτω, μπαίνοντας στο κλουβί.

Το τούνλιλ έκανε λίγα βήματα πιο μπροστά από την κολόνα όπου στέκονταν, για να πλησιάσει τη Σαράτι. Τότε η Ανιάνθη μπόρεσε να παρατηρήσει το γκριζό κεφάλι του. Είχε σχήμα ρομβοειδές, αλλά κάπως ακανόνιστο. Στην αριστερή μεριά -έτσι όπως εκείνη το κοίταζε- υπήρχε ένα σκληρό εξόγκωμα, σαν κέρατο. Τα μάτια του ήταν σχιστά και το μέσα τους άσπρο σαν γάλα. Το στόμα του ήταν μονίμως ανοιχτό και τα δόντια του έμοιαζαν με μεγάλα γατόδοντα, τοποθετημένα λοξά, σαν να είχαν στραβώσει τα ούλα.

Κάτι τριχωτό κρέμονταν στο ψηλότερο σημείο ενός από τα πόδια του. Ήταν η Σκορπίνα. Είχε μαγκώσει στα δυνατά της σαγόνια ένα κομμάτι δίπλα στην ένωση του ποδιού με το σώμα και με τα μπροστινά της πόδια γαντζώνονταν ώστε να μην πέσει κάτω. Κάπου-κάπου ανοιγόκλεινε το στόμα, σκίζοντας με τα αγριόδοντά της όση σάρκα μπορούσε και αμέσως μετά το ξαναμάγκωνε με το σαγόνι.

Το θηρίο έδειχνε να αγνοεί τη λύκαινα, καθώς έδινε μεγαλύτερη σημασία στις σοβαρότερες πληγές που ήξερε πως μπορούσε να του προκαλέσει η Σκύλα. Γρύλισε προς τη Σαράτι θυμωμένο, χωρίς να προσέχει την Αρμίνια που, κρυμμένη στις κολόνες και στα ερείπια, μετακινούνταν από πίσω του. Η Σαράτι σήκωσε μια μεγάλη πέτρα και την πέταξε στο πρόσωπό του τέρατος για να κρατήσει την προσοχή του επάνω της. Εκείνο φώναξε κάνοντας μεγάλα βήματα για να τη φτάσει, αλλά τα πόδια της Σκύλας ήταν γρηγορότερα από τα δικά του βαριά πόδια.

Η Αρμίνη πρόβαλλε από το σκοτάδι του κλουβιού, προχωρώντας σιγανά για να μην ακουστεί. Στις ζώνες της είχαν απομείνει δυο μαχαίρια. Ένα μικρό από τις περιπόλους της Πέτρινης Πόλης και το κοντό μαχαίρι με τη φαρδιά λεπίδα που βρήκε στο πέτρινο καταφύγιο πριν πιάσει η καταιγίδα. Όρμησε μπροστά κι έμπηξε τα μαχαίρια στα δύο πίσω πόδια του τούνλινλ, στρίβοντάς τα ταυτόχρονα, προσπαθώντας να κάνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ζημιά. Το μόνο που κατάφερε, όμως, ήταν δύο πληγές μάλλον επιφανειακές, αφού το δέρμα των ποδιών ήταν σκληρό και ανθεκτικό. Όσο έβριζε από μέσα της, είδε με την άκρη του ματιού της ένα από τα μεσαία πόδια να έρχεται κατά πάνω της, το οποίο την τίναξε πίσω, στη σκοτεινή μεριά του κλουβιού. Μαζί με το πόδι τινάχτηκε στην άκρη και η Σκορπίνα, που έπεσε πάνω σε μια πέτρινη κολόνα, βγάζοντας ένα δυνατό κλάμα. Γρήγορα, όμως, σηκώθηκε, τινάχτηκε, γλείφτηκε και όρμησε ξανά μπροστά, πηδώντας και γραπώνοντας το ίδιο σημείο που είχε αρπάξει πριν. Το τέρας στράφηκε προς τη Σαράτι. Την εντόπισε ανάμεσα στα ερείπια της δυτικής μεριάς του κλουβιού. Περπατούσε όσο πιο αθόρυβα γινόταν, με τα μαυρομεταλλικά της νύχια φορεμένα στα χέρια της, έτοιμη να χιμήξει μόλις θα είχε την ευκαιρία. Το θηρίο είχε μάθει πλέον. Αυτή τη φορά δεν φώναζε για να μην την προειδοποιήσει. Πήγε μπροστά λίγα βήματα, κάνοντας σχετικά λίγη φασαρία -για το βάρος που είχε- και τέντωσε το κεφάλι του προς το τελευταίο σημείο όπου είχε δει τη Σκύλα, επιβεβαιώνοντας την κρυψώνα της. Μόλις την είδε, οπισθοχώρησε σιγανά για λίγα μέτρα κι αμέσως πήδηξε με δύναμη ψηλά. Η μεγάλη μάζα του κατευθυνόταν προς την ανυποψίαστη μαυρομάλλα Πρωταθλήτρια και μια φοβισμένη κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της Ανιάνθης. Πριν η Σαράτι προλάβει να αντιληφθεί τί συνέβαινε, μια ογκώδης μάζα έπεσε με μεγάλη ταχύτητα πάνω της και την παρέσυρε λίγα μέτρα παραπέρα, ελάχιστες στιγμές πριν προλάβει το θηρίο να συγκρουστεί με την κρυψώνα της.

“Μου ‘σπασες τα βυζιά!” γκρίνιαξε στην Αρμίνη που ‘χε πέσει πάνω της με μεγάλη φόρα.

“Αν χρειαζόταν, θα στα έκοβα για να σε σώσω” είπε εκείνη με σοβαρότητα.

“Μην το δοκιμάσεις διότι, ξέρεις, δεν είσαι πιο γρήγορη από ‘μένα.”

“Νομίζεις πως θα καταφέρεις κάτι αν με πιάσεις; Πιστεύεις πως θα προλάβεις να με ακουμπήσεις;” ρώτησε έντονα η Αρμίνια.

“Που να σας πάρει και να σας σηκώσει, κόψτε την κουβέντα, έρχεται!” έσκουξε η Ανιάνθη προς τις Πρωταθλήτριες.

Το τούνλινλ, που είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του μετά από τη δυνατή σύγκρουση και περπατούσε αθόρυβα για να τις πιάσει, άκουσε την κραυγή της κοπέλας και σταμάτησε. Την κοίταξε ξαφνιασμένο, γρύλισε κι όρμησε κατά πάνω της με μεγάλα βήματα.

“Ωχ” ήταν το μόνο που κατάφερε να ξεστομίσει η Ανιάνθη και πάγωσε στη θέση της. Το παρακολουθούσε καθώς πλησίαζε γρήγορα και μέσα της ούρλιαζε “Φύγε! Τρέξε! Μα τί κάνεις!” Όσο πιο κοντά ερχόταν το τέρας, τόσο πιο μάταιο της φαινόταν να προσπαθήσει να γλιτώσει. Και το βλέμμα του, εκείνα τα θυμωμένα κατάσπρα σχιστά μάτια, ήταν σαν να της έλεγε πως το αποτέλεσμα της αναμέτρησής τους είχε ήδη κριθεί. Το θηρίο είχε φτάσει πολύ κοντά στην είσοδο του κλουβιού και προσπαθούσε να περάσει ανάμεσά από ερείπια για να φτάσει στην πύλη και να τη σκαρφαλώσει. Όταν δεν κατάφερε να χωρέσει στα ανοίγματα των ερειπίων, άρχισε να τα σκαρφαλώνει στο ψηλότερο ερείπιο που βρήκε. Φτάνοντας στην κορυφή στάθηκε όσο μπορούσε ακίνητο, για να υπολογίσει το κενό που χώριζε εκείνο από την κοπέλα. Οι κινήσεις του μαρτυρούσαν πως δεν ήταν η πρώτη φορά που τα έκανε όλ’ αυτά. Και μ’ ένα πήδημα, το τούνλινλ χίμηξε προς το επίπεδο όπου στεκόταν παγωμένη από την τρομάρα της η Ανιάνθη.

Στην κοπέλα φάνηκε λες και το άλμα διήρκεσε όσο ένα ολόκληρο λεπτό. Μόλις το μεγάλο σώμα ακούμπησε την άκρη του δαπέδου στο οποίο πατούσε εκείνη, συνέβησαν δύο πράγματα ταυτόχρονα. Πρώτον, τα μπροστινά πόδια του θηρίου, που τα χτυπούσε με δύναμη πάνω στις πλάκες της στοάς προσπαθώντας να κρατηθεί ψηλά και να μην πέσει πίσω στο κλουβί του, την βοήθησαν να αντιληφθεί την πραγματικότητα της απειλής κι έτσι κατάφερε να βρει τελικά τη θέληση να τρέξει προς τα πίσω και να κρυφτεί. Δεύτερον, πριν να κάνει πίσω για να γλιτώσει, τα μάτια της συνέλαβαν τις δύο Πρωταθλήτριες που ήταν γαντζωμένες στα πίσω

πόδια του θηρίου. Κάτι της φώναζαν, αλλά ήταν πολύ ταραγμένη για να καταλάβει τα λόγια τους. Έτρεξε αρκετά μέτρα και κρύφτηκε πίσω από μια μεγάλη, χοντρή πέτρινη πινακίδα με μεγάλα σκαλίσματα. Αμέσως πρόσεξε τη δυσωδία που είχε απλωθεί στη στοά. Η άθλια οσμή της πτωματίλας. Πολλά σαπισμένα απομεινάρια από πτώματα θα πρέπει να βρίσκονταν στο στομάχι του θηρίου. Πολεμίστριες, Πρωταθλήτριες, πεδινές ή και βουνίσσιες. Αν εκείνες απέτυχαν και κατασπαράχθηκαν από 'κείνο το κτήνος, τί στα κομμάτια έκανε η ίδια εκεί πέρα; Οι κραυγές δεν δυνάμωσαν κι έτσι συμπέρανε πως δεν πλησίαζε άλλο. Σήκωσε τα μάτια της πάνω από την πινακίδα για να δει πως το τούνλινλ δεν χώραγε να περάσει από την πύλη της στοάς, όσο κι αν χτυπούσε τα πόδια του και προσπαθούσε να τη γκρεμίσει.

"Ίσως αυτό να μου φώναζαν οι άλλες" σκέφτηκε κι αισθάνθηκε μια σχετική ασφάλεια.

Το θηρίο χρησιμοποίησε τα τέσσερα πόδια του για να κρατηθεί από όποιο κομμάτι της πύλης μπορούσε, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να σκύψει και να χώσει το κεφάλι του μέσα στη στοά, για να ψάξει να βρει την Ανιάνθη. Τα δύο πίσω πόδια του τα χρησιμοποιούσε για να αμυνθεί απέναντι στις ασταμάτητες επιθέσεις των Πρωταθλητριών, που το χτύπαγαν από πίσω.

"Τί να κάνω τώρα; Τί μπορώ να καταφέρω εγώ απέναντι σ' ένα τέτοιο πράγμα;" σκέφτονταν, ακούγοντας τη σκληρή μάχη που έδιναν οι άλλες και θύμωνε επειδή φοβόταν να πάρει κι εκείνη μέρος.

Τα μάτια της έπιασαν ένα γλυπτό, στο ενάμισι μέτρο μακριά της. Το γλυπτό απεικόνιζε μια άρρηα με τα χέρια σε ανάταση. Στα περιβραχιονιά της υπήρχαν σπασμένα κομμάτια αλυσίδας. Ίσως η γλύπτρια ήθελε να δώσει την εντύπωση της κίνησης, ότι η άρρηα τίνιζε τα χέρια σπάζοντας την αλυσίδα που τα κρατούσε δέσμια. Περισσότερο, όμως, από το γλυπτό, τράβηξε την προσοχή της η μεγάλη μεταλλική λαβή που προεξείχε από κάτω. Ήταν ίδια με τις λαβές που υπήρχαν στις πύλες της Φίρτας.

"Αυτό είναι! Θα ρίξω την πόρτα στα πόδια του. Όλο και κάτι θα κόψω. Θα βοηθήσω. Ναι, θα βοηθήσω!" Βεβαιώθηκε πως η Αρμίνα κι η Σαράτι

δεν βρίσκονταν στο κατώφλι της πύλης κι έτρεξε στο γλυπτό, σπρώχνοντας με όλη της τη δύναμη τη μεταλλική λαβή προς τα κάτω. Χρειάστηκαν τρεις προσπάθειες για να την κατεβάσει ως το τέρμα. Μόλις η λαβή έφτασε και κάθισε στη νέα της θέση, ακούστηκε μέσα από το γλυπτό κάτι σαν να κλειδώνει και να περιστρέφεται. Κάτω από τα πόδια της το δάπεδο δονήθηκε. Η μηχανή που είχε μπει σε λειτουργία ακουγόταν πολύ μεγαλύτερη απ' ό τι περίμενε. Δεν είδε, όμως, καμία πόρτα να πέφτει στα πόδια του θηρίου.

“Γιατί δεν κατεβαίνει;” Γύρω-γύρω στη στοά αλλά και μέσα στο κλουβί ακούστηκαν ισχυρές μεταλλικές συγκρούσεις, σαν απανωτές απασφαλίσεις. Η δόνηση επεκτάθηκε σε όλα τα τείχη της στοάς και του κλουβιού.

“Τί στα κομμάτια συμβαίνει;” Όλες τους είχαν προσέξει πως κάτι άλλαξε. Ακόμα και το τούνλινλ. Εκείνο, μάλιστα, έδωσε την εντύπωση πως ήξερε ακριβώς τί είχε συμβεί. Σταμάτησε την προσπάθεια να μπει στη στοά και με μια δυνατή σπρωξιά έπεσε κάτω, πίσω στο κλουβί του, μαζί με τις Πρωταθλήτριες.

“Μα-” Πριν προλάβει να αναρωτηθεί για άλλη μια φορά η κοπέλα, τα αυτιά της πόνεσαν από πέτρες και μέταλλα που μετακινούνταν κάνοντας δυνατή φασαρία.

“Τι συμβαίνει!” φώναξε προς τη μεριά της πύλης για να την ακούσουν οι άλλες, μα η φασαρία ήταν τέτοια που δεν κατάφερε να ακούσει ούτε την ίδια της τη φωνή.

Από μακριά της φάνηκε πως τα ερείπια του κλουβιού μετακινούνταν προς τα επάνω. Έκανε λίγα βήματα πιο κοντά στην πύλη και τότε κατάλαβε πως το κλουβί του θηρίου είχε αρχίσει να ανυψώνεται.

“Ω, που να με πάρει!” είπε μέσα της κι έτρεξε προς την πύλη. Η οροφή της Πυραμίδας άνοιξε κι υποχώρησε αργά προς τα κάτω, επιτρέποντας στο πρωινό φως να λούσει το κλουβί που ανέβαινε. Στα ουράνια της Άργας, πίσω από όμορφα ροζ συννεφάκια πρόβαλε το δροσερό πρώτο φως της αυγής. Η Ανιάνθη είχε καταλάβει ότι αν δεν προλάβαινε να μπει στο

κλουβί, που δεν σταματούσε να σηκώνεται, θα έμενε πίσω και θα τις άφηνε μόνες με το θηρίο.

“Οχι” είπε αποφασισμένη. Επιτάχυνε τα βήμα της. Όταν έφτασε στην είσοδο, το δάπεδο του κλουβιού είχε σχεδόν ευθυγραμμιστεί με το δάπεδο της στοάς και συνέχιζε να ανεβαίνει. Γνώριζε πως, από τη στιγμή που θα πατούσε τα πόδια της στο κλουβί, δεν θα μπορούσε να επιστρέψει. Δεν την ένοιαζε. Δεν θα τις εγκατέλειπε. Εκεί ήταν το όριο. Το σημείο πέρα από το οποίο δεν φοβόταν πια. Πήδηξε μέσα στο κλουβί κι ούτε γύρισε το κεφάλι της για να κοιτάξει το άνοιγμα της στοάς, που χάνονταν πίσω της.

Το θηρίο είχε επιστρέψει στη φωλιά του, στο βόρειο τείχος του κλουβιού. Η φωλιά δεν είχε κάτι το διαφορετικό από τις υπόλοιπες σαβούρες που ήταν πεταμένες τριγύρω, εκτός από πολλά μικρά λοφάκια από κόκαλα που την περιτριγύριζαν. Ανάμεσα σε δύο τέτοια λοφάκια στέκονταν το θηρίο, σε αμυντική στάση με τα πόδια του μπροστά σαν ασπίδα και οι Πρωταθλήτριες και η λύκαινα έστεκαν αρκετά μέτρα πιο πέρα, με δόντια και όπλα προτεταμένα κι έτοιμα δια παν ενδεχόμενο. Με διστακτικά βήματα η κοπέλα πήγε και στάθηκε ανάμεσα στην Αρμίνα και τη Σαράτι.

“Εσύ ήσουν;” μίλησε δυνατά η Σκύλα για να ακουστεί μέσα στο ηχητικό χάος που ακόμα τις περιέβαλε από την συνεχόμενη ανύψωση του κλουβιού.

“Ναι, συγγνώμη. Δεν το ήξερα” απολογήθηκε η Ανιάνθη.

“Το σημαντικό είναι ότι είσαι εδώ” είπε με ικανοποίηση η Αρμίνα.

Η Ανιάνθη κοίταξε το τούνλιλ. “Γιατί καμία δεν επιτίθεται;” φώναξε.

“Ανεβαίνουμε πάρα πολύ γρήγορα. Καμία δεν θέλει να διακινδυνεύσει να χάσει την ισορροπία της σε αυτήν την ταχύτητα. Αλλά σε λίγο θα σταματήσουμε και το ξύλο θα συνεχιστεί. Να είσαι έτοιμη” εξήγησε, ξελαρυγγιασμένη, η Σαράτι.

Η Αρμίνα την ακούμπησε στην πλάτη και την κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια.

“Είναι ώρα να πολεμήσεις. Ετοίμασε τα όπλα σου” τα μόνα λόγια που της είπε.

Το κλουβί επιβράδυνε όσο πλησίαζε στην κορυφή της Πυραμίδας, ώσπου έφτασε στο τέρμα κι έκοψε εντελώς ταχύτητα. Πρώτη όρμησε μπροστά η Σαράτι, που κύλισε αστραπιαία κάτω από το μεγάλο σκληρό σώμα βγαίνοντας από πίσω και μάγκωσε το ένα από τα οπίσθια πόδια με τα μαύρα, γαμψά της νύχια. Κατάφερε ν' ανοίξει λίγο περισσότερο μια πληγή που είχε σκάψει στο μέσον του ποδιού από πριν. Το θηρίο τίνανε το πόδι προς το μέρος της, όμως ήταν πιο αργό από εκείνη. Η Σκύλα έχωσε τα χέρια της ακόμα πιο μέσα στην πληγή, σκίζοντας και ξεσκίζοντας. Το τούνλιλνλ τη χτύπησε με το άλλο πίσω πόδι, λίγες στιγμές προτού φτάσει η Αρμίνια, που του τράβηξε την προσοχή χώνοντας μέσα στα μπροστινά του πόδια τα μαχαίρια της. Ακολούθησε η Σκορπίνα που έκανε να σκαρφαλώσει πάνω στο μεσαίο πόδι, μα το θηρίο την χτύπησε και την εκσφενδόνισε αρκετά μέτρα πιο πέρα.

“Αντέχει το γαμίδι!” γαύγισε τσαντισμένη η Σαράτι. Έπειτα πήδηξε ψηλά και βούτηξε τα νύχια της στην κοιλιά του για να σκαρφαλώσει προς τα επάνω, μα εκείνο τινάχτηκε σαν να ήταν μουσκεμένη σκύλα και την έριξε κάτω με δύναμη, τη στιγμή που η Σκορπίνα ξαναπηδούσε στην αρχική της θέση, στην ένωση του μεσαίου ποδιού, εκεί απ' όπου το θηρίου δυσκολεύονταν να τη ρίξει.

Η Ανιάνθη παρακολουθούσε από απόσταση τις κινήσεις και των τριών με μεγάλη προσοχή, κάνοντας προσπάθεια να παραμείνει ψύχραιμη. Τελικά εστίασε σε ένα από τα μπροστινά πόδια του τέρατος, συγκεκριμένα σε εκείνο που μέχρι στιγμής είχε καταφέρει τη μεγαλύτερη ζημιά στο κορμί της Αρμίνιας. Μελετώντας το για μερικά δευτερόλεπτα διέκρινε ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο στις κινήσεις του. Υπολόγισε τις θέσεις αδυναμίας και, μόλις εμφανίστηκε η ευκαιρία, έσφιξε δυνατά τις γροθιές της και φαντάστηκε τη μία από τις κλειδώσεις του ποδιού να καίγεται με μια μικρή φλόγα. Είχε αποφασίσει να μην διακινδυνεύσει μια μεγάλη φουντωμένη φωτιά ώστε να μην επιδεινώσει τη θέση της Αρμίνιας, που στέκονταν ακριβώς μπροστά στο πόδι. Σκέφτηκε πως μια μικρή φλόγα θα ήταν απολύτως ελεγχόμενη κι έτσι θα μπορούσε να την αυξάνει σταδιακά, χωρίς απρόβλεπτες συνέπειες. Ήθελε να αποδυναμώσει ή έστω να

αποσυντονίσει το θηρίο και να δώσει επιτέλους ένα πλεονέκτημα στις Πρωταθλήτριες.

Το θηρίο κατάλαβε πως κάτι δυσάρεστο είχε αρχίσει να του συμβαίνει και τίναξε ξαφνιασμένο το πόδι του. Μόλις συνειδητοποίησε πως με το τίναγμα δεν είχε απαλλαγεί από την ενόχληση, το ξανατίναξε δυνατότερα και μετά ακόμα δυνατότερα χωρίς, ωστόσο, να παύσει την άμυνά του είτε στην έμπροσθεν μάχη είτε στην όπισθεν. Η Ανιάνθη παρέμεινε συγκεντρωμένη στην κλείδωση, προσπαθώντας να απλώσει τη φλογίτσα παραπέρα. Κατάφερε να πυρακτώσει ένα μεγαλύτερο μέρος, ώσπου το θηρίο χάλασε τα μοτίβα των κινήσεών του και ήταν φανερό ότι έκανε κάποιες πανικόβλητες κινήσεις. Η Αρμίνα κοίταξε την πορτοκαλιά φλόγα στο γόνατό του και κατάλαβε τί είχε συμβεί. Φρόντισε να το κρατήσει απασχολημένο ώστε η νύμφη να συνεχίσει απερίσπαστη την επίθεσή της. Τα μάτια της Ανιάνθης άλλαξαν. Όσο αποτελεσματικότερα συγκεντρωνόταν το μυαλό της νύμφης, τόσο πιο σκοτεινό και απειλητικό γίνονταν το βλέμμα της. Κι αυτό το βλέμμα το θηρίο το πρόσεξε. Επεξεργάστηκε την κατάσταση και συνειδητοποίησε τι συνέβαινε. Αγνοώντας τα κοψίματα που οι Πρωταθλήτριες και η λύκαινα πρόσθεταν διαρκώς στο κέλυφος και στα πόδια του, ούρλιαξε οργισμένο προς την Ανιάνθη, ρίχνοντας στην άγρια πορεία του κάτω και τις δύο πολεμίστριες, τσαλαπατώντας τη Σκορπίνα στο πέρασμά του. Η νύμφη, όμως, παρέμεινε στη θέση της, ψύχραιμη. Είχε πια συνείδηση της κατάστασης. Με αποφασιστικότητα διατήρησε τη ματιά της στο μπροστινό πόδι του θηρίου, έχοντας πλέον καταφέρει να το τσουρουφλίσει για τα καλά, με μεγάλη φλόγα, ώσπου το τούνλινλ αναγκάστηκε να το σηκώσει ψηλά και να αρχίσει να το τινάζει πάλι, σκούζοντας.

“Και το άλλο!” φώναξε η Αρμίνα καθώς βοηθούσε τη Σαράτι να σηκωθεί όρθια.

Η νύμφη έριξε τα μάτια της και στα δύο μπροστινά πόδια του τέρατος κι έστειλε από μία δυνατή, φουντωτή φωτιά στο καθένα, αναγκάζοντάς το να σταματήσει και να τα σηκώσει ψηλά και τα δύο μαζί και να τα τινάζει δυνατά για να τα σβήσει. Την ίδια στιγμή, η Λέαινα κι η Σκύλα

χωθήκαν από πίσω του, κρατώντας απασχολημένα τα οπίσθια πόδια. Το τούνλινλ δεν μπορούσε να προχωρήσει, αφού πλέον μόνο τα δύο μεσαία πόδια του πατούσαν σταθερά κάτω. Με δύο μόνο πόδια δυσκολευόταν πολύ να περπατήσει και να σηκώσει το μεγάλο, βαρύ σώμα του. Έτσι, είχε απομείνει να πολεμάει ασταμάτητα όπισθεν με δυο πόδια τις Πρωταθλήτριες και χτυπάει αναστατωμένο τα μπροστινά του πόδια στο κενό, ανίκανο να σβήσει τις φλόγες, ξεχειλίζοντας από οργή για τη νύμφη, που το είχε πονέσει περισσότερο από κάθε άλλη πολεμίστρια. Τότε η Αρμίνια, καθώς απέκρουε μια γρήγορη επίθεση που στόχευε στην καρωτίδα της, πρόσεξε την πληγή που η Σκορπίνα είχε καταφέρει: ένα καλό σκίσιμο πάνω στην κλείδωση που ένωνε το αριστερό μεσαίο πόδι του θηρίου με το σώμα. Δεν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά ήταν αρκετό ώστε να της δώσει το πλεονέκτημα.

“Ανάλαβε” φώναξε στη Σαράτι κι εκείνη κατάλαβε τη συνθηματική λέξη και κάλυψε την Αρμίνια, αλλάζοντας την επίθεσή της ώστε να απασχολεί και τα δύο οπίσθια πόδια μόνη της.

Η Αρμίνια υποχώρησε και περίμενε μέχρι να βρεθούν και τα δύο πίσω πόδια ταυτόχρονα μακριά από το πάτωμα. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ ώσπου η Σαράτι να αναγκάσει το τέρας να τα σηκώσει για να αποκρούσει τη λυσσασμένη επίθεσή της. Βρήκε την ευκαιρία και πήδηξε προς την τραυματισμένη κλείδωση, καρφώνοντας πάνω τα μαχαίρια της. Κρέμονταν από το σώμα του θηρίου σαν σφαχτό στο τσιγκέλι, κρατώντας σφιχτά τις λαβές των μαχαιριών της. Το βάρος της ανάγκαζε τα μαχαίρια να κατέβουν, σκίζοντας παράλληλα το δέρμα κοντά στην κλείδωση προς τα κάτω, κάτι το οποίο μεγάλωσε την πληγή. Το θηρίο έσκουζε και τίναζε ψηλά κι εκείνο το πόδι, πετώντας την μακριά. Μόλις, όμως, σήκωσε το πόδι του από το πάτωμα, το σώμα του δεν άντεξε κι έπεσε στο πλάι. Το τέρας ξαπλώθηκε φαρδύ-πλατύ με φόρα πάνω στο άλλο του μεσαίο πόδι, που λύγισε κι έσπασε κάτω από το μεγάλο βάρος.

Χωρίς να καθυστερήσει, η Κόκκινη Λέαινα πήδηξε στο θηρίο κι αρπάχτηκε από ό,τι εξογκώματα μπόρεσε να βρει στην πλάτη του, σκαρφαλώνοντας τα ώστε να φτάσει στο κεφάλι. Για όσα δευτερόλεπτα

το θηρίο ήταν πεσμένο στο πλάι η Ανιάνθη το κοίταζε σχεδόν με λύπηση. Της θύμιζε τα νεροσκάθαρα στα συντριβάνια της σχολής της, τα οποία καμιά φορά τα αναποδογύριζε το δυνατό αεράκι κι εκείνα αγωνίζονταν να επανέλθουν, χτυπώντας μανιασμένα τα πόδια τους. Φαινόταν τόσο αδύναμα τα καημένα σ' εκείνες τις στιγμές. Έτσι της φαινόταν και το τούνλιλ. Μέχρι που η Αρμίνα κάρφωσε ένα μαχαίρι στην πίσω μεριά του κεφαλιού του και τότε το έπιασε μια απερίγραπτη λύσσα. Οι κραυγές που εκσφενδονίστηκαν από το στόμα του ήταν απόκοσμες. Προσπαθώντας να ρίξει την Αρμίνα από πάνω του, κυλιόταν στο δάπεδο του κλουβιού σφαδάζοντας, μα η Λέαινα άντεχε και κρατιόταν έχοντας αγκαλιάσει σφιχτά από το κέρατο στο κεφάλι του.

“Αυτό είναι!” είπε μέσα της η νύμφη, αντιλαμβανόμενη την ευκαιρία που της είχε μόλις δοθεί, όσο το θηρίο χτυπιόταν, ανίκανο να αμυνθεί ή να σταθεί όρθιο.

Εστίασε τη σκέψη της και στα έξι πόδια κι έστειλε εκεί φωτιά με όλη της τη θέληση, για να μην επιτρέψει περιθώριο ανάκαμψης. Τα σκληρά πόδια του τούνλιλ καλύφθηκαν από φουντωτές φλόγες, από τα άκρα μέχρι τις κλειδώσεις. Η Σαράτι εγκατέλειψε τα φλεγόμενα πόδια και με τα νύχια της αρπάχτηκε από το θηρίο που απελπισμένο κυλιόταν στο δάπεδο και γρήγορα ανέβηκε δίπλα στην Αρμίνα, που προσπαθούσε να σκίσει το δέρμα γύρω από το κεφάλι του θηρίου. Η Ανιάνθη σήκωσε τα χέρια της μπροστά, κάνοντας κινήσεις σαν να ήθελε να κατευθύνει τις φλόγες. Πράγματι, η φωτιά υπάκουσε στη σκέψη της και οι φλόγες δυνάμωσαν κι έκαψαν το μαλακό δέρμα γύρω από τις κλειδώσεις των ποδιών, εισβάλλοντας στο εσωτερικό του θηρίου. Σκούζοντας από απελπισία και οδύνη το τούνλιλ μάζεψε όση δύναμη είχε και χάρη στην ισχυρή του θέληση κατάφερε να σηκωθεί όρθιο και να τρέξει -όσο μπορούσε- προς την πηγή της φωτιάς. Ήξερε πως έπρεπε να δράσει πάρα πολύ γρήγορα, πριν να προλάβει κάποια να το σταματήσει πάλι. Με τις δύο Πρωταθλήτριες να αγωνίζονται να κρατηθούν πάνω του καθώς του σκίζανε την ευαίσθητη περιοχή στο κεφάλι και με τις άγριες φλόγες να το καίνε από μέσα κι από έξω, του τούνλιλ έκανε λίγες σπασμωδικές κινήσεις και σύρθηκε όσο

πιο γρήγορα άντεχε μέχρι τα πόδια της Ανιάνθης. Η νύμφη το είδε, αλλά ήταν τόσο γρήγορες οι κινήσεις του που δεν πρόλαβε να σχεδιάσει την επόμενη απόφασή της. Πρόλαβε μόνο να δει τα απελπισμένα, θυμωμένα σχιστά άσπρα μάτια του. Αμέσως μετά είδε ένα από τα μπροστινά πόδια του θηρίου να τινάζεται από το δάπεδο και να την καρφώνει στο στομάχι.

“Α!”

Μόνο αυτό βγήκε από τα χείλη της. Ένα απαλό ‘Α!’, σαν τρομαγμένη παιδική φωνούλα. Δεν πονούσε, όμως όλες οι αισθήσεις της είχαν μειιάς παγώσει. Τα χέρια της έπεσαν. Η φωτιά έσβησε. Όλα γύρω της κινούνταν υπερβολικά αργά.

Καθώς σωριάζονταν ανάσκελα στο πέτρινο δάπεδο, άκουσε δυνατές στριγκλιές που δεν ανήκαν στο θηρίο. Είδε την Αρμίνα να πηδάει κάτω και να τρέχει προς το μέρος της. Ύστερα όλα μαύρισαν.

Μόλις ξαναβρήκε το φως της, αισθάνθηκε τα πρόσωπα της Αρμίνας και της Σκορπίνας κολλημένα στο δικό της. Η Λέαινα φώναζε, έσκουζε προς τη νύμφη. Πιο πέρα, η Σαράτι είχε χώσει τα μαύρα νύχια της στην τρύπα που η Αρμίνα είχε μεγαλώσει νωρίτερα με τα μαχαίρια της. Η Σκύλα κατόρθωσε να ξεκολλήσει ένα μεγάλο μέρος από το δέρμα, κάνοντας την τρύπα ακόμα μεγαλύτερη. Κάποια από τα εντόσθια του θηρίου φανερωθήκαν μέσα από το σάρκινο άνοιγμα. Κι όλα μπροστά στα μάτια της Ανιάνθης ξαναμαύρισαν.

Το επόμενο που είδε ήταν η μανιασμένη Αρμίνα, με ένα από τα πόδια του θηρίου να έχει διαπεράσει το μπουτί της. Μαζί με τη Σαράτι το χτυπούσαν ξανά και ξανά, με μαχαίρια και με νύχια, ώσπου το έλιωσαν και τελικά το κόψανε.

Ξανά σκοτάδι παντού. Ακολούθησε η εικόνα του θηρίου που τινάζε πέρα τη Λέαινα, πετώντας την με το πρόσωπο πάνω σε μια κολόνα. Η Σαράτι κι η Σκορπίνα δεν φαινόταν πουθενά.

“Οχι” ψέλλισε η Ανιάνθη.

“Οχι” ξανάπε.

Σηκώθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κι ούτε που κατέβασε το βλέμμα για να δει σε τί κατάσταση βρίσκονταν το σώμα της.

“Οχι” είπε πιο δυνατά, ορμώντας πάνω στο τούνιλιλ.

Πήδηξε κι άρπαξε με τα χέρια της την ξεχειλωμένη σάρκα που κρέμονταν από την ταλαιπωρημένα τρύπα στο αριστερό μεσαίο πόδι και την τέντωσε όσο μπορούσε, ανακαλύπτοντας το εσωτερικό του θηρίου.

“Εσύ θα πεθάνεις!” ούρλιαξε κι έσπρωξε το σώμα της μέσα στην τρύπα, πιάνοντας ό,τι έβρισκε μπροστά της για να κρατηθεί. Σκαρφάλωνε προς τα μέσα, μέσα στο σώμα του θηρίου, αρπάζοντας και ξηλώνοντας όποιο όργανο τύχαινε να βρεθεί στο πέρασμά της. Είχε ήδη μπει η μισή μέσα του, όταν κατεβλήθη εντελώς από την οργή της.

Έβγαλε με δύναμη από το λαρύγγι της μια βροντερή πολεμική κραυγή. Ολόκληρη η νύμφη τυλίχτηκε μεμιάς στις φλόγες, καθώς κουλουριάζονταν μέσα στο σώμα του θηρίου. Η ένταση ήταν υπερβολικά μεγάλη. Το σώμα της πάλλονταν ολόκληρο σε κάθε καρδιοχτύπι. Οι κραυγές του θηρίου σταμάτησαν απότομα. Το σώμα της ζεματούσε.

“Ζέστη. Υπερβολική ζέστη” ψέλλισε, χάνοντας τις αισθήσεις της.

Συνέρχονταν καθώς οι άλλες την τραβούσαν από τα πόδια, έξω από το κουφάρι. Η Αρμίνη τη σήκωσε απαλά στα χέρια και την ξάπλωσε στο δάπεδο, σκύβοντας από πάνω της. Είχε πια ξημερώσει για τα καλά. Ένα σμήνος μαυροσπούργιτα πετούσε πάνω από την ανοιχτή κορυφή της Μαύρης Πυραμίδας. Έβλεπε σχετικά καθαρά, μα δεν της είχε απομείνει δύναμη να σηκωθεί. Νύσταζε. Ήθελε να αφεθεί, να κοιμηθεί. Η λύκαινα, κουτσαίνοντας, πλησίασε και της έγλειψε το μάγουλο. Ύστερα κουλουριάστηκε δίπλα της, γλύφοντας τις δικές της πληγές.

Άπλωσε το χέρι της να χαϊδέψει το ζώο κι έγειρε το κεφάλι προς την Αρμίνη.

“Δεν πειράζει να πεθάνω. Χαίρομαι που η πρώτη και τελευταία μου περιπέτεια ήταν μαζί σας” κατόρθωσε να ψιθυρίσει.

“Να πεθάνεις;” πετάχτηκε η Σαράτι κι έπειτα απευθύνθηκε στην Αρμίνη. “Εγώ στο είπα, τη χτύπησε και στο κεφάλι.”

Η Αρμίνα γέλασε δυνατά. Γέλασε λες και σε μία στιγμή, με ένα γέλιο, εκτόνωνε όλη την ένταση κι όλη την οδύνη που είχαν ζήσει στις προηγούμενες ημέρες. Πρώτη φορά την έβλεπε η Ανιάνθη να γελάει τόσο πολύ και τόσο δυνατά. Πρώτη φορά την έβλεπε κι η Σαράτι να ευχαριστιέται τόσο πολύ ένα καλό γέλιο. Με ασυγκράτητο χαμόγελο η Λέαινα χάιδεψε τα μαλλιά της κοπέλας.

“Ανιάνθη, έχεις ιδέα τί κατόρθωσες;” τη ρώτησε, καταχαρούμενη.

“Να ξεκοιλιαστώ από ένα σκαθάρι” απάντησε η κοπέλα κι ακούμπησε με το χέρι της την κοιλιά της. Δεν βρήκε, όμως, τραύμα. “Μα, νόμιζα ότι-”

“Σε κάρφωσε χαμηλότερα” της εξήγησε, κάπως απογοητευμένη, η Σαράτι.

“Δηλαδή, πόσο χαμηλότερα;”

“Αυτό που φαντάζεσαι, αυτό είναι” της επιβεβαίωσε την υποψία η Σκύλα.

“Στη μήτρα-”

“Και στο μουνί. Ακριβώς” κοίταξε με απογοήτευση το τραύμα η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

“Το σημαντικό είναι ότι θα ζήσεις” της είπε η Λέαινα ενώ την ξανάπαιρνε στην αγκαλιά της και τη βοηθούσε να σταθεί όρθια. “Κρίμα που η Μαύρη Πυραμίδα δεν ανήκει πλέον στο δίκτυο της Αρμάδας. Θα σου είχαν δώσει κάποιο όνομα ταιριαστό με το κατόρθωμά σου.”

“Αναχι, η Σκαδαροκάφτρα!” μια δυνατή, βροντερή φωνή αντήχησε στα τείχη του κλουβιού. Προς το μέρος τους βάδιζε η Καχάρα, δίπλα της η Βούχα και ξοπίσω ακολουθούσαν αρκετές άλλες Φλόγες. Η Σαράτι πήγε να ξαναφορέσει τα νύχια της αλλά με μια απαξιωτική κίνηση του χεριού η Κεφαλή την απέρριψε. “Δεν ήρθαμε ως εδώ για μια εξόριστη” είπε πλησιάζοντας την Αρμίνα. “Την ακολουθήσαμε, όμως, την εξόριστη, για να βρούμε εσένα. Ώστε αυτό μου έκρυβες, τελικά. Μία αποστολή στη Μαύρη Πυραμίδα” κοίταξε την Ανιάνθη. “Με μια ικανότατη νύμφη της φωτιάς!”

“Πέρασε κιόλας μια βδομάδα;” ρώτησε η Αρμίνα, ατάραχη.

“Σχεδόν. Ήθελα να είμαι σίγουρη πως δεν θα μου ξεγλιστρήσεις, γι’ αυτό και ξεκίνησα νωρίτερα. Ακολούθησα πρώτα την εξόριστη, ύστερα τα πτώματα και να ‘μαι!”

“Παρακολουθούσαμε από τις κερκίδες” εξήγησε η Βούχα, δείχνοντας ψηλά, τις πέτρινες σειρές περιμετρικά του κλουβιού.

“Τις ποιες;” απώρησε η Ανιάνθη.

“Μια αρένα έχει κερκίδες” εξήγησε η μεγαλόσωμη Φλόγα. “Στα παλιά χρόνια ήταν γεμάτες κάθε εβδομάδα.”

“Δηλαδή μπορούσατε να βοηθήσετε. Και καθόσασταν και κοιτάζατε” γκρίνιαξε η Σαράτι.

“Πριν να υψωθεί το κλουβί, ήσασταν στα εκατό μέτρα από κάτω μας. Εσύ θα πηδούσες; Εξάλλου, είναι γνωστή η διαδικασία: από τη στιγμή που η οροφή ανοίξει και το κλουβί σηκωθεί, έχει ξεκινήσει επισήμως η μονομαχία, οπότε απαγορεύεται οποιαδήποτε ανάμειξη του κοινού” ειρωνεύτηκε με χαμόγελο η Βούχα. Η Σαράτι απομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας βρισιές.

Η Καχάρα είχε το ίδιο χαμόγελο που είχε προηγουμένως η Αρμίνα. Πλησίασε την Ανιάνθη, τη φίλησε στο μέτωπο κι έπειτα έσκυψε το κεφάλι για να έρθει πιο κοντά της.

“Αναχη, η Σκαθαροκάφτρα” επανέλαβε. “Έτσι θα σε γνωρίζουν, πλέον, οι Φλόγες Της Αυγής.” Της χάιδεψε τα μαλλιά. “Κορίτσι μου, έχεις αντιληφθεί τί κατάφερές σήμερα;”

“Τι έχετε πάθει με αυτή την ερώτηση;”

Η Καχάρα σήκωσε το χέρι κι έδειξε προς τη φωλιά του θηρίου, στα λοφάκια με τα οστά.

“Ανάμεσα σ’ εκείνα τα κόκαλα βρίσκονται Φλόγες, Βέλη και Σπίθες. Φίλες, ξαδέρφες και ανιψιές μου. Τα κεφάλια τους κατέληξαν στο στομάχι του θηρίου. Αντιλαμβάνεσαι τί πολεμίστριες ήταν και τί σημαίνει αυτό για τις δικές σου δυνάμεις;”

Η νύμφη άνοιξε το στόμα για να μιλήσει, αλλά σταμάτησε κι άλλαξε θέμα.

“Καταλαβαίνω ότι πεινάω. Πολύ.”

“Φαγητό και νερό στη νεαρή Πρωταθλήτρια!” φώναξε γρήγορα στις Φλόγες ξωπίσω της η Καχάρα.

“Σε όλες μας” απαίτησε η Αρμίνα.

“Φαγητό και νερό για τρεις” πρόσθεσε η Κεφαλή στην εντολή της.

Ούτε που κατάλαβε η Ανιάνθη για πότε έφαγε δύο μοσχαρίσιες μπριζόλες, ένα ολόκληρο καρβέλι ψωμί κι ένα μικρό ψητό κοτόπουλο. Έπειτα άδειασε δυο σακουλάκια νερό δίχως να πάρει αναπνοή.

“Φούσκωσα. Νυστάζω” παραπονέθηκε μόλις έφαγε και ήπие.

Η Αρμίνα της χάιδεψε την πλάτη. “Πέρασες πολλά. Κι έφαγες πολλά” της είπε χαμογελαστή και την πήρε στην αγκαλιά της. “Ξεκουράσου τώρα.” Η κοπέλα βολεύτηκε μέσα στα στιβαρά μπράτσα της Λέαινας κι άφησε τα βλέφαρά της να κλείσουν.

Πολύ αργότερα, το μεσημέρι, από τη βόρεια όχθη της Μικρής Ερήμου αναχωρούσαν τρεις βάρκες. Δύο με τις οποίες οι Φλόγες θα επέστρεφαν στο αρχηγείο τους στη Ραγισμένη Κοιλάδα και μία όπου επέβαιναν η Αρμίνα, η Σαράτι, η Καχάρα κι η Ανιάνθη, η οποία κοιμόταν πλάι-πλάι με τη Σκορπίνα. Η Αρμίνα είχε τυλίξει φύλλα γλυκοτσουκνίδας γύρω από το διαμπερές τραύμα που το πόδι του θηρίου είχε ανοίξει στο μπούτι της. Κι είχε σφηνώσει ανάμεσα στα πόδια της μια χοντρή παραφουσκωμένη σάκα. Είχε ήδη προσπαθήσει μία-δύο φορές η Καχάρα να μάθει τί είχε βάλει μέσα στη σάκα η Λέαινα, αλλά η Αρμίνα δεν έδινε ούτε κι ως απάντηση κι η Κεφαλή σταμάτησε κάποια στιγμή τις προσπάθειες, μιας κι ήταν σε καλή διάθεση και δεν ήθελε να τη χαλάσει.

Δίπλα στη χοντρή σάκα υπήρχε μια μικρότερη, μέσα στην οποία η Αρμίνα είχε ζητήσει να βάλουν τις πλάκες με όσες σημειώσεις είχε προλάβει να κρατήσει η Ανιάνθη, μαζί με την αυτοσχέδια γραφίδα-μαχαίρι. Η Καχάρα είχε διατάξει να βάλουν επιπλέον νερό και φαγητό για να έχει μαζί της αργότερα η Σκαθαροκάφτρα. Η Λέαινα κι η Κεφαλή κοίταζαν την κοιμισμένη Ανιάνθη με το ίδιο χαμόγελο.

“Δεν φαντάστηκα ποτέ πως μια τόσο μικροκαμωμένη κοπέλα θα μπορούσε να έχει τόσο τρομακτικό ροχαλητό” σχολίασε η Καχάρα.

Η Αρμίνη έσπευσε αμέσως. “Αν θέλεις να αποφύγεις απρόοπτα με φωτιές, να μην της μιλήσεις ποτέ γι' αυτό!” είπε δήθεν φοβισμένα και γέλασαν.

“Είναι γενναία” είπε σοβαρά η Καχάρα. “Στην αρχή μου φάνηκε απλώς σαν μια φοβισμένη πεισματάρη, αλλά όχι, δεν ήταν πείσμα αυτό. Ήταν γενναιότητα.”

“Ναι, ήταν. Απρόσμενη γενναιότητα” κοίταξε ελπιδοφόρα η Αρμίνη τη νύμφη.

“Θα γίνει σπουδαία Φλόγα” εξέφρασε την επιθυμία της η Καχάρα.

Η Σαράτι μπήκε στη συζήτηση. “Νομίζεις ότι θα σε αφήσουμε να μπήξεις τα νύχια σου στο κοριτσάκι;”

Η Καχάρα ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. “Δεν βρίσκω αξία στη γνώμη μιας εξόριστης” απάντησε αυστηρά. “Η δική σου άποψη είναι που με ενδιαφέρει” έδειξε με τα μάτια την Αρμίνη.

Η Λέαινα βρέθηκε σε δύσκολη θέση, αλλά φρόντισε να απαντήσει στα γρήγορα. “Μπορώ μόνο να σου υποσχεθώ πως δεν θα την αναγκάσω να βαδίζει προς οποιοδήποτε μονοπάτι.”

Δεν ήταν η απάντηση που ήλπιζε να πάρει η Καχάρα, αλλά ήταν σε πολύ καλή διάθεση για να μαλωσει. “Αυτό είναι αρκετό για μένα” είπε κι έσφιξαν τα χέρια.

Η Αρμίνη ξαφνικά σοβάρεψε. “Χρειάζεται να έρθω μαζί σου, στη Ραγισμένη Κοιλιάδα, για να με ακούσεις. Χωρίς ερωτήσεις. Μετά, θα να με αφήσεις να φύγω κι αργότερα θα μου επιτρέψεις να ξανάρθω. Και τότε θα μπορώ να απαντήσω στις ερωτήσεις σου.”

“Σύμφωνες. Αλλά θα έρθεις μόνη σου. Χωρίς την εξόριστη.”

“Ετσι κι αλλιώς δεν έχω καμία διάθεση να 'ρθω μαζί σας στη Γαμημένη Κοιλιάδα” χώθηκε με ύφος η Σαράτι. “Πρέπει να περάσω από ένα μεταλλουργείο για να επισκευάσω τα νύχια μου.”

“Ως εξόριστη-” ανταποκρίθηκε η Καχάρα αυστηρά, εξακολουθώντας να μην την κοιτάζει “-ξέρεις ήδη πως αν τολμήσεις να ξανάρθεις ποτέ από

την Κοιλάδα θα σε γεμίσουμε με τρύπες. Και δεν θα είναι από τις τρύπες που μπορούν να γαμηθούν, όπως θα 'θελες.”

Η Σαράτι ήταν πολύ κουρασμένη για να κάνει τα πράγματα χειρότερα και για να αντέξει την οργή της Αρμίνας, που σίγουρα θα ακολουθούσε αν συνεχίζονταν η αντιπαράθεση.

“Χρειάζεται να βοηθήσεις τη νύμφη να επιστρέψει στο σπίτι της” συνέχισε τα λόγια της προς την Καχάρα η Αρμίνα, καρφώνοντας τη Σαράτι με τα μάτια. “Πρέπει να γυρίσει στις πόλεις, να μπει σ’ ένα ιατρείο που θα διαθέτει κάτι καλύτερο από τα φύλλα και το ζαχαρόνερο που έχετε εσείς στην Κοιλάδα. Δεν μπορούμε να την υποβάλλουμε σε απανωτές δοκιμασίες. Ας επιστρέψει, όσο γίνεται, στην καθημερινότητά της και στη ζωή της. Αυτά που έχω να σου πω είναι σημαντικότερα από τη νύμφη.”

“Θέλω όμως κάποια να την προσέχει. Να έχει την έγνοια της. Κάποια που να την εμπιστεύεσαι.”

“Μα φυσικά. Θα το έκανα έτσι κι αλλιώς” απάντησε αμέσως εκείνη, χωρίς να της αποκαλύψει ότι σκόπευε να αναθέσει στη Σαράτι να είναι εκείνη η έμπιστη.

“Θα τη στείλω πίσω με το Καραβάνι Των Σκιών. Μπορούν να τη φροντίσουν στη διαδρομή μέχρι τις πόλεις.”

“Θα προτιμούσα αν την συνόδευε και κάποια δικιά σου στο Καραβάνι.”

“Είναι φανερό ότι προσπαθείς να δημιουργήσεις μια σύνδεση, Αρμίνα, αλλά ξέχασέ το. Καμία δικιά μου δεν πρόκειται να πατήσει το πόδι της σε πόλη.”

“Ελπίζω να σου αλλάξω γνώμη σ’ αυτό το θέμα πριν να υπάρξουν σοβαρές συνέπειες που θα μας πονέσουν όλες μας πάρα-πάρα πολύ” έδωσε βαρύ ύφος στα λόγια της η Αρμίνα. “Το να παραμένεις στις εμμονές σου με τη Ματωμένη Μήτρα, μόνο χειρότερα κάνει τα πράγματα για τη φυλή.”

“Προδομένη Μήτρα” τη διόρθωσε αυστηρά η Καχάρα. “Και, όχι, φυσικά και δεν την ξεχνάμε.” Τα μάτια της γυάλισαν. “Η μέρα που φοβάσαι μήπως έρθει, Λέαινα, θα έρθει. Και θα τη φέρω εγώ, εμείς. Οι Φλόγες Της Αυγής. Θα πάρουμε εκδίκηση για το Ράγισμα της φυλής.”

“Δεν είναι εκδίκηση αυτό που ζητάς!” προσπάθησε να μην φωνάξει η Αρμίνια ώστε να μην ξυπνήσει την Ανιάνθη και τη Σκορπίνα. “Ζητάς να αφανίσεις τις Πεδινές επειδή έχεις κολλήσει σ’ αυτό το αρχαίο πείσμα.”

“Θα διορθώσουμε το λάθος που έγινε στα παλιά χρόνια” συνέχισε με άκαμπτο ύφος η Κεφαλή των Φλογών. “Μπορώ να κάνω μόνο μία εξαίρεση: εσένα. Αν μείνεις μακριά όταν θα ‘ρθει η μέρα, οι Φλόγες δεν θα σε αγγίζουν. Αν, όμως, μας προκαλέσεις τότε θα σε λιώσουμε και θα πετάξουμε το κουφάρι σου στην ίδια τρύπα με τις μαλθακές.”

Η Αρμίνια δεν έδωσε συνέχεια. Έγνευσε καταφατικά προς την Καχάρα και σώπασε. Άλλωστε, σε τί θα χρησίμευε το να μαλώσει εκείνη τη στιγμή; Της ήταν αρκετό το ότι είχε βρει την Καχάρα σε καλή διάθεση, πράγμα σπάνιο. Ας μην το χαλούσε σε μια χιλιοακουσμένη κι αδιέξοδη αντιπαράθεση.

Για αρκετές ώρες παρέμεινε σιωπηλή, τραβώντας κουπί δίπλα στην Καχάρα. Πίσω της η Σαράτι είχε αποκοιμηθεί προσθέτοντας το δικό της ροχαλητό στην τραχιά αναπνευστική χορωδία που η νύμφη κι η λύκαινα είχαν ξεκινήσει νωρίτερα. Προσπαθώντας ν’ αφήσει για λίγο τις έγνοιες της στην άκρη, η Λέαινα επέτρεψε στο βλέμμα και στο μυαλό της να παρασυρθούν από τα δυνατά, θορυβώδη νερά της Κόψης.

Δεν έπρεπε να πιέσει την κατάσταση. Δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα. Πρώτα έπρεπε τα Ξίφη Της Βροχής να ξεετάσουν το κεφάλι του Τούνλινλ-που η Αρμίνια κρατούσε χωμένο μέσα στη μεγάλη σάκα ανάμεσα στα πόδια της- κι ύστερα θα λαμβάνονταν αποφάσεις, όχι μόνο από την ίδια, μα απ’ όλα τα Ξίφη κι αν ήταν δυνατόν από την ίδια τη Λάβρυς, το συμβούλιο της Αρμάδας. Αν η απόφαση από την εξέταση του κεφαλιού όριζε πως τα βδελύγματα της Δύσης επρόκειτο να επιστρέψουν, τότε η συμμαχία με τις Φλόγες έπρεπε να επιτευχθεί με κάθε κόστος. Ίσως να αναγκάζονταν να παραδώσει στις Φλόγες την Ανιάνθη, τη μοναδική νέα φίλη που είχε μόλις καταφέρει να κάνει, μετά από χρόνια υπομονής κι αγανάκτησης δίπλα στη Σάρα. Αν έπρεπε να το κάνει, θα το έκανε; Ήταν έτοιμη να διαπράξει κάτι που η ίδια θεωρούσε προδοτικό; Κανένα τίμημα δεν ήταν υπερβολικά υψηλό αν ήταν να αποτραπεί μια νέα Πέτρινη Νύχτα.

Η Ανιάνθη ανάρρωσε γρήγορα χάρη στη μικρή της ηλικία και στις θεραπείες που της προσφέρθηκαν στο ιατρείο της Μακίδνας, της πόλης όπου την άφησε το Καραβάνι Των Σκιών, λίγα χιλιόμετρα δυτικά από την Ήτρα. Δύο ημέρες μετά την άφιξη της νύμφης κατέφτασε κι η Σαράτι, αφού πρώτα βεβαιώθηκε πως το Καραβάνι είχε αποχωρήσει. Περίμενε ώσπου να γίνει εντελώς καλά και τη βοήθησε να επιστρέψει στο σπίτι της, στη Φίρτα.

“Δεν χρειάζεται να πεις στη μάνα σου όλα όσα έγιναν στο ταξίδι” τη συμβούλευσε η Σκύλα όταν φτάσανε στη Φίρτα.

Ύστερα από λίγο, η Πρωταθλήτρια περίμενε έξω από το σπίτι της κοπέλας ακούγοντας κουρασμένη τις φωνές τους, μιας κι η κοπέλα δεν την άκουσε κι έκανε του κεφαλιού της. Ωστόσο, οι φωνές δεν την στεναχωρούσαν. Θυμήθηκε με χαμόγελο τις συγκρούσεις με τη δική της μητέρα. Τις διαφωνίες, τα πείσματα, ακόμα και το ξύλο. Ένα από τα σημάδια στο πρόσωπό της τής το είχε χαρίσει η μάνα της. Θυμήθηκε ότι πλέον απαγορεύονταν, ως εξόριστη, να ξαναδεί το κρανίο της στην Κρανιοπέτρα, αφού απαγορεύονταν να ξαναπεράσει στη Ραγισμένη Κοιλάδα. Αυτό δεν σήμαινε πως τελικά δεν θα το έκανε, απλά σήμαινε πως έπρεπε να προσπαθήσει να σκεφτεί μια αποτελεσματική μέθοδο, κάποιο κόλπο που θα ανάγκαζε τις Φλόγες να την δεχτούν πίσω ώστε να ξαναδεί τη μητέρα της. Και τη Σκορπίνα.

Άφησε την κοπέλα και τη μαμά της να μαλώνουν και μπήκε σε μια ταβέρνα που υπήρχε εκεί κοντά. Παρήγγειλε δύο μπύρες και χύθηκε στο κάθισμά της, κλείνοντας τα μάτια για να χαλαρώσει. Σκέφτηκε όσα της αποκάλυψε η Αρμίνια επιστρέφοντας από τη Μικρή Έρημο, όταν της ανέθεσε την προστασία της Ανιάνθης. Τώρα πια καταλάβαινε τις λέξεις που η Λέαινα είχε πει παλιότερα: “*Αν χάσουμε τις Φλόγες, θα χάσουμε την Άργα.*”

Αν στ’ αλήθεια είχαν την ευκαιρία να υπολογίσουν την εμφάνιση μιας καινούριας Πέτρινης Νύχτας, τότε πράγματι θα χρειαζόνταν τις Βουνίσσιες

με το μέρος τους. Ίσως μπορούσε να το εκμεταλλευτεί αυτό για να επιστρέψει στην Κοιλάδα. Μόλις η ταβερνιάρισσα έφερε τις μπύρες, έπιασε το πρώτο ποτήρι και ήπια στα γρήγορα, φωνάζοντάς της να φέρει άλλα δύο ποτήρια καθώς η ταβερνιάρισσα απομακρύνονταν. Το αλκοόλ έκανε γρήγορα τη δουλειά του. Τη βοήθησε να πάψει από το μυαλό της όσα την ενοχλούσαν. Τώρα υπήρχε μόνο το γλυκό μούδιασμα που χάιδευε αργά τις μύες της και η μουσική που οι κιθαρίστριες έπαιζαν δίπλα στο τζάκι της ταβέρνας. Δεν της ήταν γνωστό το τραγούδι. Ίσως να ‘ταν από ‘κείνα τα τραγούδια που γράφτηκαν μετά από τη Ματωμένη Μήτρα. Χασμουρήθηκε. Η μελωδία ήταν προφανέστατα πιο σύγχρονη από εκείνες που ήξερε. Πιο περίπλοκη και γρήγορη. Κατέβασε στο λαρύγγι της και το δεύτερο ποτήρι μπύρα. Μια τραγουδίστρια άρχισε ν’ απαγγέλει τα λόγια του τραγουδιού. Τα βλέφαρα της Σκύλας βάρυναν και δεν κατάφερε να τ’ ανοίξει για να εντοπίσει από πού έρχονταν η υπέροχη εκείνη φωνή που τραγουδούσε για τις πρώτες πόλεις, για το αίμα των Σειρήνων και για τη γέννηση της Αρμάδας. Πάνω που ετοιμάζονταν ν’ αποκοιμηθεί, η ταβερνιάρισσα έφερε τα άλλα δύο μπυροπότηρα που είχε ζητήσει νωρίτερα. Τα ήπια στα γρήγορα και ξαναχύθηκε πάνω στην καρέκλα της. Πρόλαβε να ακούσει για μία στιγμή το ίδιο της το ροχαλητό κι αμέσως αποκοιμήθηκε ώσπου νύχτωσε.

Όσο η Σαράτι ροχάλιζε, η Αρμίνα στέκονταν δίπλα στη σίρρα της Άφοβης Φλόγας και συζητούσε έντονα με την Καχάρα. Η συζήτηση δεν πήγαινε καλά, μα αυτό δεν ήταν απρόσμενο για τη Λέαινα. Ήξερε πως δύσκολα θα κατάφερνε να βάλει έστω και την ιδέα μιας νέας Πέτρινης Νύχτας στη σκέψη της Κεφαλής των Φλογών. Της απαντούσε με ψυχραιμία και υπομονή, καθώς η Καχάρα κατηγορούσε την ίδια και όλες τις Πεδινές για την Πέτρινη Νύχτα, υποστηρίζοντας πως αν δεν είχε συμβεί η Προδομένη Μήτρα, αν οι άρρηες δεν είχαν φύγει ποτέ από τα Κόκκινα Βουνά, τότε δεν θα είχε συμβεί ποτέ η Πέτρινη Νύχτα. Η Αρμίνα ανέχτηκε τις φωνές της Φλόγας, τις προσβολές και τις βρισιές της, τις μπάτσες της, ενώ δέχτηκε να μείνει μακριά από τη Σαμά, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσει τις εγωιστικές απαιτήσεις της Καχάρας. Κατάφερε,

ωστόσο, να αποφύγει το θέμα της νύμφης. Η Καχάρα παραήταν απασχολημένη με το να την κατηγορεί και να της επιτίθεται.

Τα κατάφερε, όμως. Κατάφερε να φέρει τη συζήτηση εκεί που ήθελε, ώστε η Καχάρα να συμφωνήσει τουλάχιστον να της επιτρέψει να φύγει από τη Ραγισμένη Κοιλάδα, όπως και να επιστρέψει όταν θα ξαναρχόταν η ώρα. Είχε πει όσα ήθελε να της πει μέχρι εκείνη τη στιγμή και τώρα ήταν ώρα για το επόμενο στάδιο της έρευνάς της.

Καθώς η Λέαινα αναχωρούσε από την Κοιλάδα κάτω από τα πάμπολλα αστέρια της νυχτερινής Άργας, η Ανιάνθη κοιμόταν στο κρεβάτι της ξέγνοιαστη, καθώς η σαυρίτσα της, η Κόκα, ξεκουράζονταν κι εκείνη, χωμένη ακόμα μέσα στα μαλλιά της. Η νεαρή κοπέλα την είχε αρχικά ακουμπήσει πάνω σ' ένα πουπουλένιο μαξιλάρι δίπλα στο πόδι του κρεβατιού, μα πριν να περάσει πολλή ώρα το μικρό ερπετό επέστρεψε στην φωλιά του, στο κεφάλι της, εκεί όπου είχε συνηθίσει τη μυρωδιά της κι αισθάνονταν περισσότερη ασφάλεια. Είχε κλείσει τα ματάκια της και νανουρίζονταν, κουλουριασμένη, από τις δονήσεις που προκαλούνταν από το εξαντλητικό ροχαλητό της νύμφης.

Από όσα είχε περάσει στο ταξίδι της η Ανιάνθη και απ' όσα είχε πάθει, μία εικόνα είχε μείνει κολλημένη στο μυαλό της καθώς έκλεινε τα μάτια της: η μεγάλη τρύπα απ' όπου κρεμάστηκε για να σκαρφαλώσει στο εσωτερικό του τούνελ και οι φλόγες που την τύλιξαν όσο άρπαζε κι έσκιζε με μανία τα όργανά του. Δίχως να το καταλάβει χαμογελούσε, ανακουφισμένη και κοιμισμένη.

Λίγες ημέρες μετά επέστρεψε στην Ήτρα, στην ταβέρνα Χαμηλή Πέτρα, καθισμένη σ' ένα τραπέζακι δύο θέσεων έχοντας μπροστά της ένα μισογεμάτο κρασοπότηρο κι ένα άδειο. Κάπου στο βάθος, δίπλα στο τζάκι, μια κιθάρα έπαιζε τις συγχορδίες από τη Φωνή Των Βουνών κι η νύμφη σιγοτραγουδάγε τα λόγια, ακολουθώντας τη μουσική. Είχε μεσημεριάσει για τα καλά. Οι περισσότερες είχαν παραγγείλει φαγητό μαζί με τα ποτά τους. Στο διπλανό τραπέζι η ταβερνιάρισσα ακούμπησε δυο μεγάλες αχνιστές πιατέλες. Κοτόπουλο στα κάρβουνα με βραστό καλαμπόκι, ανθότυρο με ψιλοκομμένο λάχανο και μία μερίδα γουρουνοπούλας με

φουρνιστές πατάτες, λιωμένο κασέρι και σάλτσα ντομάτας. Λιμπίστηκε και παρήγγειλε τα ίδια πιάτα για το δικό της τραπέζι. Μετά από σχεδόν μισή ώρα και άλλα τρία κρασοπότηρα, η ταβερνιάρισσα ακουμπούσε τα πιάτα στο τραπέζι την ίδια στιγμή που από την πόρτα της Χαμηλής Πέτρας έμπαινε η Νούτα.

“Πάνω στην ώρα!” της είπε με χαρά η Ανιάνθη.

“Καλησπέρα!” αποκρίθηκε με πλατύ χαμόγελο εκείνη και πλησίασε το τραπέζι. Έριξε μια ματιά στο αχνιστό φαγητό, γλύφοντας τα χείλη της από την πείνα. Η Ανιάνθη σηκώθηκε όρθια και τη χαιρέτισε σφίγγοντάς της το χέρι.

“Λοιπόν; Πώς ήταν η περιπέτειά σου;” ρώτησε με αγωνία η Νούτα.

“Ήταν-” η Ανιάνθη σταμάτησε, χαμογέλασε και συνέχισε. “Ήταν το πιο υπέροχο παράξενο πράγμα που συνέβη ποτέ! Κάτσε να στα πω!” έλεγε ενώ γέμιζε τα ποτήρια τους με κρασί.

